

АМБЪР КЕЙ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ОБЛАДАНА ОТ ЛЮБОВ

Съдбата е
предначертала
тяхното бъдеще.

АМБЪР КЕЙ ОБЛАДАНА ОТ ЛЮБОВ

Превод: Дорина Добрева, Красимира Матева

chitanka.info

Джулиана Стоктън, дъщеря на богат лондонски търговец, е принудена от баща си да се омъжи за Ян Макфий, граф Кайлъран. Красивата и горда Джули не желае благородническа титла. Тя копнее да бъде обичана. Въпреки ожесточената ѝ съпротива графът става неин годеник. Но в навечерието на сватбата, презряла всички условности, тя избягва с мъжа, който наистина я обича. Граф Кайлъран е по петите им и отвлича своята годеница.

Ще намери ли щастието Джули в своя нов живот и Макфий ще стане ли за нея любим съпруг...

ПРОЛОГ

Ян Дънкън Макфий бе застанал до прозореца и се взираше навън със скръстени отзад ръце. Черният редингот, закопчан и опънат от широките му гърди, и коприненото шалче около врата, го задушаваша. Дори яката на ризата му, макар и твърде тясна за някой денди, бе прекалено висока за неговия вкус. Не му допадаха всичките тези официалности.

Той се завъртя на пета и за пореден път се запита къде ли е Дъгълс Кемпбъл и колко ли още ще го кара да чака. Ян беше дошъл, за да поиска ръката на най-голямата Кемпбъллова дъщеря и това, че го оставяха да чака, не предвещаваше нищо добро.

Устните му се изкривиха в скептична усмивка. Беше в разцвета на живота си и беше беден, докато дъщерята на Кемпбъл, едва навлизаше в него, беше богата. Какво по-подходящо от това?

А за Ян парите бяха от жизненоважно значение.

— Макфий! — висок и енергичен глас прекъсна мислите му. — Съжалявам, че ви накарах да чакате, но трябваше да изслушам арендаторите си. Непрекъснато ми надуват главата с тези новости в земеделието, макар да знаят много добре, че никак не ме интересуват.

Ян се обърна по посока на гласа и видя Кемпбъл. Беше червендалест и червенокос, с искрящи сини очи, които само за миг ставаха леденостудени. Ян вече знаеше как ще премине срещата.

— Сър — каза той с лек поклон, като се опитваше да скрие разочарованието в гласа си. Да спечели наследницата беше толкова важно за него, че не биваше да се поддаде на тази студенина. — Робърт е добър арендатор. Учил е в Единбург и може да оцени преимуществата на едно модерно земеделие, особено днес.

— Е — Кемпбъл се изкашля, — може да сте прав за познанията на Робърт, ала времената са трудни, за да си го позволим. Но вие не сте дошъл за това предполагам?

Лицето на Ян стана мораво от презрителните нотки в гласа на Кемпбъл, но той се изправи гордо, с високо вдигната глава. Никой,

дори бащата на жената, за която искаше да се ожени, не би могъл да го застави да сведе очи.

— Не, сър. Дошъл съм да поискам ръката на Изабел. Макар и да не съм богат, мога да я закрилям и да се грижа за нея, а и да ѝ дам почтено благородническо име.

Очите на Кемпбъл се превърнаха в две сини цепки. Отиде до масивното махагоново бюро и седна на стола зад него. Застанал на авторитетното си място, той се изкашля отново.

Предчувствието за неуспех все повече се засилваше. Действията на Кемпбъл по-ясно от всякакви думи говореха за отношението му към Ян и за неговите шансове. Но Ян толкова много се нуждаеше от зестрата, че не би могъл да си позволи дори от гордост да се откаже от ръката на Изабел. Прекалено много хора зависеха от благоприятния изход на начинанието му.

— М-да — каза бавно Кемпбъл, сякаш обмисляше всяка дума, преди да я произнесе. — Баща ти носи почтено име. Родът Макфий съществува в Колънси откакто съществуват и Кемпбъл в Кешли. Не го отричам. И ако моята Изабел се нуждаеше само от име, за да се омъжи, ти щеше да бъдеш най-подходящият съпруг. Но би трябвало да се помисли за много други неща.

Ян стоеше на мястото си, изправил още по-високо глава. Знаеше следващите думи. Преди по-малко от три месеца ги бе чул от бащата на една друга наследница. Раменете му потръпнаха, независимо от твърдото решение да приеме отказа стоически.

Кемпбъл продължи.

— Ще бъда искрен с теб, Макфий. Ако не за друго, заради баща ти — погледът му за миг се отмести от лицето на Ян и веднага се върна отново, озарен от благороден блясък. Той топло добави. — Не мисля, че си подходящ съпруг за Изабел.

Ян кимна, гъстите ресници скриха очите му, за да не забележи възрастният мъж разочарованието и гнева. Засегнатото му честолюбие бушуваше в него като пролетна хайлендска река.

— Благодаря за времето, което ми отделихте, сър.

Изабел Кемпбъл беше последната му надежда да се ожени за шотландка. Налагаше се да посрещне поражението — нещо, което не би могъл да си позволи.

Без да погледне повече към Кемпбъл, застанал като в крепост зад своето бюро, Ян напусна стаята. Испита едва ли не облекчение, че всичко най-после е свършило.

Прекося с широка крачка антрето, грабна камшика си от тежката дъбова маса и отвори масивната врата, без да чака слугата. Поражението горчеше като жлъчка в гърлото му. Излезе навън и пое юздата на жребеца си от слабия и жилав мъж, който я държеше.

— Да се махаме оттук, Джейми — каза Ян, мятйки се на седлото, опънал здраво юздите.

— Готово, синко — отвърна по-възрастният, като възседна пъргаво скопения кон, чиито юзди държеше в другата си ръка.

Ян пришпори жребеца и хладният свеж хайлендски въздух го обгърна. С развята коса и напрегнати мускули той се остави на волното чувство и препусна във вихрен галоп.

След време започна да задържа коня. Мина в тръст и се обърна назад към Джейми, който не можеше да си позволи такова бясно препускане на своята възраст.

— Дишай дълбоко, Джейми — викна му наставнически Ян, поемайки с наслада кристалния въздух. — Няма нищо по-хубаво от Хайленд и мириса на пирен през пролетта. Не искам от живота друго, освен да го изживея тук.

Джейми разбиращо се усмихна.

— Да-а, туй е то истинският хайлендец.

— Да — Ян дръпна юздите, за да може Джейми да се изравни с него. — Но времената са трудно и земята няма да може да изхранва хората. Трябва да се направи нещо.

Стомахът му се сви от чувството за безсилие, което бързо се обърна в гняв. Стовари юмрук върху бедрото си, при което чувствителното животно се изправи на задни крака.

— Спокойно, Принц, спокойно — потупа той коня.

— Не се кори, момко — каза Джейми. Сбръчканото му лице прилича на нещавена кожа. — Каквото можа — направи. Трябва да помислим за нещо друго.

— Знам — промърмори Ян, — но това не ме успокоява. Зестрата на момичето щеше да ни спаси — той стисна зъби, докато челюстите го заболяха. — Можехме да започнем с подобренията в селското стопанство — унило се засмя. — Бих могъл да направя в Колънси

онова, което Кемпбъл толкова се страхува да предприеме в Кешли. Можехме да разорем нови целини и да построим училище — онова към църквата вече не побира желаещите. Бихме могли да направим всичко необходимо, за да влезе Колънси достойно в деветнайсети век. Да направим така, че хората от клана да не дирят поминък в чужди земи.

— М-да, и ще го направим, момко.

Силна въздишка се отрони от широките гърди на Ян.

— Голям оптимист си, старче. Още повече, че това е вторият отказ.

Джейми се ухили, предните му зъби ги нямаше.

— Познавам те, момко. Знам, че когато си наумил нещо, винаги става. Сега трябва да отидеш да пообиколиш дамите в Лондон. Ти си силен и красив момък и много моми те заглеждат. Ще предложиш титлата за наследство. Помни ми думата, момко, ще намериш наследница.

ПЪРВА ГЛАВА

Джулиана Мери Стоктън нарочно се задържа пред затворената врата и започна да оправя косата си, събрана отзад на кок, сякаш допреди малко не си беше играла близо час, за да се убеди, че всяко косъмче е на мястото си. След това изпъна рамене и плъзна ръцете по тясната пола на зелената си муселинена рокля. Допирът с меката тъкан ѝ поддейства успокояващо.

Не ѝ се влизаше в библиотеката. В този момент баща ѝ — Джошуа Стоктън — издигнал се от незначителен прекупвач до виден ангросист^[1] там приемаше предложението на някакъв шотландски благородник, който искаше ръката ѝ. Заменяше графската титла срещу нейната зестра и тялото ѝ. Изгодна сделка, при положение, че човек не иска нещо друго от живота.

Но тя искаше повече. Много повече. Тя искаше любов.

Джулиана предизвикателно вирна брадичката си. Беше изживяла първите си двадесет години като безплатна икономка и счетоводителка на човека, който я бе създал, но не я обичаше. И сега същият този мъж продаваше останалата част от живота ѝ на друг мъж, който щеше да я използва по същия начин.

Не, тя искаше любов. И щеше да я получи, дори ако това означаваше да пристане на преподобния Дейвид Уортингтън и да избяга с него.

Милият Дейвид. Всяка неделя той проповядваше божията любов в църквата. Преди няколко месеца след службата Джули се бе приближила до него, трогната от искреното отношение, което проявява към другите. Това беше началото. Сега Дейвид искаше тя да се омъжи за него, като ѝ обещаваще вечна любов и вярност, без да се интересува от никакви светски облаги.

Тя тръсна глава, за да пропъди мисълта за Дейвид и щастието, което той ѝ обещаваще. Любовта му не би могла да ѝ помогне в този момент. Сега трябваше да влезе в библиотеката и да окаже съпротива на баща си и на мъжа, който искаше ръката ѝ. Нямаше друг избор...

независимо от гнева, който щеше да разпали у баща си. С високо вдигната глава тя бутна вратата и влезе в библиотеката.

Погледът ѝ моментално се спря върху баща ѝ, който седеше зад голямото си бюро, отрупано с книжа. Джошуа Стоктън беше як и достоен за името си^[2], с лице, чиито челюсти изпъкваха за сметка на бузите, и издадена напред волева брадичка. Зелените му очи същите нефритенозелени като на Джули — което и беше единствената им физическа и духовна прилика, се спряха на дъщеря му.

Тя открито срещна погледа му.

— Джули — каза баща ѝ, — трябваше да бъдеш тук преди десет минути.

Трепвайки от тази забележка, тя изпъна още по-гордо снагата си. Баща ѝ никога не я нараняваше физически, но досега не бе допускала да наруши налаганите от него норми. Много отдавна се бе научила да живее така, че да спазва стриктно изискванията му, които напълно я изключваха като личност. Но тя копнееше за любов и не бе успяла съвсем да се помири с неспособността на Джошуа Стоктън да ѝ я даде.

Не, баща ѝ не ѝ отказваше любовта си. Просто защото у него нямаше любов, която да отказва. По неизвестни за нея причини, които никога нямаше да разбере, той не изпитваше никаква нежност към нея. Сърцето на Джули се сви, но тя отдавна се бе научила да не обръща внимание на болката. Навярно някой ден сама щеше да утихне.

Тихо, с мек като добре отлежало шотландско уиски глас тя каза.

— Моля за извинение, татко. Бях неотложно възпрепятствана.

Още докато се извиняваше, съжали за слабостта, която я бе накарала да го стори. Тази слабост веднага бе максимално използвана.

— Е, нека извиненията ти бъдат за граф Кайлъран. Той беше този, който трябваше да чака.

Вниманието на Джули изцяло се насочи към чужденеца. Първото, на което обърна внимание, беше мрачната и сдържана сила — остра и проникваща като добре наточен меч. Беше облечен в черно, с изключение на бялата ленена риза, която подчертаваше смуглото му лице. Дъхът и спря.

Това мъжко излъчване я накара да потръпне; никога не бе изпитвала подобно усещане с Дейвид.

Все още бе в плен на неловкото чувство, когато шотландецът се поклони отривисто. Очите му, с цвят на тъмно олово, ѝ се присмиваха.

Караха я да изпитва неудобство и я подтикваха почти несъзнателно да направи реверанс — толкова незабележим, че едва ли би могъл да се нарече така.

— Моите извинения, милорд.

Тъглчетата на устните му се свиха по един особен начин, от което неудобството на Джули нарасна още повече. Той щеше да я използва безмилостно. По-твърдо от всякога тя се закле тихомълком да не се омъжва за този човек. Независимо какво щеше да стори баща ѝ.

— Не е необходимо да се извинявате, мис Стоктън. Готов съм да чакам много по-дълго, за да зърна даже за миг вашата красота.

При тези дръзки думи, последвани от още по-дръзката преценка за нейната личност, гореща вълна заля Джули и лицето ѝ пламна. Как се осмеляваше?

— Съжалявам, че не споделям вашите чувства, сър.

— Джули — издигна се гласът на Джошуа Стоктън. — Забранявам да говориш на негова светлост по този начин! Той е твоят бъдещ съпруг и ти ще го удостоиш с подобаващо уважение, както съм те учил.

— Татко... — следващите думи замряха на езика ѝ под свирепия поглед на баща ѝ.

Не беше изненадана. Отдавна бе разбрала, че баща ѝ гледа на нея като на вещь, която би могъл да продаде или да размени по своя прищявка, също както стоките, с които търгуваше. Макар и отдавна за себе си да се бе примирила с това, не можа да попречи на буцата, която заседна в гърдите ѝ, и на влагата, която замрежи очите ѝ от това последно доказателство за отсъствието, на каквато ѝ да било бащина обич.

Джошуа Стоктън реши, че ѝ е отделил достатъчно внимание.

— Както вече говорихме, лорд Кайлъран, вярвам, че всички документи са уредени. Остава само да направите официално предложение на дъщеря ми и да получите нейното съгласие.

Той хвърли към Джули поглед, който ѝ показва по-красноречиво от всякакви думи, че ако не каже „да“, животът ѝ ще се стане много по-черен. Унизителната заповед сякаш заличи болката от думите му преди малко. Трябваше да бъде по-силна, а не да позволява на безразличието му да я огорчава.

Цялото ѝ тяло се стегна за отпор, но тя не продума нищо. Дългият ѝ опит я бе научил, че откритото недоволство не води до никъде и на практика само доказваше, че в крайна сметка ще отстъпи и ще направи точно това, срещу което въставаше цялото ѝ същество. Сключила отпуснатите си ръце, тя наведе глава, за да скрие от баща си твърдата решителност, която блесна в очите ѝ. Нямаше да се омъжи за този нагъл чужденец, който я оглеждаше с пренебрежение. Щеше да намери някакъв начин да осуети бащиния си план и да се омъжи за онзи, на когото вече бе дала дума, който щеше да ѝ даде любов и възможност да бъде щастлива.

Думите на баща ѝ грубо прекъснаха тези мисли.

— Ще ви оставя насаме да приключите с формалностите — Стоктън стана и се запъти към вратата. Преди да излезе, обърна се и добави. — Ще бъда във вестибюла, когато свършите.

Вратата тихо се затвори след него и Джули погледна отново към шотландеца. Косата му — по-тъмна от бурна нощ — беше доста по-дълга от приетото и бе сресана назад така, че се спускаше на гъсти къдрици покрай яката на ризата му. Беше с широки плещи и с тесни бедра. Мъжествеността му ясно се очертаваше под черния брич. Изглеждаше див и опасен, както винаги си бе представяла хайлендците от Шотландия. Опита се да преглътне внезапно заседналата в гърлото ѝ буца.

— В течение ли съм на всички подробности, мис Стоктън?

Ироничните пламъчета в очите му и подигравателният тон стопиха задръжките ѝ. Реши, че ако продължи да бъде любезна с този мъж, няма да постигне нищо.

— Не, сър, не сте в течение.

Едната му вежда се вдигна въпросително.

— Дълбоко съм огорчен. Ако благоволите да се изясните, навярно ще съумея да попълня пропуските си.

Жегната от хладния му сарказъм, тя усети, че все още е под впечатлението на неговата мъжественост. В стомаха ѝ се надигна някаква топлина — коварна и пареща. Той притежаваше всичко онова, което липсваше на Дейвид и то ѝ се стори любопитно. Смуцението ѝ само засили пламналия гняв.

Тя се изправи и го погледна в очите, без да трепне.

— Милорд, вие олицетворявате мъжа, когото не бих желала за съпруг. Затова, моля ви, бъдете така любезен да оттеглите предложението си, защото отговорът ми само би поставил и двамата в неловко положение.

Ян присви очи, докато още веднъж оглеждаше бъдещата си невеста. Висока и гъвкава, с дълбоко деколте и заоблени бедра, тя пораждаше желание и го вълнуваше до такава степен, че не искаше и да мисли за друга жена и — както нещо дълбоко в него му подсказваше — никога нямаше и да поиска. Вдигнатата ѝ златна коса — озарена също като хайлендски хълм по изгрев-слънце — стигаше до брадичката му — най-подходящата височина за целувка. Очите му не се откъсваха от пълните ѝ чувствени устни. Долната беше по-ясно подчертана от горната и той се запита как ли щеше да се чувства под езика му. Стомахът му се сви в яростен пристъп при тази осезателна представа.

Но най-силно привлякоха и задържаха вниманието му очите ѝ. Бяха леко дръпнати над високите ѝ скули. Нефритеният им блясък го омагьосваше, гъстите златни ресници подчертаваха тяхната дълбочина и изглеждаха прекалено тежки за клепачите ѝ. Излъчваше някаква упоителна наслада, от което кръвта запулсира в слабините му.

Той я искаше — първично и страстно.

Бързо се овладя. Зестрата ѝ беше по-важна от желанието му. Нищо не можеше да му попречи да получи имуществото, с което Джошуа Стоктън осигуряваше този брак и нямаше търпение да размени за неговата титла.

Желанието продължаваше да пълзи по тялото му, стягайки мускулите на бедрата и корема му. Щеше да има Джули Стоктън заедно с парите ѝ.

Джули с мъка превъзможна мрачната възбуда, която породиха у нея изгарящите очи на шотландеца. Не можеше да я проумее, но това ново и непознато излъчване ѝ действаше като опиат. Дланите ѝ овлажняха и тя скришно ги избърса в полите си, като се опитваше външно да запази спокойствие. Не можеше да си позволи да продължава по този начин.

Пое дълбоко дъх, за да овладее вълнението си.

— И тъй, след като ви обясних, че отхвърлям предложението ви, бъдете така добър да съобщите на баща ми.

— А какво ще стане, ако не го направя, мис Стоктън? — мелодичният му баритон се разля по гръбнака на Джули, откъдето плъзнаха студени ручейчета по цялото ѝ тяло. Това въздействие, което продължаваше въпреки волята ѝ, я плашеше. Трябваше да се успокои.

Погледна към него и забеляза как мускулите на долната му челюст заиграха. Не беше доволен.

— След като нямам намерение да приема, бихте могъл да спестите излишното неудобство и на двама ни.

Видя как очите му блеснаха като излъскано сребърно острие и устата ѝ пресъхна. Не, нямаше да я уплаши.

— Изглежда баща ми вече е уредил всичко както на него му харесва и очаква от нас да сторим същото — тя пое дълбоко дъх. — Аз обаче няма да се съглася на този брак, както възнамерява баща ми. Следователно, бих оценила жеста ви, ако оттеглите предложението си.

Ян я изгледа с нарастващо уважение. Всеки един на нейно място, който си позволяваше да говори така открито, заслужаваше уважение, независимо че самият той не би отстъпил пред подобно желание.

— Съжалявам, че съм ви толкова неприятен, но решението не вземате вие.

„Решението не вземате вие.“ Нещата винаги опираха до там. Опитваше се да убеди самата себе си, че вече би трябвало да е свикнала с това, но не беше. Особено когато се отнасяше до този надменен мъж.

Джули пристъпи крачка, бузите ѝ пламтяха от възмущение, а дланите ѝ се бяха свили в юмруци. Имаше обаче достатъчно опит, за да знае, че гневът не води до никъде, затова каза спокойно.

— Може и да изглежда, че решението не е мое, но все пак става дума за моя живот.

Той я огледа внимателно, преди да отговори. Приличаше на разгневена келтска богиня в стремежа си да отхвърли брака, който не желаше. Пламтящата ѝ златна коса се бе разпиляла на кичури около лицето ѝ, червенина бе обагрила бузите и шията ѝ и това породило у него спонтанното желание да я съблече и да види докъде е поруменяла. Кръвта му забушува, докато накрая почти забрави за клана и пожела този брак единствено, за да я има.

Гласът му обаче не издаде нищо от тази страст.

— Знам, че в момента уреждаме твоя живот, но по английските закони ти си собственост на баща си.

А когато се оженим, ще бъдеш моя.

Яростта, която я връхлетя при тези унижителни думи, помете способността ѝ да се контролира, която бе възпитала в себе си за толкова години. Тя заряза всякаква предпазливост, приближи се към него, докато почти усети горещия му дъх до бузата си.

— Това, че законът дава право на баща ми да прави с мен каквото си поиска, не означава, че е прав.

Беше толкова близо до шотландеца, че изведнъж ѝ се зави свят от идващия откъм него мирис на мускус и хубав тютюн — едва доловим и същевременно толкова мъжки, че усети непреодолимо желание да се приближи още. Джули трябваше да се пребори с натрапчивия подтик и с гнева, че му се поддава, преди да успее да заговори с нормален глас.

— За вас може да съм само жена — вещ, с която да правите каквото намерите за добре. Но аз съм и човешко същество. А като такава заслужавам и уважение.

Тя се завъртя на пета и прекоси стаята, за да застане в относителна безопасност зад масивното бюро, където допреди малко седеше баща ѝ. Най-последно успя да се овладее. Посрещна погледа му, без да отмести очи.

— Няма да се омъжа за вас.

Ян вдигна едната си вежда.

— Няма? Твърде категорично становище, при положение, че нямате власт да го отстоявате.

Ян задържа дъх и го изпусна бавно, като познавач, когато очите ѝ блеснаха — два дълбоки зелени пламъка, които съперничеха на най-красивите обработени нефрити от колекцията му. При това сравнение се сепна. Очите ѝ съперничеха на най-красивите нефрити, които притежаваше, преди нуждата да го принуди да продаде произведенията на изкуството. Още едно напомняне от какво значение за него беше този брак. Щеше да се омъжи за него, дори ако трябваше да я отвлече.

— Ще се омъжите за мен. Обзалагам се срещу живота ви, мис Стоктън.

Тя видя решителността в тъмните му очи и изпънатите широки рамене. Искеше да изкрещи своето предизвикателство в лицето му, но знаеше, че това само би влошило нещата.

— Няма да се омъжа за вас — повтори тя. — О! — Джули махна пренебрежително с ръка, опитвайки се да изглежда безгрижна, въпреки че пръстите ѝ трепереха от потиснатата тревога. — Разбирам, че днес съм принудена да ви приема, но няма да застана пред олтара с вас. Можете да бъдете сигурен.

Той я наблюдаваше като опитен жокей и дори започна да ѝ се възхищава. Човек като нея би могъл да бъде използван във Франция, но точно в този момент силата на характера ѝ беше пречка за неговите цели.

Устните на Ян се разтеглиха в студена усмивка.

— Виждам, че няма да бъдете покорна съпруга. Но ви предупреждавам, че няма да допусна незачитане с моите желания.

Джули си мислеше, че едва ли нещо можеше да я ядоса повече. Но не беше така.

— Вие ли няма да допуснете незачитане? Вие не сте ми господар!

— Все още не — очите му гневно проблеснаха.

Джули скръцна със зъби.

— Никога!

Търпението на Ян се изчерпа. Тя щеше да бъде негова. С три бързи и широки крачки той заобиколи бюрото и я притисна в прегръдките си. Погледна надолу към преобразеното ѝ лице — очите ѝ бяха разширени от изненада, нацупените ѝ устни сякаш бяха омекнали.

— Ето на кого принадлежиш! — каза твърдо той.

Джули се взираше в него онемяла, с притиснати към тялото си ръце и гърди, опрени в неговите. Никога, дори и в най-необузданите си представи, не си беше помисляла, че подобно нещо може да ѝ се случи. Той беше варварин. Шотландец. И щеше да я целуне.

Като хипнотизирана, въпреки здравия си разум, Джули наблюдаваше как главата му се свежда, докато устните му почти докоснаха нейните. Очите му проблясваха на следобедното слънце, което нахлуваше през прозореца зад тях и вече не бяха онова тъмно олово, което бе привлякло вниманието ѝ. Сега я пронизваше блясъкът на излъскано сребро.

След това устните му покриха нейните.

Очакваше целувката да бъде груба и деспотична. Но не беше. Устата му — невероятно нежна и подканяща моделираше и увещаваше

нейната да му отвърне, докато вниманието ѝ изцяло не бе обсебено от допира на плътта. Не искаше да му отговаря, но тялото ѝ я предаде.

Клепките ѝ натежаха и очите ѝ бавно се затвориха, той продължаваше да я целува с леки, изучаващи докосвания, възбуждайки устните ѝ със своите, докато се овлажниха и омекнаха. Съвсем несъзнателно ръцете ѝ се плъзнаха по дрехите му и сграбчиха реверите, без да си дава сметка дали го прави, за да го отблъсне или за да го привлече към себе си. Не я интересуваеше.

Усети как той потръпна срещу нея и в следващия миг я отстрани от себе си. Все още замаяна от предизвиканите от него усещания, изгубила окончателно власт над плътта си, тя отвори очи. Върху лицето му бе изписано нагло мъжко самодоволство от съзнанието, че я бе принудил да отвърне на целувката му.

Този поглед, повече от всичко останало, я накара да разбере, че независимо от това колко естествено я бяха обгърнали ръцете му, той не беше мъжът за нея. Никога нямаше да я обича. Тази мисъл беше като студена вода, плисната върху тлеещата топлина, която бе запалил някъде дълбоко в нея.

Как бе успял да я накара да се подаде така безрезервно на целувката му? Дори в най-дръзките си мечти не си беше представяла, че един мъж може да накара някоя жена да се размекне по такъв начин в ръцете му и — ако някой ѝ бе казал, че това е възможно — щеше да се изсмее в лицето му. И все пак беше направил точно това. Но най-страшно бе предчувствието, че нейният свят повече нямаше да бъде същият заради този мъж.

Тя потисна надигащото се в душата ѝ безпокойство и отстъпи на безопасно разстояние от стегнатите му бедра и гърди, без да обръща внимание на необичайния хлад, който проникваше в нея и свиваше корема и. Реши да направи всичко възможно, за да не покаже моментната слабост, с която се бе отдала на прегръдката му.

Вирна надменно брадичка.

— Това не означава нищо — устните ѝ бяха станали болезнено чувствителни, но тя не мислеше за тях. И продължи. — Не мислете, че след като съм се оставила да ме целунете без съпротива, ще се омъжа за вас.

Усмивката му беше иронична и високомерна.

— Без съпротива?! Ако наистина смятате така, то си е ваше право.

Джули стисна зъби и се опита да запази спокойствие след убийствения му отговор.

— Е, в такъв случай нашата малка беседа е към края си.

Тя мина покрай бюрото колкото може по-далеч от него, долавяйки предателското желание отново да се отпусне в ръцете му.

Устните му се разтвориха в още по-широка усмивка, но в тази усмивка нямаше нищо весело. Беше едно оголване на зъбите, толкова първично, сякаш я бе метнал на рамо и вече си тръгваше с нея. Погледът му я приковаваше сякаш вече беше негова пленница, без дори да я докосва.

С тих, но ясен глас, той каза.

— Ще се омъжиш за мен и ще довършим това, което започнахме.

---

[1] Търговец на едно — Б.пр. ↑

[2] Сток (Stock) на английски означава „опора“. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Ще се омъжиш за мен и ще довършим това, което започнахме.

Думите отекваха в главата на Джули, докато наблюдаваше как Ян Макфий излиза през вратата.

Докосна несъзнателно устните си, все още изтръпнали от целувката му. Дори в своята неопитност знаеше, че целувката беше съобразена с добрия тон и все пак...

И все пак цялото ѝ тяло се бе пробудило и потръпнало от докосването на устните му. Никога — до преди половин час — не бе виждала този мъж, но от допира с него сетивата ѝ се бяха нажежили до бяло.

Това не беше добре. За малкото време, прекарано в неговата компания, тя бе разбрала, че шотландецът е също толкова деспотичен и властен като баща ѝ. И най-вече, че да се омъжи за Ян Макфий за нея би означавало все едно никога да не се освободи от игото на баща си. Единствената разлика беше, че с Ян Макфий щеше да получи и голяма зестра, докато при баща си работеше като икономка и счетоводителка без заплащане. И в двата случая беше робство.

Робство, от което вече бе решила да избяга чрез женитба с Дейвид. Скъпият мил Дейвид, преподобният Уортингтън, който я обичаше и я желаше като съпруга, а не като слугиня. Мъжът, за когото би се омъжила, бе Дейвид.

Мобилизирайки цялата си воля и с цялото съзнание, че онова, което се готви да направи, е жестоко, Джули седна зад бюрото, където само преди малко се опитваше да намери убежище от Ян Макфий. С бързи и резки движения тя извади лист хартия от чекмеджето и потопи писеца в мастилницата и написа:

„Дейвид, трябва да дойдеш незабавно. Случи се нещо, което може да промени плановете ни, ако не бъде спряно.“

Сърцето ѝ биеше все по-лудо. Тя прочете бележката и доволна от съдържанието, което напълно отразяваше настроението ѝ — подсуши мастилото със ситния пясък, сгъна листа и притисна восъчния печат. Нямахше търпение да чака слугата, затова застана на прага на библиотеката и предпазливо се огледа.

Вратата на гостната бе отворена, но не се чуваха гласове. Ян Макфий си беше заминал. Джули изпусна с облекчение стаения си дъх и пристъпи във вестибюла, където една от слугините търкаше перилата на стълбището с восък.

— Сузи — каза тя, — моля те, занеси това в квартирата на преподобния Уортингтън. Не чакай за отговор. Няма нужда.

— Да, мадам — отвърна момичето с реверанс.

— Благодаря, Сузи. И вземи това. Ще ти потрябва през почивния ден.

Джули пъкна голяма сребърна монета в ръката на слугинята заедно с бележката. Не беше много, но това бе всичко, с което разполагаше и знаеше, че на Сузи и тази монета ще ѝ бъде добре дошла. Баща и плащаше добре на прислугата, но определено не беше щедър. Твърдо вярваше, че всяко тяло има нужда от храна и дрехи, но нищо повече.

А имаше неща, които дъщерята трябваше непременно да свърши. Да се състави менюто за следващата седмица да се проверят ленените покривки и да се уравни счетоводните книги. Джули прокара пръсти през косата си и развали идеалния кок. Сви рамене — безупречната външност не беше най-важното нещо, когато имаше да свърши толкова много работа за такова кратко време.

На следващата сутрин преподобният Дейвид Уортингтън все още не бе отговорил на нейния отчаян зов. Започваше да изпада в паника. Дали не трябваше отново да му пише?

Загледа се в сребърните прибори върху бюфета. Обикновено проверяваше дали са добре лъснати — нещо, което обичайно ѝ доставяше удоволствие, защото блясъкът и лъскавината им предизвикваха естетическа наслада у нея, но днес вниманието ѝ бе насочено в друга посока.

Дрезгавото мяукане и отъркването на котешкото тяло в полите ѝ най-после привлече вниманието ѝ. Погледна надолу и се усмихна на рижата Пампи.

Наведе се да я почеше между ушите.

— Какво правиш тук? — попита нежно тя, докато мъркането ставаше все по-силно. — Знаеш, че ако татко те види, веднага ще те изхвърли.

В отговор Пампи се вдигна на задни лапички, за да може Джули да я потърка под муцунката. Поклати глава от тази животинска доверчивост и я взе на ръце, за да я върне в кухнята, където Джошуа Стоктън не би влязъл. Пампи беше бездомна и когато преди една година за пръв път скочи върху перваза на прозореца на приземния етаж, почти умираше от глад. Оттогава Джули все повече обикваше загладената вече котка и Пампи ѝ отвърщаше с котешката си привързаност. За нищо на света не би се разделила с нея.

Джули точно почесваше за последен път Пампи под муцунката, когато някой зад нея се изкашля. Беше Сузи.

— Мадам, лорд Кайлъран ви очаква горе. Казва, че е дошъл да ви вземе за разходка.

— Кой?

Тъй като мисълта ѝ бе заета с Дейвид, Джули се вторачи в момичето с празен поглед, сякаш ѝ говореше на чужд език и съвсем спонтанно попита.

— Предаде ли съобщението на преподобния Уортингтън?

— Мадам? — Сузи я погледна въпросително, не по-малко объркана от господарката си.

— Вчерашната бележка. Сигурно си я занесла?

За миг в Джули проблесна надеждата, че писмото не е било предадено. Това би обяснило мълчанието на Дейвид.

Лицето на Сузи поруменя и тя закима.

— О, да. Но преподобният не си беше вкъщи. Оставих писмото на хазайката.

— О! — разочарованието бе на път да сломи Джули, но тя скоро се оживи. Дейвид сигурно е бил заангажиран с паството си. Сигурно вече бе прочел бележката ѝ и всеки момент щеше да дойде.

— Мадам — Сузи преглътна неловко и отново я върна към действителността, — лорд Кайлъран е горе и чака да ви изведе на разходка.

— Кажи му, че не съм вкъщи — това бе единственото извинение, което Джули смяташе, че човек от сорта на Ян Макфий би приел. Едва

ли някакъв учтив отказ би могъл да го разубеди, а тя трябваше да бъде тук в случай, че Дейвид пристигне.

— Да, мадам.

Джули остана неподвижна, докато наблюдаваше как вратата се затваря след момичето. Макар и да нямаше никакво намерение да излиза на разходка с Ян Макфий, само при мисълта, че той е в къщата, сърцето запърха в гърдите ѝ.

Знаеше, че е глупаво. И все пак след онази позорна целувка, тя бе станала жертва на унизителния копнеж да я изпита отново. Знаеше, че трябва да се бори с това влечение. Желанието не можеше да замести любовта.

Дейвид ѝ предлагаше любов, а тя копнееше за любов повече от всичко на света. Любов, която да продължи вечно, да запълни и осмисли живота ѝ.

Знаеше какво означава да израснеш без любов. Майка ѝ бе починала при раждането, отнасяйки със себе си цялата любов и грижи, които само една майка би могла да даде на детето си.

Кухненската врата се отвори и Джули подскочи. Зачервеното от гняв лице на Джошуа Стоктън прогони меланхолията ѝ. Той не пристъпяше прага на кухнята и Джули разбра, че сега моментът да спори с него не е подходящ.

Беше хваната в капан. Гъстите му вежди се събраха в една черта над очите.

— Джули, ще излезеш на разходка с лорд Кайлъран и ще се омъжиш за него!

Баща ѝ беше грамаден и силен мъж и Джули винаги имаше усещането, че се смаява и изчезва, когато той упражняваше властта си над нея. Може би защото каквото и да отвърнеш или направеше, не можеше да промени нищо. Където няма любов, няма уважение и разбиране. Само защото ѝ беше баща, тя трябваше да се подчини на прищявката му и да излезе на разходка с шотландеца.

— Да, сър.

Знаеше, че той няма да си тръгне, докато не се съгласи. Джули мина покрай баща си и заизкачва стълбите. Тежките стъпки на баща ѝ я следваха.

— Лорд Кайлъран — избоботи Стоктън, — слугинята се е объркала. Ето я Джули, готова за разходка.

Джули срещна мрачния поглед на баща си, но вместо да се уплаши, както се очакваше от нея и както обикновено ставаше, тя усети, че изпитва съжаление към него. Сякаш го виждаше в нова светлина.

Косата му бе започнала да посивява, а около очите му имаше множество ситни бръчки, които не бе забелязвала преди. Вече не беше млад. И сега, на превала на живота си, беше само на крачка от целта, която бе преследвал през всичките тези години — благородническа титла. О, не за себе си! За своите потомци — нейните деца и неговите наследници. Знаеше, че няма да се спре пред нищо, за да постигне тази цел.

Решителността на баща ѝ винаги я плашеше, но в сегашната ситуация Джули изпитваше съжаление, защото той щеше да бъде безмилостен. И ако самата тя не бе разменна монета за сбъждане на съкровената му мечта, с радост би го подкрепила.

Но щастието на Джошуа Стоктън зависеше от брака ѝ с шотландеца и тя знаеше, че този брак щеше да бъде един обикновен договор, наложен от Ян Макфий. Фактът, че го разбира, не направи помек погледа, с който изглежда годеника си.

Той отново бе облечен целият в черно, с изключение на безукорно бялата риза. Смуглото му лице и черната му коса контрастираха силно с облеклото му. И очите му — топло сиво олово — тази сутрин допринасяха за особеното впечатление, което правеше.

При вида на неговата мъжественост цялото ѝ тяло странно потръпна.

— Добро утро, мис Стоктън.

Когато пое ръката ѝ и я сложи върху своята, Джули усети, че се разтопява от горещото му докосване.

— Добро утро — едва продума тя с несвойствен дрезгав глас.

Ян се оживи. Дълбокият, леко гърлен глас на Джули Стоктън запали в кръвта му същия спокоен огън, който усещаше в стомаха си след хубаво малцово уиски.

Искаше я повече от всяка друга жена, която бе пожелавал — и щеше да я има. С нея щеше да спаси своя клан.

За пръв път откакто бе отишъл в Испания с твърдото намерение да предложи услугите си на Уелслу във войната на Пиринеите, му се откриваше такава възможност. Но след Испания се бяха случили

твърде много неща. Беше загубил почти всичко, което имаше значение за него, а да спечелиш отново изгубеното уважение на хайлендците, не беше проста работа. Това беше последният му коз. Песимизмът се мъчеше да задуши неговия ентузиазъм, но гордостта му се възраждаше, готова да се бори. Този път щеше да спечели.

Погледна към Джули, която вървеше до него и му се прииска да я притисне към гърдите си, докато не ѝ остане дъх. Искаше да я свърже със себе си завинаги. И така щеше да бъде. Но първо трябваше да излязат с каретата, а след това и да сключат брачния договор.

Джули се стъписа при вида на екипажа — толкова красив и блестящ — гланцово черен, с тесни червени ивици. Възглавничките върху седалките бяха в същия червен цвят като ивиците, а в хамутите бяха впрегнати два дългокраки врани коня, които хапеха нервно железото на юздечките в устата си, готови да потеглят всеки момент. В най-добрия случай изглеждаше рисковано, а в най-лошия — опасно. Дланите ѝ се изпотиха под черните ръкавици от ярешка кожа, а сърцето ѝ силно заби от предчувствията.

Ян я хвана с една ръка през кръста и я качи без усилие на файтона, при което мисълта за самото пътуване изхвъркна от главата ѝ. Остана само завладелият я трепет от усещането на пръстите му, които сякаш се отпечатаха върху кръста ѝ, и пулсът ѝ още повече се ускори от опияняващата му близост. Тя пламна и оправи роклята си, като се мъчеше да успокои дишането си. Не искаше той да забележи, че я бе развълнувал.

— Няма да се опитвате да ми провалите деня, мис Стоктън?

Тя бързо го погледна.

— Моля?

Ъгълчетата на устните му леко се отпуснаха, но лицето му остана сериозно.

— Попитях дали се опитвате да ми провалите деня.

Не можа да разбере какво точно искаше да каже, но критичният му поглед я объркваше и казаното явно бе свързано с нейната реакция от докосването му.

— Не разбирам какво имате предвид. Нямам намерение да ви провалям деня.

— Тогава защо изглеждате така, сякаш сте се надвесила над бездната на ада?

— О! — тя нервно се засмя.

Беше счел опита ѝ да скрие усещанията си за неприязън и тя нямаше никакво намерение да го извежда от заблудението му.

— Никога досега не съм се возила на такъв файтон. Доста по-висок е от другите екипажи.

По лицето му се изписа изумление.

— Никога не сте сядала във файтон? Мислех, че всички лондончани се возят на такива. В такъв случай имам честта да ви доставя пръв тези опасни емоции — той се усмихна лукаво. — Както и с някои други, свързани с не по-малко опасни съблазни.

Джули го изгледа войнствено, почти сигурна, че намеква за забавленията, в които вече бе започнал да я посвещава.

— Опасността е несигурно удоволствие, милорд, и предпочитам да я избягвам, независимо под каква маска се крие.

Но тайно и против здравия си разум тя инстинктивно копнееше да изпита всичко, което бе сигурно, че Ян Макфий щеше да ѝ предложи.

Той чистосърдечно се разсмя.

— Повечето неща в живота са несигурни, но стига толкова за файтоните. Наричай ме Ян. Това милорд е за хора, които не са сгодени — той замълча и сериозният му поглед се задържа върху устните и. — И съвсем не подхожда за тези, които вече са вкусували един от друг.

Тя се сепна при тези думи, а погледът и пробяга по устните му. Твърдите очертания ѝ напомниха с нова сила какво точно бе вкусила свежест, примесена с лекия дъх на бренди, което бе изпил с баща ѝ.

Настъпи неловко мълчание. Той остана до файтона, отпуснал загорелите си, добре оформени пръсти на капрата. Ако преместеше леко ръката си, Джули би могла да докосне черната му коса. Беше прекалено близко. Искеше да направи нещо, за да намали напрежението, дори ако трябваше да се обърне към него с малкото му име.

— Разбира се... Ян.

— Ето той заобиколи файтона — не е чак толкова трудно. Скоро ще разбереш, че и да се язди, е по-скоро забавно, отколкото неприятно. Имай ми доверие.

При самонадеяните му предположения кое щеше да ѝ бъде приятно и кое — не, коварното желание, обхванало я преди миг,

веднага се изпари. Ян Макфий не беше за нея. Дейвид никога не я принуждаваше и не ѝ налагаше да върши нещо, от което да се чувства неудобно. Дейвид бе загрижен за нея.

Но когато шотландецът скочи във файтона, от което купето се разлюля и бедрото му се опря в нейното, Дейвид безвъзвратно бе изтрит от мислите ѝ. По крака ѝ плъзнаха горещи искри и като пърхащи пеперудки закръжиха в стомаха ѝ. Седеше на ръба на скамейката и не знаеше къде да се дene от смущение. Един бърз поглед надолу веднага я накара да разбере, че ще трябва да се премести малко към него — файтонът бе доста висок. Тя обаче здраво стисна парапета с едната си ръка, а другата отпусна в скута си.

В мига, когато дълбоко си поемаше дъх, за да се успокои, Ян хвърли една монета на лакея, който задържаше конете. Човекът се канеше да се качи на капрата, но шотландецът му направи знак да остане долу.

Щяха да бъдат сами. Сърцето на Джули се блъскаше в гърдите ѝ едновременно от ужас и от очакване. Опасяваше се, че той може да си позволи същите волности както в библиотеката и същевременно очакваше точно тях. Влечението към физическата наслада, която той можеше да ѝ даде, я стъписа и тя трябваше да се пребори с него.

За да поуспокои самата себе си, каза доверчиво с безгрижен тон.

— Много хубав файтон, ми... Ян. От Шотландия ли си го докарал?

— Не — отвърна той сурово, — не съм го докарал от Колънси. Първо, хайлендските пътища не са подходящи за пътуване с подобни екипажи. И второ, нямам средства да си позволя обикновена каруца, да не говорим за файтон.

Грубият му тон и скритото безсилие, което долови в думите му, я накараха да съжали за спонтанния си въпрос. Би трябвало да знае, че той нямаше да прибегне до женитба с нея — дъщерята на един търговец, но с много по-голяма зестра, отколкото се предполагаше, ако нямаше толкова голяма нужда от парите ѝ.

— Съжалявам за глупавия въпрос — в гласа ѝ прозвуча разкаяние и тя довърши думите си почти шепнешком.

Ян я погледна и мрачното изражение на лицето му, склусило веждите му, се разсея.

— Няма значение. Или поне не би трябвало да има. Но скоро ще бъдеш моя съпруга и трябва да знаеш и най-лошото.

При споменаването за сватбата тя прехапа език. Не можеше да понася тази негова самоувереност, но, от друга страна, изпита известно уважение към прямотата, с която открито ѝ заявяваше причината за женитбата си. Може и да беше зестрогонец, но поне не прикриваше намеренията си зад неискрени комплименти, които нищо не означаваха.

Той присмехулно я погледна, но вече навлизаха в по-оживено движение и през следващите петнайсет минути вниманието му бе насочено да проправя път на файтона сред минувачите, излезли в ранната утрин. Когато стигнаха до завоя към Хайд Парк, пуст в този ранен час, той попита.

— Би ли подържала юздите?

Тя отказа с кимване на глава, но в следващия миг разбра, че той не го бе забелязал.

— Не — продума тя.

След малко реши да бъде съвсем ясна и добави.

— Не мога да управлявам файтон.

Той ѝ хвърли бърз поглед и отново насочи вниманието си напред.

— Не можеш или не искаш?

Не желаше да му се доверява, нито пък искаше той да ѝ се доверява. Всичко, което можеше да направи за него, за надеждите и мечтите му, щеше да разклати твърдата ѝ решимост да не сключва този брак и да я направи по-уязвима.

Но не искаше и да се препират през останалата част от разходката. Затова отвърна с примиренческа въздишка.

— Не, макар че ми се иска да мога. Изглежда... изглежда вълнуващо, но никога не съм имала подобна възможност.

Не спомена, че баща ѝ смяташе всичко, което не се отнасяше пряко до водене на домакинството или на сметките, за губене на време.

— Бедната ми малка Сесънек — продума той. — Водила си доста затворен живот. Не си се возила на файтон, не си карала каруца...

— Не се нуждая от съжалението ви — прекъсна го тя.

За първи път бе изпитала съжаление тази сутрин, когато забеляза, че баща ѝ е остарял. Не искаше този силен и магнетичен мъж

до рамото ѝ да изпитва подобно унижително чувство към нея.

— Не те съжалявам, Сесънек — гласът му стана по-груб. — Не ми е присъщо.

От подтекста на предишните му думи я бе заляла гореща вълна и сега бе благодарна за отрезвяващия хладен повей. Не искаше да знае какво мисли за нея, затова внезапно попита.

— Как ме нарече преди малко?

— Сесънек?

— Да. Какво означава? Шотландско ли е?

Стана ѝ неприятно, когато се хвана, че очаква думата да означава нещо нежно. Сви устни и рязко се обърна към него.

— Сесънек е шотландско и означава човек, който не е шотландец.

Тя се замисли. Ако се омъжеше за него, щеше да бъде чужденка — не само за близките му, но и за него. Иначе никога не би я нарекъл Сесънек. Беше изненадана, че се почувства засегната, задето не я уважава достатъчно като човек. Още по-ясно от всякога знаеше, че бракът ѝ с мъжествения шотландец не е за нея.

— Разбирам — тя се поизправи и не позволи разочарованието да се долови в гласа ѝ. — Така наричат чужденците.

Той се навъси.

— Ти ще бъдеш моя жена.

— Твоя жена, която наричаш Сесънек. Това не говори добре за мен — раздразнението ѝ от тази категоризация започна да прераства в гняв — той направо ѝ отреждаше място в живота си. — Защо не се ожениш за шотландка и да се приключи с това?

Той шибна рязко конете и извърна глава към нея. Очите му бяха твърди и студени като метала, чийто цвят имаха. Въпреки топлото слънце Джули потръпна.

— Защото никоя богата шотландка няма да ме вземе.

Тези думи изплюяха като камшик през лицето ѝ, ръцете ѝ изстинаха. Въпросът ѝ бе разочвъркал някои рани и тя знаеше, че трябва да замълчи, но вече бе отишла твърде далеч, за да спре. Трябваше да знае!

Облиза пресъхналите си устни.

— Защо?

— Защо ли? — повтори по-меко той.

— Да — задържа погледа си върху скованото му сурово лице, докато набере смелост. — Защо?

Устните му се раздвижиха в нещо като усмивка.

— Не си от най-боязливите, нали? — зъбите му блеснаха на слънцето — кратко оголване, което с нищо не смекчи суровото изражение на лицето му. — Някоя от дамите, които си бях избрал, не биха се омъжили за мен, защото техните бащите категорично им забраниха.

Нямаше да я изненада по-силно, ако ѝ бе съобщил, че Наполеон е нахлул в Англия. Та той беше граф, потомък на благородници, а освен това и най-привлекателният мъж, когото бе виждала. Какво бе сторил, за да настрои бащите срещу себе си? Нима беше престъпник? Знаеше много добре, че аристократите се ползват с привилегията да извършат и убийство, без никой да им търси отговорност след това. Но макар и да го бе видяла само два пъти, тя интуитивно усещаше, че той не е престъпник. Беше твърде горд, за да бъде такъв.

Тя отново повтори въпроса си.

— Защо?

С овладян гняв, който се излъчваше на вълни от него, той каза.

— Защото, любопитна моя Сесънек, аз съм позор за името, което нося. Не се бих с Наполеон по време на войните в Пиринеите. Това е клеймо за малодушие, което никой хайлендски земевладелец няма да прости.

Беше възмутена от начина, по който са се отнесли с него. Тези хайлендци бяха закостенели и кръвожадни, а предразсъдъците им — несправедливи.

— Не си се бил с Бони^[1]? Мнозина не са воювали с него. Защо това трябва да те прави нежелан жених?

Лицето му се изкриви в горчива насмешка.

— Защото в Хайленд всеки, който става за нещо, влиза в полковете и воюва. От 1745 година насам хайлендците са сформирали осемдесет полка. Нашите бойци са единственото, което можем да продаваме. Никой хайлендец няма да одобри зет, който не е воювал.

Тя започваше да проумява унижението, на което е бил подложен, преди да поиска ръката ѝ и някъде дълбоко в себе си вече съжаляваше за решението си да му откаже, което сигурно го бе унизило още

повече. Джули превъзможна слабостта си. Проблемите му не заслужаваха да принася в жертва останалата част от живота си.

— Така че — продължи той с хладен тон, — дойдох в Лондон и се срещнах с един от нашите адвокати от Единбург, който ми каза за баща ти. Останалото го знаеш.

Да останалото го знаеше. Той твърдо бе решил да се ожени за нея, независимо от желанието ѝ. Положението, в което се намираше, и неговият принос за това охладиха всякакво съчувствие към него.

— Мисля, че допускаш грешка, като си търсиш жена с такова хладнокръвие, особено след като пределно ясно показах своето несъгласие.

Той опъна юздите и принуди конете да намалят бързината, преди да ѝ отговори.

— Търся това, което ми трябва. Просто се случи, така че заедно с нето получавам и жена.

— О! — тя премигна насреща му. — Хладнокръвие е прекалено мила дума. Алчност май е по-подходяща.

Лицето му помръкна.

— Много По-подходяща. И не би трябвало никога да го забравяш — мускулите на челюстта му заиграха и Джули изпита огромно задоволство, когато осъзна, че стрелата и е попаднала в целта. Той дори подкара конете с всичка сила, въпреки че със затоплянето на деня улиците бяха доста оживени.

За пръв път, откакто бяха излезли тази сутрин, тя се огледа наоколо. Пешеходците се разхождаха безгрижно, а хората в другите файтони бяха облечени по последна мода — жените носеха слънчобрани, за да предпазват нежната си кожа, а мъжете тънки бастунчета, за да подчертаят елегантността си. Като дъщеря на търговец Джули не се чувстваше в свои води сред привилегированите класи. Смяташе да го помоли да се приберат.

— Милорд... Ян, имаш ли нещо против...

— Фарли!

Ян беше зърнал някакъв мъж в масленозелено наметало и името спонтанно изскочи от устата му. Той насочи конете натам, докато се изравниха с човека.

— Фарли, приятелю, мислех, че си на континента.

Поразена от радостта в гласа на Ян и приятелското чувство, озарило лицето му, Джули насочи поглед към мъжа, когото бяха нарекли Фарли. Беше слаб, по-нисък от Ян, с огненочервена коса и поразително сини очи. Придружаваше го някаква дама, облечена цялата в розов муселин, която не изглеждаше на повече от седемнадесет години.

— Фарли — продължи Ян, без да обръща внимание на учудените минавачи, — трябва да се видим, преди да замина от Лондон.

Пред любопитния поглед на Джули изражението на Фарли се смени от изненадано до хладно надменно. След това, тъкмо когато Ян спря конете и закова файтона, Фарли им обърна гръб и поведе компаньонката си, без да продума.

Дори не ги бе поздравил.

Лицето на Ян побеля като платно и устните му се свиха в тънка обезкървена линия.

— Защо постъпи така? — изтърси Джули объркана.

— Той е шотландец — срязва я Ян.

— Това не извинява постъпката му.

Джули не можеше да се примири с тази безцеремонност. Преди да успее да каже още нещо, Ян подкара конете в галон. Рязкото потегляне я събори обратно върху възглавницата и тя се хвана с една ръка здраво за перилото, а с другата задържа шапката си. Скоро пешеходците и другите карети останаха зад тях.

За по-малко от минута се озоваха в края на улицата. Без да обръща внимание на любопитните заглеждания на хората, видели сцената с Фарли, Джули изправи гордо глава и с крайчеца на окото си забеляза, че и Ян е сторил същото.

След това с леко движение на китката, на което би завидял и най-опитният кочияш, Ян изви файтона наляво. Поеха обратния път.

Джули наблюдаваше тайно неумолимата ръка, която държеше юздите и не усети, че черните ѝ кожени ръкавици почти са се изхлузили от ръцете. Чувстваше до бедрото си напрежението на стоманените му мускули. Беше стегнат, но сдържаше гнева си.

— Ян — започна плахо тя, — онзи човек... Фарли... не беше прав.

Шотландецът мрачно я изгледа, но вместо да я уплаши, погледът му предизвика в нея желание да разговаря.

— Не, мислете, че ще ме спрете със смразяващи погледи, милорд, защото възнамерявам да кажа каквото мисля.

При тези думи той спря файтона, без да се интересува кой е пред и зад тях. Погледна я навъсено, без да каже нищо.

Джули преглътна с усилие, но много добре знаеше какво иска да направи. Той не желаше съчувствието и нито пък тя имаше намерение да го съжалява. Но трябваше да му го покаже.

Докосна колебливо рамото му, готова на мига да дръпне ръката си.

— Знам, че Фарли те засегна. Сигурно е свързано с онова, за което говорихме. Че не си се бил с Наполеон. Това обаче не означава, че е прав. Познавам те съвсем отскоро, но съм сигурна, че не си престъпник не си се бил, защото си имал основателни причини. Фарли и такива като него са прекалено слепи, за да го проумеят.

Въпреки че не гледаше към нея, тя горещо се надяваше, че я слуша и ще престане да обръща внимание на Фарли. Видя как очите му заблестяха — все по-ярки, докато накрая лумнаха като сребърни пламъци. Джули си помисли, че ако продължи да я гледа така, огънят ще го изпепели. Затвори очите си, за да потуши пламъците в неговите.

— Джули — каза той с тих и ликуващ глас. — Погледни ме!

Тя отвори очи, ужасена от онова, което очакваше да види, но нямаше сили да не се подчини. Погледът му, по-красноречив от всякакви думи, ѝ даде да разбере, че той ей сега ще я целуне. Стомахът ѝ се сви, а ръката ѝ се премести на гърдите му, докато той се навеждаше все по-близо.

— Милорд... Ян... Не беше нищо особено. Казах само, че всеки нормален човек би могъл да го разбере. Ти не си страхливец и... и...

Само мисълта за докосването на устните му беше по-опияняваща от няколко чаши шери след вечеря. Вече усещаше топлината на устните му върху своите, а той дори не беше я докоснал. Зашеметена от неистовия копнеж за тази целувка, Джули разтърси глава. Трябваше да спре това!

— Това, че те защитих, не означава, че ще се омъжа за теб. Няма.

Очите му за миг потъмняха, после отново се проясниха и устните му се раздвижиха на педя от нейните.

Устните му поеха нейните. Когато се срещнаха, горещото и остро желание я прониза като светкавица. Свободната му ръка я обгърна през

кръста и я притегли в прегръдка така, че главата ѝ полегна на рамото му.

Мощна тръпка премина през Ян. Тя му отвърщаше както никоя друга жена досега.

Той я пиеше с устни, искаше да я има цялата. Никоя друга жена не го бе докарвала дотам, че да не може да се въздържи. И когато тя откъсна устните си, гореща вълна се разля по цялото му тяло. Беше готов да довърши каквото бяха започнали. Искаше я. Тук, сега — всяка мисъл за благоприличие се изпепеляваше от огъня, който тя бе раздухала в него.

Джули усети как Ян потръпва под дланите ѝ и се притисна ужасена към него — единствената ѝ защита в този водовъртеж, в който безпомощно се мятеше.

Когато вече си мислеше, че ще се задуши и предпочиташе това да стане, отколкото целувката да свърши, той вдигна глава. Джули се насили да отвори очи. Дори в своята неопитност тя долови страстното желание у него, което той не се и опитваше да скрие.

— Моя си, Сесънек!

---

[1] Презрително английско прозвище на Бонапарт. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Беше му отвърнала като проститутка. Джули захлупи с длани горещото си лице, като се опитваше да се отърси от въздействието му.

И сега, след двадесет и четири часа, докато вареше черешовото сладко в кухнята, тя продължаваше да мисли за Ян Макфий. Каква беше тази негова власт, която можеше да я накара да махне с толкова лека ръка на всякакви задръжки? Едва ли би могло да е само физическо привличане. Усещаше ръцете му така естествено на кръста си, че на моменти дори не се срамуваше от тази интимност.

— Извинете, мадам.

Джули се обърна.

— О, ти ли си, Сузи? Какво има?

Момичето направи лек реверанс.

— Изпратиха ме да ви съобщя, че е дошъл един джентълмен, който иска да ви види.

Джули настръхна.

— Й как му е името на този джентълмен?

— Мистър Стоктън каза да се качите направо горе, мадам — изчерви се цяла Сузи.

Джули изгледа младата прислужница. Не можеше да е друг, освен Ян Макфий. Сигурно е дошъл да я заведе в Гайтер, както беше казал. Нямахше никакъв смисъл да отказва — баща и просто щеше да я застави да излезе с него.

— Кажи на лорд Кайлъран и на баща ми, че ще дойда веднага, щом се оправя. Сигурна съм, че на никого от тях няма да му е приятно да се появя в този вид.

— Да, мадам.

Джули се огледа и въздъхна. Готвачката щеше да довърши сладкото. Тя развърза муселинената престилка и едва сега забеляза винените петна по пръстите си, сигурна, че и по лицето ѝ има пръски от сладкото.

Беше вбесена. Само тези алени петна по ръцете и брадичката ѝ липсваха. И то, защото умът ѝ през цялото време бе зает с шотландеца. Откакто се бе вмъкнал в нейния свят, бе обърнал живота ѝ с главата надолу.

Докато сгъваше разсеяно престилката и я прибираще, Джули обмисляше какво да отговори. Никога досега не бе копняла така за мъжко докосване. Мисълта за шотландеца не я напускаше, докато вършеше ежедневната си работа. Трябваше да направи нещо.

Преди да излезе, тя се наведе и погали лъскавата козина на Рижата Пампкин. Котката замърка още по-силно и изви гръбче под ръката ѝ. Очевидно искаше още. Джули се подсмихна. Но нямаше време — Ян Макфий не беше от най-търпеливите.

Докато изкачваше бавно стълбището, Джули не можа да се въздържа и докосна с пръсти болезнено чувствителните си устни, все още леко набъбнали от вчерашната целувка. Слава Богу, че беше спрял, но дълбоко в себе си тя все още продължаваше да се пита какво ли щеше да стане, ако бе продължил. Какво трябваше да последва? Нямаше представа, но загадката ѝ се струваше любопитна, независимо от твърдото ѝ решение да не се омъжва за него.

Дали пък не беше развратница? Преди никога не се бе замисляла за това. Целувките на Дейвид — не, целувчиците му, никога не я бяха вълнували както тези на Ян Макфий. Смяташе, че всички целувки са хладни и малко досадни — докато не срещна шотландеца.

Стигна до горната площадка и сви към своята стая. Нещата се развиваха с шеметна бързина и не можеше да ги управлява, а знаеше, че едва ли положението ще се промени след днешната им среща. Трябваше да направи нещо.

Трябваше да напише на Дейвид още една бележка.

Сигурно не бе получил първата, защото вярваше, че в противен случай никога не би я изоставил в такъв критичен момент.

Преди да се преоблече, написа още едно кратко послание. Беше по-настоятелно от първото, защото положението се влошаваше с всеки изминал час.

„Дейвид, ела бързо. Имам нужда от теб.

Д.“

Щеше да изпрати незабавно Сузи с бележката. Никой друг от слугите не биваше да знае, че тя тайно си кореспондира с Дейвид. Останалите можеха да кажат на баща ѝ, а това само щеше да налее масло в огъня.

След двадесет минути Джули слезе в приемната.

— Доста се позабави, дъще — прокълтя гласът на Джошуа Стоктън откъм грамадния стол, тапициран в златна дамаска. — Лорд Кайлъран чака от половин час.

— Моите извинения — отвърна хладно Джули. Този път се въздържа от допълнителни обяснения.

Извиненията, както бе разбрала от съжителството с баща си, винаги се тълкуваха като признак за слабост. Бе станала достатъчно уязвима, след като бе отвърнала на Ян Макфий. Нямахше да поправи нещата, ако проявява слабост.

Ян се изправи и пристъпи да поеме ръката и.

— След като вече си тук, време е да тръгваме — поглеждайки през рамо към Стоктън, той добави. — Ще я върна този следобед.

Ако се съдеше по израза на лицето му, Стоктън сигурно потриваше ръце от задоволство.

— Когато сметнете за добре, милорд.

Значи баща ѝ нямаше нищо против да я отвлекат и похитят. Сърцето на Джули болезнено се сви. После реши, че не бива да обръща внимание на коравосърдечността на баща си и сви рамене.

Когато излязоха с Ян, забеляза, че отвън ги чака вчерашният файтон и каза доста по-любезно.

— Вярвам, че скоро ще свикна с тази талига.

Той се усмихна, докато я вдигаше и настаняваше в каретата.

— Сама ще се учудиш с колко неща можеш да свикнеш.

Блесналите му очи красноречиво говореха, че има предвид целувките, и Джули се изчерви. Чувстваше се някак странно безсилна от усещането на ръцете му, които се задържаха върху кръста ѝ повече от необходимото и стоплиха кожата ѝ дори през роклята, корсета и ризата ѝ. Не ѝ беше неприятно. При това докосване и сетивата, и мислите ѝ се впуснаха по опасни и мрачни пътеки.

Не можа да са поеме дъх, докато най-накрая той не я пусна.

— Е, милорд, има някои неща, с които не възнамерявам да свикна — каза тя, като положи усилие гласът ѝ да прозвучи спокойно.

Без да отговори, той заобиколи файтона, качи се и подхвърли една монета на лакея, както беше направил и предния ден. Само с едно умело движение на китката поведе конете.

— Радвам се да чуя, че си господарка на собствените си влечения. Особено след онзи ден.

— Какво?

Рязкото извъртане на думите ѝ я обърка. За какво намекваше той?

— Да — продължи Ян, без да обръща внимание на конете. — Мислех си как отвърна на целувката ми. Изглежда много ти хареса.

— Как се осмеляваш! Мерзавец! Един джентълмен никога не би споменал подобно нещо.

— Аз не съм джентълмен и колкото по-рано го разбереш, толкова по-добре и за двама ни.

Той държеше отпуснато юздите и конете лъкатушеха по широката улица, от което файтонът се залюляваше ту на едната, ту на другата страна.

Джули се вкопчи в седалката. Гневът ѝ се изпари пред страха, че могат да се обърнат. Трябваше да събере цялото си самообладание, за да каже сухо.

— По-добре да обуздаеш малко нрава си. Нямам никакво намерение да свърша под този файтон.

— И аз нямам желание да те видя там — той успокои конете и файтонът отново започна да се движи равномерно. — Както казах преди малко, мислех за вчера. А при спомена колко добре се чувстваше притисната до мен, помислих си, че и ти си спомняш.

Тя се изчерви.

— Прояви достатъчно наглост досега, за да продължаваш. Можеш да си повече от сигурен, че не съм си и помисляла подобно нещо.

Той се извърна и нежно попита.

— Наистина ли? Не си ли помисли какво би усетила, ако те погалея по гърдите? Аз си го представих.

— Какво?! — ръката ѝ инстинктивно се вдигна, но Джули успя да се спре навреме. — Ако не държеше поводите, щях да ти ударя плесница. Не искам обаче да бъда причината тази бричка да се преобърне и да пострадаме — и ние, и конете. Все пак,

предупреждавам те да се въздържаш и да не изказваш на глас похотливите си мисли. Аз не ги споделям.

— Вярвам, че е точно обратното, но засега ще се съобразя с предупреждението ти. Както каза, опасно е да се говорят такива неща, докато се кара.

Джули откъсна поглед от него и притисна с ръка гърдите си, като се опитваше да успокои бясно биещото си сърце. Какво правеше той с нея? Никога не и беше минавала мисълта, че някой мъж би могъл да докосне гърдите ѝ, а сега не можеше да мисли за нищо друго. Трябваше да се отскубне от него, преди да е станало прекалено късно.

Пристигнаха в Гайтер с неговите наконтени посетители, но Джули не изпита никакво желание да се присъедини към тях редом с шотландеца. Собственикът ги настани на малка маса за двама до прозореца и Ян поръча сладолед. Скоро заведението се изпълни с народ — предимно млади двойки, които непрекъснато влизаха и излизаха, от което Джули беше много доволна. Страхуваше се от следващите му думи.

Келнерът донесе поръчката. Джули внимателно опита сладоледа. Нямаше представа какъв е вкусът му — винаги бе смятала, че ледът се използва за запазване на храната по-дълго време, а не за ядене.

— Много е вкусно — каза тя изненадана.

Ян поклати глава с подигравателна загриженост.

— Сесънек, водила си толкова затворен живот, и то в центъра на Лондон!

Джули настръхна.

— Имала съм да върша по-важни неща от това да се шляя за удоволствие.

— Знам — отговори той, сякаш искрено ѝ съчувстваше. — Била си безплатна икономка на баща си.

Ако ледът не се топеше, щеше да отвори уста от изненада. Той почти и се ухили, но чертите на лицето му бяха прекалено изсечени, за да изразят такава момчешка гримаса.

— Имам очи да виждам и уши да чувам. Добре е да го запомниш.

Ако в гласа му не се долавяше някаква неосъзната заплаха, Джули би могла да се заблуди и да си помисли, че ѝ съчувства за този годеж.

— Никога не съм ви смятала за глухоням, милорд. Само за тиранин.

— Скъпи!

Джули чу гърлен контраалт точно зад рамото си.

Последва тишина, която можеше почти да се докосне. Джули се обърна, за да разбере откъде идва гласът, и се сблъска с погледа на две кадифени очи, принадлежащи на най-красивата жена, която някога бе виждала.

Жената бе дребна, но със съвършени пропорции. От кестенявите ѝ къдрици до носовите на зелените ѝ сатенени обувки, които се подаваха изпод ефирните муселинени поли, непознатата бе несравнима. Имаше малко, сърцевидно лице с очи като трънки и капризни алени устни, полуотворени в сияйна усмивка.

— Ян — каза непознатата, — кога се върна в Лондон?

Лицето на Ян не изразяваше никакво чувство, освен учтива любезност. Той се изправи и пое подадената му от жената ръка.

— Луиза — измърмори той.

И Ян, и жената не обръщаха никакво внимание на нейния придружител, който се мръщеше и се оглеждаше наоколо за свободна маса, явно решил да остави драматичната ситуация да се уреди от само себе си. Докато наблюдаваше всичко това, с шестото си чувство Джули мигновено осъзна, че тази очарователна жена някога е принадлежала на Ян. Нямаше друго обяснение за приятелското излъчване в погледа ѝ, който се спря първо върху лицето на Ян, а след това се плъзна надолу по широките му гърди и тесните му бедра. Джули почти можеше да се закълне, че новодошлата си облиза устните.

— Ян, колко се радвам, че отново те виждам. Толкова време мина.

Гласът ѝ беше плътен и сладък като мед и Джули си помисли, че също като мед прилепва към себе си с пресищащата си сила. Никога не бе виждала тази жена, но не я хареса. Интуитивно долавяше, че не може да ѝ се има доверие.

— Луиза — Ян прекъсна мрачните мисли на Джули, — искам да те запозная с годеницата си, мис Джули Стоктън.

Джули се надигна и пое ръката, която жената ѝ подаде. Пръстите ѝ бяха студени. Дори през кожените ръкавици.

— А на теб, Джули — продължи Ян, — да представя Луиза, контеса Де Грас.

— Приятно ми е — каза Джули с тон, по-хладен от въздуха в заведението.

— На мен също. Благодаря — отвърна контесата. — Но виждам, че Пол ни е намерил маса. Ще ме извините — тя се понесе нататък, все едно плуваше, но каза през рамо. — Ян, настоявам да се видим, заради преживяното.

Джули се опитваше да долови по лицето на Ян някаква реакция, свързана с поканата на жената. Не откри нищо, но все още не познаваше шотландеца толкова добре.

Двамата седнаха отново, но за Джули денят вече бе провален. Нямаше намерение да се омъжва за шотландеца, но това решение не пречеше на неприятното чувство, че се бе изправила срещу бившата му любовница, която като че ли искаше да продължат оттам, откъдето са прекъснали.

Не ѝ се искаше обаче да покаже пред Ян, че жената я е засегнала. — Контесата емигрантка ли е? — попита безгрижно тя.

Ян не отговори веднага. Очите му останаха замислени. Джули усети как отново започва да губи настроението си и вече едва се съдържаше да не го помоли да си тръгват, когато той най-последно проговори.

— Време е да си тръгваме — стана и ѝ предложи ръката си. — Сигурен съм, че имаш достатъчно работа преди сватбата.

Объркана и ядосана от наглия му отказ да отговори на въпроса ѝ, Джули дори не погледна към ръката му и се изправи сама.

— Да, време е да тръгваме и наистина имам достатъчно работа, с която да запълня времето си. Но тя изобщо не е свързана нито с вас, нито с женитбата, която сте си наумил.

Тя мина покрай него с вирната брадичка, без дори да хвърли един поглед за реакцията му. Не се интересуваше какво си мисли. Застана на тротоара, като нетърпеливо потропваше с крак. Най-сетне той излезе и, без да каже дума, ѝ помогна да се качи във файтона, а тя — също мълчалива — му позволи да я настани. Ръцете му не се задържаха на кръста ѝ и тялото ѝ не откликна на горещината, която излъчваха. Или поне тя така си помисли.

Стигнаха пред дома ѝ, без никой от двамата да проговори. Докато ѝ помагаше да слезе, Ян каза.

— Ще се видим утре.

Джули, чиито противоречиви чувства бяха готови да избухнат всеки миг, го изгледа студено.

— Ти си един нагъл, егоистичен звяр и много ще се изненадам, ако ме видиш утре, защото нямам никакво намерение да бъда в къщи за теб.

Явно, че нахалството му беше безгранично, щом можа да ѝ каже, че ще я види утре, когато дори не си направи труда да отговори на единствения ѝ въпрос за онази жена. Е, нямаше да види шотландеца утре... нито някой друг ден. Преди той да успее подигравателно да вдигне вежди, тя профуча край него и си влезе вкъщи.

Ян наблюдаваше резките ѝ движения и много добре разбираше, че този ден не бе успял да я спечели с нищо. С тази разходка бе планирал да я предразположи, а не да я ядоса. Знаеше, че с отказа си да отговори на въпроса ѝ за Луиза само я направи по-неподатлива на ухажванията му, но... с Луиза нещата бяха приключени, тя беше част от онова негово минало, което искаше да забрави. Тези неща не бяха работа на Джули. Просто трябваше да използва по-драстични методи, за да бъде сигурен, че Джули Стоктън ще се омъжи за него, независимо дали иска или не.

Кланът, неговите хора, се нуждаеха от парите, които Джошуа Стоктън бе приготвил да прехвърли на негово име, когато станеше съпруг на Джули Стоктън. А той желаше Джули Стоктън с такава жар, която правеше нищожни всички останали страсти. Тя щеше да бъде негова — тялом и духом!

* * *

Късно следобед на другия ден Джули вдишваше с наслада напоения с аромат на рози въздух в градината и се чувстваше особено доволна от себе си. Беше се измъкнала от баща си и от Ян Макфий в това хубаво време. Чувстваше се защитена под огромния розов храст и беше сигурна, че тук никой не би могъл да я открие. Никой друг не знаеше за това нейно скривалище.

Винаги когато имаше нужда от тихо кътче, за да размисли, идваше под този храст, а точно сега ѝ се налагаше да реши как да се справи с упорството на Ян Макфий. Беше се осланяла на помощта на Дейвид, но все още нямаше никаква вест от него. Ако все някога трябваше да се разочарова от преподобния Уортингтън, това беше най-неподходящият момент. Дейвид трябваше да се ожени за нея. Тогава дори и баща ѝ не би могъл да ѝ наложи този брак с шотландеца.

Въпреки топлото следобедно слънце по гърба на Джули полазиха леки тръпки. Ако се омъжеше за Дейвид, баща ѝ щеше да се отрече от нея, но дори това беше за предпочитане пред женитбата с Ян Макфий. Шотландецът не искаше нея, а само парите ѝ... и може би тялото ѝ.

Да, тялото ѝ отговаряше на ухажванията на Ян Макфий. В допира на устните му, в ръката му, задържана на кръста ѝ, имаше нещо, от което цялата ѝ решителност и момински свян се изпаряваха, сякаш никога не ги е имало мисълта за неговото докосване дишането ѝ се ускоряваше и стомахът ѝ се свиваше някак особено сладостно.

Тя захлупи лицето си с ръце. Как бе възможно да го желае по този начин?

— Сесънек — чу неговия глас, миг преди той да постави ръце върху раменете ѝ и да я обърне към себе си.

Дишането ѝ се ускори, но тя си каза, че е от гняв.

— Как ме намери?

Той се усмихна срещу нея, очите му топло я гледаха.

— Свързан съм с теб навеки, Сесънек и никой от двамата не би могъл да го промени — вдигна рамене, сякаш се отърсваше от неприятен хлад. — Наистина не знам. Просто тръгнах и краката ми ме доведоха до тук.

Побиха я студени тръпки. Това беше някакво чудо.

— Е, значи си по-особен от другите. Досега никой не ме е намирал тук. Но съм сигурна, че не си ме открил, само за да ми обясниш как е станало.

— Не, дойдох, за да бъдем заедно.

Веждите ѝ въпросително се извиха.

— Да бъдем заедно? Не е необходимо.

Без да иска разрешение, той седна до нея — толкова близо, че раменете и бедрата му почти се допряха в нейните. По крака ѝ премина изгаряща тръпка и преди да ѝ прималее, тя се отдръпна колкото ѝ

позволяваше тясната желязна пейка. Ян се изви така, че да наблюдава и най-незначителната промяна в израза на лицето ѝ.

— Реших, че за нас е важно да се опознаем по-добре. Нали знаеш, че пред олтара имената на младоженците се прочитат три пъти. Струва ми се, че онзи ден беше първото прочитане. Остават още две, преди да се оженим.

Тревога започна да се надига в душата ѝ, тя се намръщи, а гласът ѝ стана по-остър.

— Първото прочитане?

— Да, на службата, преди да се разделим във файтона.

Нахалството му я вбеси и пръстите ѝ се свиха в юмруци. Беше по-опасен от баща ѝ, когато вършеше нещо без нейно съгласие.

— Бързо напредваш и то без изобщо да се съобразяваш с чувствата ми — заяви решително тя.

Лицето му замръзна и чертите му се изостриха.

— Правя това, което трябва.

Тя го изгледа.

— В такъв случай те предупреждавам, че и аз ще правя същото.

Очите му се превърнаха в две сини резки.

— Ще правиш това, което ти каже баща ти, а след сватбата — това, което ти кажа аз.

Джули скочи на крака с намерението да избяга от този тираничен, безчувствен звяр. Но преди да направи и една крачка, ръката му стисна китката ѝ.

Тя остро изгледа тази ръка, която я държеше в плен, ѝ после вдигна очи към неговите. Чертите на лицето му бяха изпънати и излъчваха такава неумолима решителност, че стомахът ѝ се преобърна.

Бавно и настойчиво той я привлече към себе си. Джули знаеше, че е решил да я целуна, а навярно и нещо повече. Това беше последното, което искаше от него. Беше прекалено засегната, а и решението ѝ да не се омъжва за него беше достатъчно твърдо, за да отвърне на докосването му.

— Пусни ме — каза тя. Думите ѝ бяха по-тихи от шепот. Сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, почти до пръсване.

— Не мога.

Ян потопи очите си в нейните и дълбоко в тях откри отчаянието и ужаса ѝ от това, което се готвеше да направи. Искаше му се да не

става по този начин, но трябваше да бъде сигурен, че ще се омъжи за него. Спомените за Колънси, за суровата зима там и за хората, които изнемогнаха от глад, изплуваха болезнено в паметта му. Трябваше да се ожени за богатата наследница. И Джули Стоктън беше тази наследница. Знаеше с абсолютна сигурност, така, както знаеше кога откъм океана се задава буря, че това, което изпитва към тази жена, ще продължи до края на живота му. Трябваше да я вземе точно сега, за да я запази.

Джули видя как лицето му става мрачно и решително, долната му челюст се издава напред и очите му се присвиват, не знаеше какво изпитва към нея, но беше убедена, че е твърдо решен да довърши започнатото и нищо не бе в състояние да го спре. Но тя щеше да опита.

Когато ръцете му се сключила около нея като железен обръч, дишането ѝ стана бързо и неравномерно.

— Милорд... Ян, нека да поговорим.

— Вече е късно за разговори, Джули. Не мога да рискувам тази сватба да се провали. Не мога!

Джули го гледаше с широко разтворени очи. Гърдите и бедрата им бяха плътно прилепени. Коварна горещина — като дим преди пожара — запълзя по цялото и тяло и се превърна в огнена топка в стомаха ѝ. Чувстваше се като сух барут, а той беше фаталната искра. Не разбираше защо е така, но не можеше и да го преодолее.

— Ян...

— Няма да ти причиня нищо лошо, Сесънек — продума той, миг преди устните му да покрият нейните.

Джули изгуби равновесие и се олюля. Езикът му се плъзна между устните ѝ, проправяйки си път между тях — настойчив и възбуждащ.

— Разтвори се за мен, Джули — заповяда и той, притиснат изведнъж олекналото ѝ тяло.

Тя разтърси глава, освобождавайки устните си и с последни усилия едва въздъхна.

— Не... — постави ръце на раменете му, отблъсна го и повтори. — Моля те, пусни ме. Не трябва да ми причиняваш това.

Очите му се впиха в нейните.

— Така ли, Джули? Ти искаш да попречиш на тази сватба, а аз ще имам грижата това да не стане.

Лицето му ставаше все по-твърдо, докато скулите и брадичката му рязко се откरोиха на гаснещата вечерна светлина. Джули знаеше, че няма смисъл да се моли, заудря с юмруци по гърдите му.

— Не можеш да направиш това... няма да ти позволя — задъхваше се тя.

— Така ли?

Той изви ръцете ѝ назад и стисна китките и с едната си ръка, докато с другата прихвана тила ѝ и я притегли неумоливо към себе си.

Джули се бореше с обзелото я желание да изпита физическата наслада, която предчувстваше. Не беше развратница. Не, не беше. Устата на Ян се надвеси над нейната страстна и безпощадна. Думите се давеха в гърлото му.

— Джули, Джули, искам те... ужасно те искам... Този, огън в слабините ми може да стихне само ако бъдеш моя.

Тя въздъхна прималяла. Думите му предизвикаха вълни от изгарящо желание, които я заливаха от главата до петите и помитаха всякакви мисли за съпротива. Тялото ѝ постепенно се отпусна в силната му прегръдка.

Топлината на неговата плът започна да прониква в нея и тялото ѝ притихна в сладостна нега. Бунтът и бе потушен и най-сетне Джули призна пред самата себе си, че е изгубена. Нямаше повече сили да го отблъсне. Беше свикнала да се бори и да губи.

През тънкия муселин на роклята си усещаше кончетата на сакото му върху набъбналите си гърди. Едното му бедро се намести между краката ѝ и започна да се движи така, както тя никога не би могла да си представи, изпращайки горещи трънки до мозъка на костите ѝ.

Той освободи ръцете ѝ и притисна длани върху гърдите ѝ точно там, където бяха започнали да набъбват. Сякаш бе допрял нажежено желязо — изгори я огънят на собствената ѝ реакция, предизвикана от този допир. Ян отдели устни от нейните и главата ѝ се отпусна безсилно назад, за да намери опора в ръката му.

Бавно, толкова бавно, че пръстите на Джули се забиха в раменете му, устата му се плъзна надолу и се задържа там, където свършваше корсажът и се оформяше ямката в основата на шията ѝ. След това, когато Джули вече си мислеше, че не е възможна по-силна страст, ръката му се спусна още по-надолу и обхвана болезнено напрегнатата

й гръд. Грубият му палец докосна връхчето на зърното, което всеки миг сякаш щеше да се пръсне, и в утробата ѝ лумнаха огнени езици.

Краката му разтвориха нейните и коляното му се притисна в слабините ѝ, ръката му мачкаше гърдите ѝ в същия ритъм, с който се търкаше коляното. Джули си помисли, че ще припадне от нетърпимото удоволствие.

— Джули... — стенеше той, приближавайки отново устни към нейните. Проникнал дълбоко в устата ѝ, езикът му се движеше в същия еротичен танц, както ръката и коляното. Тя се отпусна отмаляла в ръцете му и копнееше да се разтвори в прегръдката му.

С едно-единствено силно движение Ян я вдигна внимателно и я положи върху желязната пейка, на която седяха само допреди няколко минути. Коленичи до нея, обгърна главата ѝ и я целуна дълго и ненаситно.

Светът на Джули шеметно се разпадаше и тя се притисна към Ян като към единствената си опора в този бушуващ пожар.

— Толкова е хубаво — шепнеше той в отворената ѝ уста.

Пръстите ѝ сграбчиха раменете му и тя го придърпа към себе си, докато гърдите му смачкаха нейните. Тази близост, тази жар не можеше да се сравни с нищо, което бе изпитвала досега. Дълбоко в замъгленото ѝ съзнание се мярна желанието цялата тази бушуваща страст да е запалена от любов. Тогава не би помислила за друг мъж, освен за този див шотландец.

— Ян — шепнеше тя, докато ръката му се плъзгаше по бедрото и хълбока ѝ и отмяташе леките муселинени поли.

Пръстите му подлудяваха тръпнещата ѝ плът през ефирния плат. Ръката му вече докосваше глезените и гъделичкаше кожата под тънките копринени чорапи. Преди да усети какво става, той вече галеше горещите ѝ слабини и примамваше цялото ѝ същество да му отвърне. После пръстите му се озоваха между бедрата ѝ и достигнаха живеца на нейната женственост.

Джули се изопна при това непознато докосване и се опита да го отблъсне.

— Ян — простена тя, но думата затихна в устата ѝ, докато езикът му потъваше все по-дълбоко и горещите вълни отново я заляха.

— Имай ми доверие — шепнеше той, а пръстите му се движеха нежно, докато краката ѝ се разтвориха и той докосна най-нежната и

чувствителна, овлажняла плът.

Всичко в нея сякаш се втвърди и набъбна. Опита се да събере крака, но успя само да притисне пръстите му и да усети, че почти обезумява от желание.

— Всичко е наред, Сесънек — устата му я превземаха с властна настойчивост, която засилваше насладата от движението на пръстите му.

— Моля те... спри... — протестът ѝ заглъхна в стенание, а езикът му се гмурна в устата ѝ, докато пръстът му проникна и се раздвижи в нея. Джули засмука силно езика му, като се извиваше неистово в стремежа си да усети докосването му още по-дълбоко в себе си. Бавно, милиметър по милиметър, той се оттегляше, за да повтори отново милувката.

— Ян — стенеше Джули, забравяла себе си, забравила целия свят.

— Господи — шепнеше той и движенията му ставаха все по-бързи. — Искам целият да се потопя в теб, Сесънек! Толкова си топла... толкова красива...

Гърбът на Джули се изви в дъга, а гърдите ѝ се вдигаха и отпускаха все по-бързо, докато започна да се задъхва под влудяващите му ласки. С всеки миг усещаше, че ще изпита нещо невероятно. Не знаеше точно какво, но беше сигурна, че само Ян може да ѝ го даде.

— О!... Ян... — тялото ѝ следваше ласките му.

— Ето така — продължаваше да я увлича той.

Джули усещаше как се разтваря, готова да го приеме изцяло и се притискаше още по-плътно към него. Очите му не се откъсваха от окосменото хълмче между краката ѝ — меко и живо като коса на неузряла царица.

Вече не се побираше в кожата си. Усещаше, че ще избухне всеки момент.

— Сесънек — мълвеше Ян. — Трябва да те имам. Не издържам повече. Ще ме подлудиш. Искам да съм в теб и да усещам как пулсираш.

Тя цялата се стегна, за да го задържи в себе си.

— Алчен съм — шепнеше той и милувката му ставаше все по-настойчива. — Хубаво ли ти е?

Тялото ѝ жадно за него и извиващо се под него — беше единственият ѝ отговор.

— Господи... Не мога повече така...

Ян се отдръпна леко, за да свали брича си. Беше повече от готов да я вземе. Той прокара ръка по краката ѝ и повдигна полите, които се набраха по хълбоците ѝ. Няколко секунди погледът му се наслади на пицната ѝ женска плът. Мъжествеността му туптеше с всеки удар на сърцето, но той се въздържаше, вкусвайки докрай сладостното усещане за очакващото го, тръпнещо от желание тяло на Джули и копнежа да се потопи дълбоко в горещата му, влажна нега.

Студеният вечерен въздух облъхна пламналата Джули като ледена вода. Какво правеше тя? Как е възможно да се държи като последната развратница. Заля я неизпитван досега, изгарящ срам. Тя отчаяно издърпа полите си, претърколи се от пейката и тупна на колене върху едрозърнестия пясък. Болката се разпръсна на хиляди искри в краката и.

Лицето му беше напрегнато, а очите — жадни. Джули сведе поглед и видя прекрасната му мъжка сила възбудена и търсеца. Обхвана я непреодолимо желание да протегне не ръка и да докосне това толкова интимно място. Отмести очи, за да се въздържи и да не го погали. Срамът от това, което бе позволила да прави с нея, плъзна като нажежена маска по лицето и.

— Какво направихме? — извика тя.

Ян бързо прикри голотата си, после сграбчи Джули за раменете и я изправи на крака.

— Почти се любихме.

Докато се мъчеше да проумее смисъла на думите му, Джули се разтрепери цялата.

— Ти се опита да ме прелъстиш! — почти разплакана го обвини тя.

Смехът на Ян прозвуча грубо и рязко.

— И почти успях.

Джули го изгледа втрещена.

— Да — отговори той с победоносно светец поглед. Само след секунда щеше да си изцяло моя. Нямаше да можеш повече да избягаш от мен.

Стъписана от чутото, тя замръзна на мястото си.

— Искал си да ме обладаеш тук, в градината, посред бял ден, където всеки би могъл да ни види. Предварително си планирал да ме прелъстиш, за да ме принудиш да се омъжа за теб?

Той кимна утвърдително.

— Никой нямаше да ни открие. Самата ти каза, че това е твоето скривалище.

— Това няма значение — в гърдите ѝ се надигна ярост, каквато не бе изпитвала досега, но гласът ѝ остана ледено спокоен. — Сигурно парите ми са ти ужасно необходими, за да извършиш подобно безчестие.

Лицето му стана тъмночервено, а устните му побеляха.

— Зестрата ти ми е нужна много повече, отколкото можеш да си представиш.

Тя се изсмя. Но смехът ѝ — някак далечен и горчив — сякаш беше изтръгнат от нечии чужди гърди.

— Пари! Никога любов. Ти си също като баща ми. Интересуват ви единствено парите, които мога да ви донеса — тя се освободи от ръцете му. — Е, лорд Кайлъран, мислете да ме впримчите така, че да ме принудите да се омъжа за вас. Провалихте се. Сега вече никога не бих се омъжила за вас.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Щеше да избяга, щеше да пристане преди сватбата с този шотландец!

Но първо трябваше да се свърже с Дейвид. Час по-скоро.

Не можеше да разчита, че шотландецът ще прояви достатъчно благородство, за да не ѝ стори нищо, а и собственото ѝ тяло я предаваше по най-унизителен начин. Трябваше да изпрати още една бележка на Дейвид.

Джули се пресегна с трепереци пръсти към книгата в края на голямото бюро и взе един празен лист. Ръцете ѝ се свиха в юмруци и тя стисна очи.

Ян Макфий разрушаваше целия ѝ вътрешен мир. Караше я да копнее за неща, които дори не бе предполагала, че съществуват. Но не и да се почувства обичана.

Започна да пише и брадичката ѝ се изостри в твърда решителност, но докато завършваше с инициалите си, върху тях капна голямо мастилено петно. Джули грабна ножа за хартия и започна да нарязва листа. Това не мина безнаказано. Върху дланта ѝ цъфна тънка и болезнена червена резка. Тя се взираше в нея с празен поглед — болката не бе достатъчна, за да освободи обърканото ѝ съзнание от шемета, в който го бяха въвлекли съблазните на Ян Макфий.

Трябваше да избяга от шотландеца! Да, трябваше. И единственият начин да го направи беше да убеди Дейвид да избягат заедно. С повече късмет можеха да стигнат в Гретна Грийн за една седмица.

Останала без сили, объркана и много по-близо до отчаянието от всеки друг път, Джули разтърка зачервените си очи. Може би просто трябваше да отиде до квартирата на Дейвид. Вече беше изпратила две бележки, а нямаше никакъв отговор.

— Джули — прогърмя гласът на Джошуа Стоктън откъм отворената врата.

Извърна рязко глава. Стресната от червените петна, по челото му и святкащите зелени очи, първата и мисъл бе, че плановете ѝ са разкрити. Докато баща и прекрачваше прага и приближаваше с решителна крачка към бюрото, Джули се опита да овладее хаотичните си мисли.

Беше изпаднала в паника от несъществуваща заплаха. Ако баща ѝ знаеше какво смята да направи, не би спрял пред бюрото. Щеше да го заобиколи, да я замъкне в стаята ѝ и да я държи там под ключ до самата сватба.

Пръстите ѝ играеха нервно с перото, но Джули си наложи да попита спокойно.

— Да, татко?

— Виконт Кайлъран ще вечеря с нас утре. Погрижи се да не се посраим с трапезата.

Тя кимна, съзнавайки много добре, че всяка друга реакция само би предизвикала излишни проблеми и препирни, които вече нямаше сили да понася. Освен това, ако нещата се развиеха така, както горещо се надяваше, утре вечер тя нямаше да бъде тук.

— Ще направя всичко възможно, татко.

Стоктън присви очи и устните му се свиха така, че издълбаха бръчки върху увисналите му бузи.

— Да не си болна?

Джули моментално осъзна грешката си. Беше прекалено кротка и сговорчива, а досега винаги бе готова да се бори, щом станеше дума за шотландеца. Пръстите ѝ престанаха да си играят нервно с перото, само лекичко се плъзнаха по него.

— Не, татко. Не искам Кайлъран да вечеря тук, но след като ти си ми дал да разбере пределно ясно, че винаги е добре дошъл у дома и дори си ми разрешил да обяви имената в църквата, без да ме питаш, не виждам никакъв смисъл да се съпротивлявам.

При споменаването за първото обявяване на имената цялата горчилка, натрупана срещу баща ѝ и шотландеца, отново се надигна в нея. Тя прикова поглед в човека пред себе си. Той не изпитваше никакви чувства към единственото си дете и се държеше като упорит бик, а червендалестото му пълно лице приличаше на презрял домат. В главата ѝ нахлуха неканени въпроси. Обичал ли я беше някога? Беше ли обичал дори майка ѝ?

Противно на всякакъв здрав разум, Джули осъзна, че трябваше да зададе тези въпроси. Те винаги я бяха съпътствали, дълбоко скривани и потискани. Сега, когато толкова неща бяха на ръба на промяната, трябваше най-после да разбере на какво се дължи грубостта на баща ѝ.

Не можеше да избяга с Дейвид просто така — не преди да накара баща си да проумее колко е несправедливо да ѝ налага този брак без любов. Искаше поне веднъж да я разбере. Искаше ѝ се поне веднъж да усети, че той мисли за нея и нейното щастие не му е безразлично. А може би, нашепваше ѝ някакъв глас зад защитната стена, издигната преди много години в стремежа да си спести непосилните душевни мъки, би могла да стигне до него. Навярно имаше някаква възможност да го убеди, че този брак по сметка, към който я тласкаше, не е удачен — особено ако Джошуа Стоктън бе обичал жена си?

Преди всички позавехнали рани, причинени от баща ѝ да се отворят отново в наболялата ѝ душа, Джули се изправи и заобиколи бюрото. Дори и в този момент не можеше направо да го попита. Очите ѝ гледаха умолително.

— Татко — едва преглътна тя, — сигурно си обичал мама. Иначе не би се оженил за нея. Моля те, не ме насилвай с този брак без любов. Не мога да повярвам, че си готов да ме дадеш на мъж, който изобщо не се интересува от мен.

Бузите ѝ пламнаха от срам заради проявеното малодушие — отново не посмя да попита направо. Но това беше максималното, което би могла да направи с Джошуа Стоктън наведен застрашително над нея, с неговите прегърбени рамена и хищните му уста. Сърцето и започна да прескача от вълнение, а гърлото и пресъхна. Не се страхуваше от физическата болка, а от душевното опустошение, което щеше да изпита, ако сега я нарече лигла или... ако не беше обичал майка ѝ.

— Глупачка! Откъде ти хрумна, че за брака е необходима любов?

Ръката ѝ се вдигна в защита, сякаш думите му я бяха шибнали като с камшик, макар да знаеше, че нищо не можеше да притъпи болката от неговото презрение и студенина.

— Аз... аз...

— И ти си като всички жени. Скимтяща кучка.

Той я мразеше. Никога не бе обичал майка ѝ, макар и открито да не го беше заявил. Беше безнадеждно.

Гърлото ѝ се сви от усилието да задържи сълзите. Гърдите ѝ болезнено се стегнаха и тя дълго не можеше да си поеме въздух. Той я мразеше.

Независимо от поражението, Джули си наложи да проговори, да зададе въпроса, който само допреди няколко секунди не бе могла да изрече.

— Ти ме мразиш. И майка ми ли мразеше?

С явно усилие той запази спокойствие и огромното му тяло потръпна.

— Майка ти беше средство да се натрупа състояние. Нищо повече. Също като теб. Тя ми донесе зестра, с която да започна търговията, а сега богатството ми ще купи благородническата титла за моя внук — устните му се разтегнаха в самодоволна усмивка. — Ти ще осигуриш на Кайлъран парите, които търси.

Очите му я гледаха втренчено и студено. Обля я ледена пот. И тя се бе надявала, че може да спечели обичта му, да го накара да разбере колко е важна за нея любовта! Наистина е била глупачка.

Отвращението и непреклонността, изписани ясно върху лицето му, затвърдиха решението ѝ никога да не се подчини и да се омъжи за човек, който смята жените за стока, а Ян Макфий мислеше за нея точно по този начин.

Нито пък щеше да роди деца на такъв мъж — да страдат, както тя беше страдала, от един баща, който изобщо не го е грижа за детето му. Никога!

Тя се изправи гордо и заговори с овладян глас.

— Сега разбирам, че въпросите ми наистина са били глупави. Никога не си ми показвал и с най-дребния жест, че ме обичаш. Никога не си говорил за майка ми, нито пък си запазил някакъв спомен от нея. Трябваше сама да се досетя, без да те питам.

Тя мина покрай него и тръгна към вратата. Но не можеше да излезе, преди да каже още нещо.

— Винаги си смятал, че най-важното е да постигнеш целта си, без да се съобразяваш с чувствата на останалите. Никога не си отстъпвал — но този път няма да ти е леко. Специално ще се погрижа за това.

— Що за безочие!

Буреносният поглед на Стоктън изостри чертите му и той пристъпи заплашително към нея. Беше опасно близко и тя не би могла да се предпази, ако посегнеше да я удари, но беше доволна, че му е казала какво мисли. Сякаш беше свалила огромно бреме от раменете си. Думите му прозвучаха като погребален звън за последната капка надежда, която несъзнателно хранеше дълбоко в сърцето си. Никъде не пишеше, че родителите трябва да обичат децата си, или че мъжът трябва да обича жена си. Явно е била твърде наивна да вярва в това, но все пак не чак толкова, че да се омъжи за Ян Макфий и сама да се осъди на мъки до края на живота си.

Без да погледне назад към човека, който я беше използвал като безплатна слугиня, вместо да ѝ дари своята бащинска любов, тя излезе от стаята. Перото бе паднало на пода — счупено на две.

* * *

Джули взе в едната си ръка куфара, а в другата плетеното кошче с Рижата Пампкин и крадешком премина през вестибюла.

Минаваше полунощ и пламъчетата от свещниците по стените хвърляха зловещи сенки, които се люшкаха от пода до тавана. Докато слизаше по стълбите, потръпна от страх пред собствената си удължена танцуваща сянка. С малко повече въображение би могла да си ги представи като духове, които я следваха по петите — духовете на всички онези, от които имаше нужда в живота си. На майка, която да я приласкае, на баща, който да я защитава, и на съпруг, който да я обича.

Стъпката, която предприемаше, беше дръзка и навярно дори опасна, но знаеше, че след като веднъж е хвърлила ръкавицата на баща си в библиотеката, той нямаше да остави нещата така. Ако не избягаше при Дейвид, и то още сега, повече нямаше да има възможност да се свърже с него. Но не можеше да преодолее студените тръпки, които лазеха по гърба ѝ. След тази крачка нямаше връщане назад.

Тя спря за миг и дълбоко пое дъх, за да успокои трепета в гърдите си. Рижата Пампкин мяукаше недоволно и шареше от единия до другия край на кошницата, която се удряше в бедрото ѝ.

Някъде наблизо се тропна врата и Джули подскочи. Рязкото движение стресна Пампкин, тя измяука силно и отново се размърда, от което кошницата силно се вряза в крака на Джули.

— Сузи?!

— Госпожице?

Уплашените очи на Джули срещнаха изненадания поглед на Сузи. От слугинята се излъчваше някакво доволство, подпухналите ѝ устни и отпуснатата стойка говореха, че момичето се е забъркало в някоя авантюра. Джули си помисли дали и нейните очи са блестели по същия начин, след като Ян я бе целунал.

Бързо прогони коварната мисъл. Сега бягаше при Дейвид. Всякакви догадки за Ян и за въздействието му върху нейното предателско тяло бяха опасни и неуместни.

Опита се да събере мислите си.

— Сузи, трябва да ме придружиш. Отивам до квартирата на преподобния Уортингтън.

Девојката зяпна.

— Госпожице!

— Да! — отсече Джули. — И имам нужда да бъдеш с мен.

Сузи едва успя да преглътне.

— Да, госпожице.

Когато приближиха жилището на Дейвид, Джули благодари на Бога, че е взела и Сузи. Косата ѝ се слепна от ледената пот, когато осъзна кои са съседите му. Преди баща ѝ да купи къщата на Гросвенър Скуеър, живееше в един приличен квартал на Лондон, който бе оживен дори и нощем. А квартирата на Дейвид се намираще в работнически квартал и бе заобиколена от кръчми на всеки ъгъл, чиито посетители непрекъснато влизаха и излизаха.

Джули се притисна до стената, за да не я забележат двамата мъже, току-що излезли от близката кръчма, чийто дрезгав смях дълго отекваше в мрачната улица. Тя придърпа качулката на пелерината си, за да скрие русите кичури и въпреки твърдата и решимост, по гърба ѝ отново плъзнаха студени тръпки. Съвсем основателно младите дами не трябваше да се разхождат сами по това време и независимо че Сузи беше зад гърба ѝ, това не ѝ вдъхваше никаква сигурност.

Джули ускори крачка, докато кошницата с Рижата Пампкин започна да подскача до бедрото ѝ. Чуваше зад себе си задъханото

дишане на Сузи.

Квартирата на Дейвид беше над една хлебарница и мирисът на пресен хляб вече се усещаше през отворените прозорци. Поне нямаше да се налага да блъска по вратата, докато събуди хазайката. Гневът, с който бе напуснала дома си, бе позатихнал, но отчаянието, което я бе тласнало към подобна стъпка, се сви на топка в стомаха ѝ.

Тя заобиколи сградата, следвана неотлъчно от Сузи, и похлопа на тежката дървена порта, леко открехната, за да влиза хладният утринен въздух. Сузи се въртеше като кученце около нея и страхливо се оглеждаше. Опасенията на момичето нараснаха.

— Госпожице, не биваше да правите това.

Джули вече го осъзнаваше и хвърли унил поглед към слугинята.

— К'во чакате тука? — чу се някакъв глас зад тях.

Джули рязко извърна глава. Жената, застанала на прага, беше едра и налята като самуните, които печеше. Грубото лице и бялата престилка, завързана около дебелия ѝ кръст, бяха покрити с брашно.

Джули преглътна заседналата в гърлото ѝ буца.

— Мадам, извинете за безпокойството, но съм дошла да... да се видя с преподобния Уортингтън.

Хлебарката присви очи и изпитателно огледа Джули от главата до петите.

— От неговото паство ли сте?

— М-м, да.

Това си беше самата истина.

— Интересно време да се търси свещеник! — тя се вгледа по-отблизо и погледът ѝ се плъзна към кошницата с Рижата Пампкин, а след това към Сузи, която се суетеше отзад. — Не си тръгнала да бягаш, нали?

Джули изобщо не бе очаквала такъв въпрос и сега малко ѝ оставаше или да се разсмее истерично, или да припадне върху студените плочи. Трябваше да се успокои. Все още ѝ предстоеше най-трудното — да се справи с Дейвид.

Изведнъж я осени вдъхновение. Със свободната си ръка Джули бръкна в гънките на пелерината си и извади един шилинг. Дундестата хлебарка погледна алчно към монетата и Джули разбра, че е на прав път.

— Живее на втория етаж. Мини покрай камината, стълбите са отляво.

С мълчаливо съгласие Джули ѝ подаде парите и жената ги взе.

Стълбището беше мрачно и тясно, извиваше на първия етаж, където Джули предположи, че живее семейството и продължаваше нагоре. Вторият етаж беше по-скоро таванско помещение, стълбите внезапно свършваха пред една разкривена врата.

Джули почука отначало плахо, но след като никои не отговори, стана по-настойчива. Божичко, дано да е тук! Усещаше как Сузи пристъпва от крак на крак зад нея.

— Извинете, госпожице — замънка Сузи.

Въпреки тревогата си, Джули се усмихна на притесненото момиче. След като на нея и беше трудно, представяше си как се чувства Сузи, особено като знаеше, че тя трябва да се върне в къщата на баща и.

Тъкмо когато Джули се канеше да поеме обратно по стълбите с приведени от провала рамене, вратата проскърца и се отвори. Той беше тук. От гърдите и се изтръгна въздишка на облекчение. Сънят сякаш беше замазал чертите на Дейвид Уортингтън, а хубавата му кестенява коса бе разпиляна на кичури около тясното му лице. Високата му слаба фигура бе увита в просто сукнено расо. Нежните му и ведри кафяви очи сезираха объркани в нея.

Сърцето ѝ се сви от вълнение при вида на този състрадателен мъж, който щеше да я ограда с любов и вяност до края на живота ѝ.

— О, Дейвид, толкова се радвам, че си тук.

— Мис Стоктън... Джули, какво се е случило?

В отговор Джули се олюля и залитна към него — напрежението и изтощението помогнаха за тази последна стъпка. Ръцете му я подхванаха нежно, за да я подкрепят, докато тя прекрачи прага на стаята.

Беше бекарска стая — бедна, но чиста. В единия ъгъл имаше камина с малък чайник, поставен върху пиростията в средата на угасналата жарава. Дрехите му бяха грижливо сгънати върху единствения стол в стаята, а върху тях имаше дебела тежка книга. Всичко си беше на мястото.

Джули се усмихна. Точно като самия Дейвид.

Той я заведе до стола, вдигна внимателно дрехите и книгата и ги сложи на леглото, преди да се върне при нея Джули го наблюдаваше поуспокоена.

След това Дейвид взе куфара от Сузи и каза с мекия си мелодичен глас.

— Сузи, слез ако обичаш при хазайката и виж дали може да ни изпрати малко сладкиши.

Той сложи една монета в ръката на девойчето. Джули го гледаше с благоговение.

— Дейвид, ти си прекрасен. Единствено ти би могъл да бъдеш толкова мил и да уважаваш чувствата на слугите.

Той се усмихна колкото да подчертае скромността си.

— Какво не е наред, Джули?

Съчувствието му изведнъж отприщи всички съдържани през последната седмица чувства — борбата с баща ѝ обезпокоителния начин, по който бе отвърнала на ухажванията на един непознат мъж. Седеше съкрушена, с приведени рамене и клюмнала глава, докато сълзите се стичаха по страните ѝ.

— О, Дейвид! Беше ужасно. Боях се, че няма да успея да те видя навреме.

— Успокой се, Джули. Сигурен съм, че не е толкова страшно, колкото си го представяш.

Той се приближи и успокоително я потупа по рамото Джули копнееше да се сгуши в топлата му прегръдка да усети силата на ръцете му и те да я притиснат и предпазят от бурята, която я бе захвърлила тук, докато забрави всичко, дори самата себе си. Но преди да се изправи и да пристъпи към него, Дейвид отстъпи няколко крачки назад.

Бодна я леко разочарование, но то скоро изчезна. Дейвид не обичаше показността. Никога нямаше да я докосне или да я притисне до себе си без нейно желание, както направи това шотландецът.

— Ще пийнеш малко чай, нали?

Джули поклати отрицателно глава.

— Чаят няма да разреши този проблем — тя стана и пристъпи към него с протегнати ръце. Той пое колебливо пръстите ѝ. — Дейвид, трябва тайно да се оженим.

— Какво?

Веждите му се вдигнаха и дългият му патрициански нос се изостри. Това бяха единствените прояви на изненадата му.

— Да — кимна енергично тя. — Трябва незабавно да заминем за Гретна Грийн. Ако побързаме, можем да пристигнем там, преди баща ми да е разбрал, че съм избягала при теб.

Той пусна пръстите ѝ, за да склучи ръце зад гърба си, и отстъпи назад.

— Нищо не разбирам, Джули. Мислех, че ще продължаваме както досега, докато си взема собствено жилище.

Тя пристъпи към него и от вълнение гласът ѝ стана почти писклив. Не ѝ беше минала мисълта, че той няма да се съгласи да избяга с нея.

— Да. Но повече не можем. Баща ми иска да ме омъжи за един шотландец.

— Мистър Стоктън те принуждава да се омъжиш?

— Да, да... — закима нетърпеливо тя. — Ян Макфий е благородник, а баща ми иска титла за потомството. Ако не ме спасиш, ще ме замъкнат пред олтара с мъж, който не ме обича. Който иска само да ме използва... — гласът ѝ заглъхна в болезнена въздишка. — Един мъж също като баща ми.

Дейвид потърка страната си с дългия си костелив пръст — Джули винаги намираще този жест за успокояващ. Но не и днес. Точно в този момент такъв жест можеше само да я вбеси и тя усети, че гневът ѝ се насочва към него.

— Дейвид, трябва да действаме.

Той я погледна с големите си одухотворени кафяви очи.

— Не разбирам как можеш да си толкова импулсивна, Джули. Това е малко прибързано.

Отдръпването му веднага пролича — и от свиването на тънките устни, и от напрегнатите тесни рамене. Джули си наложи да се върне до стола, но не седна. Беше прекалено развълнувана, за да се задържи на едно място.

Недоволното мяукане на Рижата Пампкин разкъса натегнатата тишина. Засрамена, че я е забравила, Джули побърза да я освободи. Котката изскочи от кошницата и застана в краката на Джули. Повдигна леко глава и огледа стаята, преди да скочи върху тесния одър, който служеше за легло на Дейвид. Разходи се по цялата му дължина,

подраска с нокти и скочи обратно на пода. Примъкна се до Джули, приседна в краката ѝ и заблиза лъскавата си рижа козина.

Дейвид не откъсваше поглед от котката като омагьосан.

— Сигурно говориш съвсем сериозно, след като си взела и котката.

Потъркването на Рижата Пампкин в краката ѝ успокояваше Джули повече от присъствието на Дейвид. Тя се наведе и бавно я погали между ушите, при което животинчето се изви в дъга от удоволствие.

— Никога не бих я оставила.

— Виждам.

Джули се изправи и се загледа в Дейвид, който крачеше бавно и методично из стаята. Ако беше някой друг, щеше да си помисли, че измерва дължината ѝ.

Езикът ѝ бе залепнал на небцето, а ръцете ѝ, скрити в гънките на полата, трепереха. Но тя не каза нищо. Ако се обадеше в този момент, можеше да провали и най-малкия шанс да убеди Дейвид да мисли като нея.

— Може би господин Стоктън ще се разубеди, ако му кажа за нашите планове?

Джули едва не се разсмя — толкова силно беше разочарованието ѝ.

— Миналата неделя е било първото обявяване на имената.

Очите на Дейвид се разшириха, но това бе само за миг.

— Господин Стоктън е твой баща.

— Дейвид!

Цялото ѝ тяло се сви в непреодолимо желание да се хвърли към него и да го разтърси здравата, но тя навреме се опомни. Никакви емоционални изблици нямаше да спечеля Дейвид на нейна страна. Единствен здравият разум би могъл да го убеди.

— Дейвид — започна тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи спокойно, — не мислех, че смяташ жените за собственост на бащите или съпрузите им.

Най-после той се изчерви.

— Да, обикновено не мисля така. Но тук става дума за брак. Това е сериозна църковна и държавна институция и в такъв важен избор никоя жена не би могла да върви срещу волята на баща си.

— Но в такъв случай няма да ни позволят да се оженим. След като обявяването на имената е започнало почти е невъзможно да се спре сватбата — тя пое дълбоко дъх. — Моля те, Дейвид, ако ме обичаш така, както твърдеше, трябва да избягаме заедно в Гретна Грийн. Стигнем ли там, единственото, което трябва да направим, е да обявим брака си пред свидетели — гласът и затихна и тя преглътна с мъка. В противен случаи трябва да прекарам остатъка от живота си мъж, които не се интересува нито от мен, нито от децата, които ще бъдат принудена да родя.

— Трябва да ми дадеш няколко минути да помисля — каза накрая той и като се усмихна неловко добави, — и да се облека по-прилично.

Поне не ѝ бе отказал категорично. Все още имаше малка надежда.

Джули взе Рижата Пампкин и излезе от стаята. На долния етаж я остави на пода и седна до Сузи край голямата дъбова маса.

— Вкъщи ли се връщаме, госпожице?

— Не още. Преподобният Уортингтън се преоблича.

Сузи поклати глава.

— Толкова ли го е страх от вас?

Джули се усмихна, но това беше само механично отпускане на устните. Сърцето ѝ тръпнеше от безпокойство. Прокара ръка по гладката дъбова маса. Лъскавата повърхност се плъзгаше под пръстите ѝ и я успокояваше.

Когато Дейвид се появи, тя все още прокарваше пръсти по масата.

В лявата си ръка той носеше малка платнена пътна чанта. По цялото ѝ тяло, като отлив, премина облекчение. Беше съгласен.

Скоро щеше да избяга от шотландеца завинаги.

* * *

Скоро ще бъде моя завинаги — каза си Ян, докато се изкачваше по стълбите към входната врата на Стоктън. Почука. Отвори му малко девойче от прислугата. Когато го видя, лицето ѝ първо пламна, а после пребледня като платно.

Той лукаво ѝ се усмихна.

Жените наистина го приемаха по различен начин, но никога досега не му се бе случвало някоя да го гледа сякаш е дух.

— Спокойно, момиче. Нямам намерение да те бия само защото си закъсняла да ми отвориш.

Тя се опита да направи реверанс, при което изгуби равновесие. Ян реши, че сигурно нещо не е наред. Нямахше друго обяснение за странното ѝ поведение.

— Ще ме поканиш ли да вляза или трябва да изчакам навън господарката ти?

От бяло лицето на Сузи стана почти зеленикаво. Ян ѝ хвърли още един любопитен поглед и мина покрай нея. Странна прислуга държеше Стоктън. Но пък навсякъде имаше особняци.

— Кайлъран — гласът на Стоктън изпревари появяването му от библиотеката. — Добре дошъл.

Ян се ръкува и го последва. Стоктън спря до масата и вдигна гарафата с бренди. Гостът му забеляза, че ръката му не е така твърда, както преди. Нещо не беше наред.

— Едно бренди? — предложи Стоктън.

— Благодаря.

Ян пое чашата и отпи голяма глътка, наслаждавайки се на приятното парване в гърлото и стомаха. Хвърли бегъл поглед наоколо, но не забеляза нищо необикновено. И все пак Стоктън беше някак стегнат и напрежението се излъчваше на вълни от него.

— Имаме един малък проблем.

Ян повдигна дясната си вежда.

— Какъв?

Стоктън гаврътна остатъка от брендито в чашата си и отново я напълни, преди да погледне към Ян.

— Но не е нещо фатално.

Ян отпи още една глътка, без да откъсва внимателния си поглед от домакина.

— Всичко може да се разреши, зависи от цената.

— Да.

Стоктън се изправи, по лицето му бяха избили червени петна. Разхлаби яката на ризата си с дебелия си показалец и извърна очи пред настойчивия поглед на госта си. Леко задъхан, той измърмори.

— Само да ми падне така ще я наредя, че да ме помни до края на живота си. Неблагодарна кучка!

— Какво искаш да кажеш? — Ян не беше сигурен дали е чул правилно.

Стоктън се обърна. Залепите му очи блестяха като два излъскани нефрита.

— За това няма учтиви думи, Кайлъран, а и аз достатъчно уважавам достойнството ти, за да го увъртам. Джули е избягала.

Ян изпита чувството, сякаш някой го пробощда в стомаха.

— Какво, по дяволите, се опитваш да ми кажеш, Стоктън!

Адамовата ябълка на стареца заподскача.

— Не се безпокой. Ще я намерим. Не може да стигне далече. Няма къде да отиде. А когато я открия, ще я окова с верига за леглото ѝ до сватбата ви. Малка неблагодарна кучка!

Ръцете на Ян се свиха в юмруци. Беше предпочела да избяга пред женитбата с него. Гордостта му, която смяташе, че се е научил да съдържа след цялото презрение, показвано му от хайлендци, се надигна в гърдите му като разярен лъв.

— Проклетата да е! Дяволите да я вземат!

ПЕТА ГЛАВА

Бог му е свидетел — тя беше негова. Ян усети, че десният му клепач играе и колкото и да се опитваше да превъзмогне нервния тик, не успяваше.

— Знаеш ли къде може да е отишла. Стоктън?

Джошуа Стоктън заклати глава като разярен бик, който се готви да нападне.

— Няма къде да отиде. Няма и много пари, освен ако...

Стоктън изхвъркна от стаята. Без да иска разрешение, Ян си наля още една чаша и я пресуши на един дъх. Щеше да намери Джули, дори ако това му костваше живота. Без зестрата ѝ кланът Макфий бе обречен на гладна смърт, а той щеше да бъде принуден да емигрира. Нямаше да го допусне. Макфий никога нямаше да постъпи с хората си така, както Сатърленд със своя клан. Никога!

— Взела е домашните пари — изрева Стоктън, а тялото, му се тресеше от гняв. Лицето му се изкриви в жестока усмивка. — Но няма да стигне далеч.

Ян се взираше в чертите на бъдещия си тъст и за пръв път го впечатли твърдият блясък в нефритовите му очи и издълбаните линии по бузите му. Може би Джули имаше основателни причини да не иска брак по сметка. Изглежда баща ѝ едва ли се бе отнасял много добре с нея. Но отношението ѝ щеше да се промени веднага, след като се оженят.

Беше сгодена за него и щеше да се омъжи за него.

— Значи — каза Ян, — има пари, но те не са достатъчни, за да отиде далеч. Но колко далеч?

— Зависи с какво пътува.

Ян се почеса по бузата.

— Има ли някой, който би могъл да я види като заминава? Някой от прислугата?

Стоктън сбърчи вежди.

Ян пристъпи към прозореца и се опита да си спомни всички слуги, които бе виждал по време на гостуванията си.

— Какво мислиш за момичето, което ми отвори? Дребничка, руса, закръглена, с гърлен глас.

— Коя е тя?

Ян се обърна и погледна Стоктън. Този човек не познаваше дори собствените си слуги, нито пък знаеше какво вършеха.

— Къде е кухнята? Аз ще я намеря.

Беше изгубил търпение.

Откри я много лесно — свита в единия ъгъл на кухнята с лице бледосиво като пепел.

Съжалението притъпи малко гнева му.

— Момиче, няма да те бия, но трябва да ми помогнеш.

Тя се изправи и направи реверанс, който не бе нищо повече от едно неумело приклякване.

— Милорд?

Ян се опита гласът му да прозвучи колкото може по-спокойно.

— Как се казваш?

— Сузи, милорд — тя направи още един нескопосан реверанс.

— Знаеш много добре, че мис Стоктън е заминала. Затова и беше толкова притеснена, когато ми отвори.

Тя кимна. Продължаваше да го гледа с кръглите си, широко отворени очи. Приличаше на животинка, хваната в капан, която очаква смъртта си всеки момент. Що за човек беше Джошуа Стоктън? Какво толкова знаеше това момиче, което се страхуваше да му каже.

— Знаеш ли къде замина господарката ти.

Тя отмести поглед от неговия и раменете и се потръпна.

— Няма да ти направя нищо, Сузи, но трябва да ми кажеш всичко, което знаеш.

Тя преглътна.

— Какво ще й направите?

Гневът отново се надигна в Ян и очите му се присвиха. Какво ли бе казала Джули на това момиче.

— Разбира се, че няма да направя нищо лошо на мис Стоктън. Аз ще се женя за нея.

Но първо ще я укротя.

— Това нищо не значи.

— Какво искаш да кажеш. Сузи?

— Господарят ѝ е баща, но я измъчва. През цялото време.

Разговорът с момичето нямаше да бъде от най-лесните, но тя се държеше така заради Джули и Ян усети някакво уважение към тази невзрачна слугиня, която обаче не се сплашваше лесно. Съвсем несъзнателно се запита с какво е могла годеницата му да си спечели такава преданост.

— Нямам представа, Сузи. Ако ми кажеш къде мога, да намеря господарката ти, ще те взема с мен. Можеш дори да дойдеш с нас, след като се оженим.

Слугинята размисли и бавно кимна с глава.

— Замина с преподобния Уортингтън.

Ян не откъсваше погледа си от нея, за да открие дали не хитрува — неспокоен поглед или някакво нервно движение по не забеляза нищо такова. Съвсем внимателно като се опитваше да не издаде вълнението си, той попита.

— Кой е преподобният Уортингтън и защо е избягала с него?

Сякаш доловила заплахата, скрита зад равния му глас, Сузи отново се сви в ъгъла.

— Казахте, че няма да ѝ сторите нищо... като на мен.

Ян издиша бавно.

— Няма. Аз свято държа на дадената дума.

— Заминаха за някакво място в Шотландия. Да се женят.

Никога досега не бе завладяван от такава ярост. Кръвта му кипна. Юмрукът му се стовари върху дъбовата маса до тях и грамадните чаши подскочиха във въздуха.

— Да върви по дяволите!

* * *

Сигурно така изглежда адът — мислеше си Джули, захлупила лице в леглото. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност. Не защото странноприемницата „Старата камбана“ бе долнопробна, а поради постоянния ужас, че ще я хванат. Искаше да вземат следващия дилижанс, но Дейвид беше настоял да спрат и да си починат през нощта.

От нерви не я свърташе на едно място и тя скочи да оправи леглото, като избута Рижата Пампкин, свита на кълбо в чаршафите. Котката хвърли един жаловит поглед, придружен с кратко измяукване, преди да се надигне и да събере и изпомачка завивките. Доволна, че всичко отново е както трябва. Рижата Пампкин притихна с блажено мъркане.

Джули я почеса под муцунката, след което наметна пелерината си, защото студът все по-настойчиво проникваше в стаята. Дръпна тежката кретонена завеса и надникна през мръсните стъкла на прозореца към мястото, където спираха каретите.

Луната все още не се беше скрила и хвърляше достатъчно светлина, за да се види какво става долу. Няколко момчета от пощата — с ботуши и шпори — се мотаеха сънени и се готвеха да посрещнат пощенската кола. Току-що беше пристигнала някаква карета и конярите сменяха конете.

Тя въздъхна. Трябваше да поспи, в противен случай утрешното пътуване с дилижанса (не беше изключено да седнат на покрива) щеше да подложи издръжливостта ѝ на изпитание. Още тази вечер бе на ръба на изтощението.

В този момент долу профуча самотен ездач и прикова умореното ѝ внимание. Поради голямото разстояние и измамната сребърна светлина тя не можа да различи добре чертите на конника, но нервите ѝ се изпънаха до скъсване. Ръцете ѝ изстинаха, а пръстите ѝ трескаво заопипваха рамката за резето, с което беше затворен прозореца.

— По дяволите! — измърмори тя, когато нокътят ѝ се счупи.

Но прозорецът беше отворен и тя се наведе колебливо навън, а хладният нощен вятър облъхна влажната и кожа.

Конникът седеше гордо изправен на седлото, без да издава никакви признаци на умора, въпреки че конят му се препъна на два пъти, преди да спре. Широките рамене, изправената високо глава — всичко предвещаваше пълен провал на плановете ѝ. Той свали шапката си и бледата лунна светлина посребри абаносовата му коса.

Как я беше намерил?

Тя се махна от прозореца, олюля се и се подпря на масата. Последното, което можеше да желае сега, бе да я открие шотландецът. Ян Макфий щеше да провали всичко.

Но наистина ли е чак толкова лошо? — нашепваше някакъв вътрешен глас в нея. Сърцето ѝ вече биеше неудържимо, а сетивата ѝ бяха изострени, както нито веднъж не се бе почувствала по време на пътуването с Дейвид.

Тя стисна очи и се опита да отхвърли те тези мисли. Дейвид беше този, които я обичаше и който щеше да я защити.

Дейвид беше на третия етаж. Трябваше да го намери!

Тя се завъртя и се втурна навън. Вземаше по две стъпала наведнъж, а сърцето ѝ всеки миг щеше да изхвъркне. Обезумяла, тя заудря по първата врата, която се изпречи пред погледа ѝ, като се надяваше, че Дейвид ще е вътре. В отговор на ударите ѝ вратата отвори някакъв раздърпан мъж, който се мръщеше сънено насреща ѝ.

Тя надзърна вътре и видя на близкия стол същото расо, което Дейвид носеше в квартирата си в Лондон. Без да се колебае, Джули се стрелна покрай човека и се закова пред грамадното легло, в което лежеше Дейвид, току-що събуден.

— Дейвид! — тя сграбчи ръката му и я разтърси. — Трябва да тръгваме. Побързай! Шотландецът е тук!

С размътен от съня поглед и изкривена нощна шапчица, Дейвид се надигна на лакът.

— Мис Стоктън! Джули, успокой се!

— О, Дейвид — пръстите ѝ се забиха в ръката му. — Ян Макфий току-що пристигна. Долу е. Дошъл е да ни спре.

Все още сънен Дейвид се откопчи от ръката ѝ.

— Сигурно си се припознала. Още не е съмнало.

Джули го гледаше стъписана и се чудеше какво ли е в състояние да го размърда.

— Казвам ти, току-що видях шотландеца! Ще ме принуди да се омъжа за него, освен ако не се махнем, преди да ни е открил.

В одухотворените кафяви очи на Дейвид припламна някакво чувство, което някой непредубеден човек би взел за отвращение. Но Дейвид я обичаше. Беше обезпокоен, че както е възбудена, би могла сама да си навреди.

— Моля те, Джули, успокой се! Сигурно грешиш. Баща ти в никакъв случай не би изпратил този човек след теб. Не е уместно. Толкова си се уплашила, че си взела фигурата на баща си за другия.

Той се облегна на възглавницата и издърпа завивката до брадичката си, но погледът му се разколеба като видя изражението на лицето ѝ.

— Естествено, че не съм се объркала — отговори тя с нарастващо нетърпение.

— Добре — вниманието му неохотно се върна към нея. — В такъв случай трябва да се пребориш със собственото си въображение. Напълно съм убеден, че баща ти ще тръгне след теб сам, няма да праща някакъв непознат мъж.

Тя стисна зъби и отмести погледа си от него, като се опитваше да се овладее. Много добре знаеше кого бе видяла. Но Дейвид явно не ѝ вярваше.

Той въздъхна.

— Ако обичаш, Джули, би ли излязла за минутка. Ще се облека и ще те придружа до стаята ти. Ще изчакам да се облечеш и ще седнем да поговорим.

Той мислеше, че тя е превъзбудена. Не ѝ вярваше. Нямахше да може да избяга. Ян Макфий щеше да ги намери. Ужасът я заля като ледена вода. Трябваше да избяга! Очите ѝ гледаха умолително Дейвид.

— Моля те! Трябва да бягаме, преди да ни е открил!

Дейвид потупа ръката ѝ с намерение да я успокои, но този жест я разгневи още повече.

— Ей сега, Джули. Сигурен съм, че всичко ще се уреди разумно. Пътуването беше продължително и доста изморително.

Тя отчаяно го погледна, сломена от безсилието, което започваше да я завладява. Дейвид беше нерешителен и предпазлив човек, който никога не се втурваше в нещо, включително и в любовта. Това беше едно от качествата му, което я беше привлякло, което я караше да мисли, че с него ще бъде в безопасност. Сега трябваше да му се довери и да го остави той да я защити от шотландеца, защото беше повече от ясно, че Дейвид не вярва, че са открити.

Тя покорно наведе глава, което ѝ костваше неимоверни усилия, излезе от стаята и зачака, като от време на време изтривайте овлажнелите си длани. Когато най-сетне той се появи, съпроводен от грубите ругатни на другия мъж, за когото Джули бе забравила в суматохата, тя се остави да я поведе надолу по стълбата към втория етаж.

Ян чу стъпките им, още преди да види жълтия отблясък от свещта в ръката на Дейвид. Дъхът му изсвистя през стиснатите зъби. Знаеше, че и сто години да живее, няма да забрави този момент.

Беше облечена в дълга синя нощница, която се влачеше по пода и очертаваше пищните извивки на бюста и бедрата ѝ. Гърдите ѝ се повдигаха при всяко поемане на въздух. Косата ѝ падаше по раменете като зряла пшеница, а едната ѝ ръка се повдигна да отметне няколкото паднали върху лицето ѝ златни кичури, които неудържимо го привличаха. Някакъв друг мъж държеше ръката ѝ.

Гневът, който се надигна в гърдите на Ян, напираше да избухне в помитаща ярост. Камшикът в ръцете му се пречупи.

При резкия звук, разцепил мъртвилото на странноприемницата, Джули подскочи. Погледът ѝ — досега прикован в краката ѝ — се стрелна към лицето на Ян.

— Ти! — дъхът ѝ секна и Джули замръзна на мястото си. Наистина, беше го видяла в двора, но това ни най-малко не намали паниката, в която я хвърли гневният му жест.

Той направи крачка напред и се поклони подигравателно.

— От плът и кръв.

Джули обърна обезумелия си поглед към мъжа до нея.

— Дейвид, не бива да му позволяваш да ме вземе.

Ян кипна. Да пукнеше, ако някой — камо ли този невзрачен мухльо — би могъл да ги раздели. Тя беше негова, дори ако се опиташе отново да избяга. Всичко това щеше да се уреди много скоро.

Ян студено изгледа мъжа до Джули. Беше слаб, не много повисок от нея, с хубава и късо подстригана кестенява коса. А очите му биха засрамили и светец. Дейвид, или както там го беше назовала, несъзнателно потупваше ръката ѝ, с която се бе вкопчила за него така, че кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Сър — каза Дейвид, — мисля, че не се познаваме. Но изглежда Джули ви познава и дори твърди, че знае защо сте тук.

Учтивият, благоразумен тенор, който при други обстоятелства не би подразнил Ян, беше в пълна хармония с тържествената поза и израза на лицето — в тях нямаше и следа от заплахата. Но този мъж беше негов съперник за ръката на Джули и Ян усети как космите на тила му настръхват. Тя беше негова и той щеше да се бори с всякакви средства, за да я има.

Без да ѝ обръща внимание, защото знаеше, че ако я гледа, гневът му ще се разгори още повече, Ян отговори.

— Мис Стоктън много добре знае защо съм тук. Джошуа Стоктън ме изпрати да я прибера.

Дейвид вдигна вежди.

— Моля?

— Да, това е истината — отвърна саркастично Ян.

— Не мога да повярвам, че бащата на Джули би направил подобно нещо спрямо собственото си дете. Никой любящ баща не би очернил името и репутацията на дъщеря си по такъв начин — и сякаш без да забелязва двамата около себе си, Дейвид добави. — Бях сигурен, че баща ѝ лично ще дойде.

Ян забеляза как лицето на Джули преbledня, сякаш са я ударили. Може и да беше бесен от ярост при нейния опит да избяга, но никога не би я предал по такъв начин.

— Малоумно плямпало — процеди той.

— Моля? — Уортингтън явно не го бе чул добре.

— Вече го направи веднъж. Би трябвало нея да молиш за извинение след това, което си сторил.

Докато преподобният продължаваше да гледа объркан, Ян добави.

— Оставил си бележка с инструкции.

Уортингтън се изчерви до корена на косата си. Погледът му се местеше ту към Ян, ту към Джули.

— Мислех, че е за добро.

Някакво чувство, много близко до съжалението, бе смекчило израза на Джули.

— Знам, Дейвид. Откъде би могъл да предположиш, че баща ми ще постъпи така.

Раменете на Уортингтън се отпуснаха от облекчение.

— Точно така.

Ян изсумтя.

— Наслушах се на взаимни обяснения. Пуснете ръката ѝ, Уортингтън, за да може да се облече и да си приготви багажа. Заминаваме незабавно.

Преподобният пусна Джули, но тя остана вкопчена в ръката му. Гърдите на Ян се издуха от гняв, който можеше да избухне всеки миг

при упорството ѝ да се държи за едно нищожество, което нямаше доблестта да застане открито срещу съперника си, както искаше от него любимата му. Това беше последното, което можеше да предположи, докато мислеше за следващите ѝ евентуални действия.

Ян пристъпи крачка напред и откопчи пръстите на Джули от ръката на пастора. Без да иска я стисна по-силно и от устните ѝ се изтръгна болезнена въздишка.

— Животно! — изкрещя тя.

Той посрещна зелените пламъци в обвиняващите ѝ очи със студено презрение.

— И преди два дни най-напред ме нарече така.

— Мерзавец!

Ян я издърпа към себе си.

— Обличай се. А колкото до теб — обърна се той към Уортингтън и видя как мъжът срещу нещо се сви уплашено, от което отвращението му нарасна, — ще поговорим след малко.

Ян по-скоро усети, отколкото видя, че Джули влезе в стаята си. Без да се оглежда, той прекоси коридора с широка крачка, напълно убеден, че преподобният е зад гърба му. Влезе в приемната, а Уортингтън го последва след малко.

Преди той да отвори уста, Ян започна.

— Може да се каже, че Стоктън почти не получи бележката ви. Слугинята нямаше да я предаде. Убедих я да я даде на мен и тя се оказа много полезна — очите на Ян се свиха в две хладни цепки, докато наблюдаваше издайническата бледост, покрила страните на мъжа срещу него. — Следващия път, когато решите да измамите нечие доверие, съветвам ви първо да се убедите дали човекът, когото сте вербували, е способен да изпълни задачата.

Брадичката на Уортингтън затрепери.

— Аз съм църковен служител. Никога не бих се оженил за мис Стоктън без разрешението на баща ѝ.

— Ти си малодушен страхливец.

Ян наблюдаваше как устните на мъжа побеляват в ъгълчетата и изпита огромно задоволство. Беше изненадан от силата на изпитаното усещане. Никога досега не изпитваше удоволствие от страданието на противника си, дори когато този противник беше французин по време на войните.

— Сър — Уортингтън се изпъчи, — вярно е, че бях взел мерки мистър Стоктън да ни настигне. А тогава, възнамерявах да му обясня обстоятелствата. И все още смятам да го направя. Вие ни помогнахте, защото ни задържахте и по този начин улесняваме мистър Стоктън. Трябва да ви благодаря за това.

— Толкова ли си тъп, колкото и малодушен? Стоктън няма никакво намерение да тръгва след теб. Разбрахме се аз да се заема с това.

— Моля?

Ян изскърца със зъби.

— Не започвай отново.

Преброи наум до десет и се помъчи да отпусне стегнатите мускули на раменете си. Беше усъвършенствал тази техника по време на безкрайните, изпълнени с опасности нощи, когато се спотайваше или дебнеше във френските алеи. Но познатият ефект не се получи.

— Джошуа Стоктън вече ми даде Джули Стоктън за жена. Моята титла за нейната зестра. Имам дори писмо, подписано от баща ѝ в присъствието на същия епископ, който е издал брачното свидетелство, което нося със себе си.

Устата на Дейвид Уортингтън се изкривиха.

— Виждам, че има вероятност скоро да започнеш да разбираш.

Уортингтън не обърна внимание на иронията, която Ян не се и опитваше да прикрие. Шотландецът почти изпита съжаление към този човек, подмамен от една жена с много по-силен характер. Когато се оженеше за Джули, за нищо на света нямаше да позволи да го води за носа като скопен бик.

Преподаваният започна да кърши ръце и да бърчи чело, след това по лицето му се изписа огромно изумление, което почти мигновено изчезна.

— Ако това, което казвате, е вярно — а нямам причини да се съмнявам в думите ви — какво смятате да правите сега, след като вече ни настигнахте?

— Смятам да попитам съдържателя къде е местната църква. Веднага, след като Джули си приготви багажа. Тя вече прояви по отношение на мен и споразумението, което бяхме сключили с баща ѝ, непочтеност и липса на всякаква съвест.

Уортингтън гледаше с празен поглед.

— Вие казвате, че мистър Стоктън одобрява този брак?

Жилите по врата на Ян застрашително се издуха. Този човек започваше да става досаден, или пък наистина беше пълен дръвник.

— Писмото е в мен.

Той бръкна във вътрешния джоб на дрехата си и извади навит лист с подписа на Стоктън. Подаде и брачното свидетелство.

Преподабният пое и двата листа и ги разгъна.

— Подписът на епископа личи съвсем ясно.

Погледът на Ян блесна като светкавица над някой притъмнял от бурята залив.

— Съмнявате ли се в думите ми?

— Не, сър. Но човек винаги трябва да е напълно убеден.

— Много полезно качество, сигурен съм.

И да беше доловил сарказма, който Ян подчертано демонстрираше, ведрото изражение върху лицето на преподабния изобщо не се промени.

— Трябва да изпълня дълга си, виконт Кайлъран.

Ян разбра, че Уортингтън ще капитулира, но въпреки това целият бе като зареден с електричество. Не бе чул отварянето на вратата, но знаеше, че Джули е застанала на прага и чува всяка дума.

Уортингтън продължи.

— Най-малкото, което бих могъл да направя, за да облекча страданията на мис Стоктън, свързани с този брак, е да изпълня церемонията лично.

— Какво?

Резкият, пълен с болка въпрос на Джули отекна в ушите на Ян и стомахът му се сви от жалост към нея. Човекът, за когото искаше да се омъжи и бе рискувала всичко, отново я предаваше. Но слабостта му продължи само за миг. Тя беше избягала от него, отнемайки му единствената възможност да помогне на клана Макфий. Не, всякакво съчувствие се стопяваше пред онова, което тя почти бе сторила и на него, и на неговите хора.

Ян се извърна, за да вижда добре лицето и, и каза.

— Не искаш ли да благодариш на преподабния Уортингтън за тази любезност? Това ще ни улесни и няма да има нужда да излизаме в това мрачно утро да търсим църква.

Нефритовите ѝ очи се разшириха от болка и смущение. Пристъпи в приемната, спъвайки се в събрания на прага килим. Ян посегна да я подкрепи, но тя се отдръпна от ръката му с такава сила, че той стисна зъби.

Отиде до Уортингтън и го погледна право в очите, а от устата ѝ се отрониха думи, които Ян не би искал да чува, но просто нямаше начин да го избегне.

— Дейвид, мислех, че ме обичаш. Ние щяхме да се оженим. Кое те промени толкова, че си готов дори да ме венчаеш с друг мъж?

Страданието, което не се опитваше да скрие, бликаше от всяка нейна дума и всяко споменаване за любовта ѝ към друг мъж се забиваше като нож в гърдите на Ян. Раменете му се стегнаха, за да отблъснат неочакваното чувство и той моментално се опомни.

Тя му принадлежеше. Баща ѝ я беше дал на него. Кланът Макфий имаше нужда от богатството ѝ, за да оцелее. Това беше всичко. Ако обичаше друг, щеше да му е жал за нея, но това нямаше никакво значение.

— Моля те, Дейвид — нежният и умоляващ глас продължи да измъчва Ян. — Моля те, не прави това! Шотландецът — тя ужасена го посочи, — ще направи живота ми ад. Той не се интересува от мен. Но ти не си такъв и аз те обичам. Забрави ли как крояхме планове да работим рамо до рамо в енорията, която скоро ще получиш? Не помниш ли как мечтаехме да се обичаме и да се грижим един за друг, да се опитаме да направим света по-добър за по-нещастните от нас?

Дотук! Ян направи две бързи крачки и я изтръгна от мекотелото, което си бе избрала за съпруг.

— Престани! Нямаш ли капка гордост, жено? Той ти показва от ясно по-ясно, че не те иска. Зарежи това влечуго.

Тя се изви като дива котка в ръцете му.

— Кой си ти да ми говориш за гордост? Човек, който не притежава и капчица от нея?

Думите режеха като нож, но той си наложи да не ги слуша и загърна раздърпаната ѝ дреха. Беше толкова близо, че долавяше мириса на мускус от разгорещената ѝ женствена плът. Една от фибите се изплъзна от косите ѝ и освободи златна къдрица, която погали пламналата ѝ буза. Ян вече нямаше нищо против преподобния Уортингтън, стига да не беше до тях.

— Спокойно, Джули. Така само усложняваш нещата. Имам подписа на баща ти, който потвърждава правата ми над теб. Уортингтън знае това и никога няма да оспорва законната власт на един баща над дъщеря му.

Погледът му се кръстоса с нейния и го задържа, принуждавайки я да спре да се бори. Бавно, като вода, която се стича по скала и се образува пролука, волята му притискаше нейната, докато тя притихна.

— Изгуби тази битка, Джули. Откровено казано, никога не си имала големи шансове.

Погледът ѝ зашари неуверено и главата ѝ клюмна. В този момент Ян искаше да я притисне към гърдите си и да я задържи до себе си, докато отчаянието и премине. Искаше да я защити от целия свят, включително и от себе си.

Тя изправи глава. Очите ѝ светеха студено — най-красивите зелени нефрити на света.

— Може и да бъда принудена да се венчая за теб, но никога няма да споделя леглото ти, нито да ти родя деца. Така ще отмъстя и на теб, и на баща си.

При тези злостни думи всичките му намерения да я успокои се изпариха и на тяхно място се надигна студен гняв, от който кръвта болезнено заблъска в слепоочията му.

Желанието да я разтърси беше толкова силно, че той отстъпи няколко крачки. Бавно и отчетливо каза.

— Ще съжаляваш за тези думи до края на живота си.

ШЕСТА ГЛАВА

Ян влезе в една от стаите на странноприемницата, без да чука. Досега трябваше да бъде готова.

— Милорд — Сузи направи реверанс.

За първи път, откакто се бяха сгодили и Дейвид Уортингтън си беше заминал преди час, по лицето на Ян се появи усмивка.

— Виждам, че си пристигнала благополучно.

— Да, милорд. Ужасно пътуване беше — тя направи още един нервен реверанс. — Мис Сток... Искам да кажа нейно благородие, е готова.

Ян погледна в посоката, в която сочеше Сузи. Джули беше в леглото, облежната на няколко големи възглавници. Завивките бяха издърпани до брадичката и, а разкошната ѝ коса се стелеше като златен слънчев водопад по белите ленени чаршафи.

Една едра рижа котка подаваше глава досам лицето ѝ и го наблюдаваше с кръглите си жълти очи. Изглежда преценила, че няма място за паника, Рижата Пампкин отпусна глава върху предните си лапички.

Ян не успя да сдържи усмивката си. Поне котката го намираще за безопасен.

— Сега можеш да излезеш, Сузи — каза той, без да откъсва поглед от красивата си младоженка. — И... благодаря ти.

Той се усмихна на слугинята с искрена признателност, от което очите му блеснаха, а нейните се разшириха от изненада. Реакцията ѝ му достави двойно повече удоволствие, защото се явяваше естествено продължение на котешката.

Но когато погледна отново към Джули, цялото му чувство за хумор се изпари. Златните ѝ вежди се бяха събрали в една линия над святкащите нефритени очи и обичайно пухкавите ѝ розови устни сега се бяха превърнали в две бели резки. Малко оставаше да се обърне и да напусне стаята. Предпочиташе да го направи, отколкото да започне борбата, която бе сигурен, че ще последва. Тя първа заговори.

— Как си позволяваш да влизаш тук, без да поискаш позволение? Трябва ли да опорочаваш всичко, като се преструваш, че ме обичаш през първата ни брачна нощ?

Той повдигна вежди.

— Кой говори за любов?

Лицето ѝ застина.

— Никога не си говорил. Следователно нямаш място в тази стая.

Той се приближи до леглото с котешки стъпки и се надвеси над нея.

— Не само, че мястото ми е в тази стая, но то е и в това легло. С теб.

Тя пребледня.

— Никога няма да ти позволя да ме докоснеш!

— Никога?

— Никога.

Желаеше я от самото начало. Сега, когато я видя в леглото, с разпиляна златна коса около лицето, с потъмнели от гняв очи, които скриваха надигащата се страст, желанието му избухна с такава сила, че усети болка в слабините, която моментално се разля по цялото му тяло.

— Вие, контесо Кайльран, сте последната, която има думата дали ще ви докосна или не. Вие сама се отрекохте от тази привилегия, още когато избягахте с любовника си, след като много добре знаехте, че баща ви вече ви е обещал на мен.

Тя се надигна и се наведе напред, докато лицето ѝ се оказа почти на педя от гърдите му.

— Това беше сделка с Джошуа Стоктън. Не и с мен.

Беше жена с воля и характер — качества, от които той се възхищаваше, независимо че в момента го ядосваха.

— След като ви е баща, той има правото да ви избере съпруг.

Тя стисна зъби.

— Казвала съм ви и преди. Аз съм човешко същество, а не стока, която може да бъде разменяна по прищевките на някой мъж.

— Ти си моя съпруга. И имам намерение да направя така, че да съм сигурен, че ще останеш такава.

Без да поглежда повече към нея, Ян се обърна ѝ започна да разкопчава палтото си. Когато съблече ризата, чу рязкото ѝ стъписване.

— Какво правиш?

Погледна през рамо и видя бясно развълнуваната ѝ гръд под одеялата. Над завивките кожата ѝ се бе обагрила в нежнорозово като раковина. Ян усети познатия порив, онзи непреодолим копнеж, с който се бореше в началото, да се надига със завладяваща бързина.

Когато срещна предизвикателството в погледа ѝ, внезапно осъзна, че иска повече. Споменът за възмущението, с което бе посрещнала отношението на сънародниците му по време на разходката им в Хайд Парк, смекчи остротата на желанието му и то стана някак по-сладостно, но не промени силата си. Беше го защитила със същия плам и смелост, каквито показваше и сега. Беше жена, която си струваше да задържиш и пазиш.

Той отмести поглед, като се опитваше да овладее парещото желание да се люби с нея, което заплашваше да замъгли разума му и отвърна.

— Точно това, което си мислиш.

— Не можеш! Няма да позволя.

Надигащата се паника в гласа ѝ беше по-въздействаща и от най-ледения душ, и желанието, което само допреди секунда пулсираше лудо в слабините му, поутихна. Това не беше брачната нощ, която си представяше със своята невеста, но щеше да я приеме такава, каквата е.

Нежността, породена от спомена за нейната подкрепа, се стопи. Започваше да се чуди дали би издържал на изпитанието, което му предстоеше. Завъртя се на пета и се приближи до леглото. Поне нямаше да се изплаши от възбудената му мъжественост, защото вече нямаше същото желание.

Джули наблюдаваше как пристъпва към нея и стискаше завивките с ръце, по-бели от чаршафа. Видът на голия Ян предизвика у нея противоречиви чувства, които я изненадаха. Тъмните гарванови кичури се спускаха по раменете му. Тя бързо преодоля коварното любопитство, което привличаше погледа ѝ по-надолу. Много по-безопасно беше да гледа лицето му или поне тя така си мислеше. Но очите му бяха тъмни и зловещи като небе по време на гръмотевична буря. Всеки миг очакваше да я пониже някоя светкавица.

Той прекъсна съзерцанието ѝ — вдигна Рижата Пампкин и я постави на пода. Котката изрази протеста си по обичайния начин —

измяука недоволено с подозрителен поглед. Ян се наведе и я потърка между ушите.

— Направи ми място — обърна се той към Джули.

— Никога!

Той дълбоко въздъхна.

— Започваш да приличаш на онзи мекушав тип, когото се опитваше да принудиш да се ожени за теб — после се надвеси заплашително над нея и повтори. — Направи ми място!

— Никога няма да разделя това легло с теб.

Тя припряно отметна завивките, преобърна се в другия край на леглото и коленичи. С не по-малка бързина Ян се пресегна и светкавично я хвана за китката, като я извади от равновесие.

— О! — простена тя и падна назад върху събраните на куп завивки.

Ян мигновено притисна краката ѝ между своите и легна върху нея. Знаеше, че ще ѝ е трудно да диша под тежестта му. Виждаше отчаяните ѝ опити да си поеме въздух и усещаше възбуденото повдигане на гърдите и под себе си. Но търпението му се бе изчерпало.

— Пусни ме — процеди тя през зъби.

Тялото ѝ лежеше безпомощно приковано към леглото под неговото, но волята ѝ да се съпротивлява нарастваше.

Той неумолимо вдигна ръцете ѝ нагоре и ги притисна с една ръка към възглавницата. После нежно, но твърдо, каза:

— Когато се укротиш, ще те освободя, Джули.

— Няма да позволя да се гавриш с тези неща! Няма да ти позволя да се държиш с мен като в Лондон.

Той повдигна едната си вежда.

— Да те любя и да го правя така, че да ти хареса?

Тя извърна лице от присмехулния му поглед и усети как руменината залива цялото ѝ тяло.

— Ще трябва да ме изнасилиш.

— Може би ще го направя. Но, помни ми думата, до утре няма да си девствена.

Той хвана брадичката ѝ със свободната си ръка и я принуди да го погледне.

— Ако някога се опиташ да избягаш пак, няма да имаш никаква възможност да разтрогнеш брака ни. Той ще бъде законен във всяко

отношение, не само по документи, и никой свещеник на света не би го анулирал при тези обстоятелства. Разбираш ли?

Дълга минута тя се взираше мрачно и предизвикателно в очите му. Беше борба между две воли и той добре го съзнаваше. Ако ѝ позволеше да излезе победителка, щеше да изгуби всичко, към което се бе стремил през целия си живот. Ако я оставеше тази нощ, утре тя отново щеше да избяга. Ако сега не я обладаеше, щеше да има основание да разтрогне брака. А без брак нямаше да има пари. А без пари кланът щеше да загине.

Джули първа отмести поглед. Не можеше да си го прости, особено сега, под голото тяло на Ян, което я притискаше към затоплените завивки. Но ако тази нощ не ѝ направеше нищо, на сутринта щеше да избяга. Вбесяваше я фактът, че и той също го знаеше.

Ян съзнаваше, че колкото поражението ѝ приближава, толкова се засилва желанието ѝ да избяга.

— Много жалко, че не искаш да изпиташ наладата — каза той и бе напълно искрен. — Но това няма да ме възпре, Джули. Не ми оставяш никакъв друг изход. Прекалено много съм заложил на теб, за да ти позволя да си играеш с мен, както с Дейвид Уортингтън.

Тя изви рязко глава и го изгледа студено.

— Ти ме насилваш!

— Проклет да съм, ако не го направя!

Беше му хвърлила предизвикателството и, бог му е свидетел, той щеше да го приеме. Не искаше да прекършва духа ѝ — щеше да има нужда от него в Колънси. Но засега трябваше да я укроти.

Доближи лицето си към нейното, докато разширените ѝ зеници се превърнаха в две черни огледала, в които се отразяваше собствената му решителност. Без да отмества очите си, той намали разстоянието.

Това беше властна целувка, борба за надмощие. Можеше да я принуди да отстъпи и разбираше, че и тя го знае. Когато въздухът в гърдите ѝ свърши, Ян прекъсна целувката.

— Ще те накарам да изпиташ цялото удоволствие — зарече се тържествено той.

Джули се изсмя, но смехът ѝ беше изкуствен и гърлото ѝ се сви. Ръцете ѝ се овлажняха от студена пот при мисълта, че наистина може да изпълни обещанието си. Какво щеше да стане с нея, ако го

направеше? Знаеше много добре. Отново щеше да принадлежи на мъж, който щеше да я използва за собствените си цели, без да държи изобщо сметка за чувствата ѝ. Отново щеше да живее без обич, без любов, само че този път нямаше да има никаква възможност да избяга. От съпруг не можеше да избяга.

Все още върху нея, Ян видя сините венички, които се разклоняваха по клепачите ѝ, когато ги затвори, за да не го гледа. Единият от тях пулсираше леко с ритъма на собственото му сърце. Твърдите ѝ зърна се опираха плътно в гърдите му и запалваха сладостни пламъци, които се стрелкаха към слабините му.

Толкова силно искаше да потъне дълбоко в нея, че тя потръпна от същото желание, което сякаш се предаде през пламналата му кожа. Да вкуси набъбналите ѝ устни и да се опие от уханието на омайния ѝ дъх. Непреодолимата сила на тези желания започваше да го плаши. Но по-силно от всичко властваше стремежът да я накара да отвърне на ласките му. Искаше и тя да изпита същото страстно желание като него.

Няколко минути Ян поемаше дълбоко въздух, като се опитваше да обхване нещата в реалната им светлина. Тя беше негова съпруга, наследница на много пари, от които той се нуждаеше до болка. Дори от брака им да не излезеше нищо, парите щяха да стигнат, за да спаси Колънси. Не беше задължително да има страстта и подкрепата, на които знаеше, че Джули е способна. Въпреки че копнееше за тях.

Желанието да я има ставаше толкова силно, че той не можеше да го контролира. Имаше чувството, че винаги са принадлежали един на друг, независимо от обстоятелствата, които ги бяха събрали заедно.

От бузата му се стече капчица пот и капна точно там, където гърдите ѝ започваха да се оформят, и се задържа върху кожата, като проблясваше на жълтата светлина от свещта до леглото — като безупречно шлифован диамант върху гладко кадифе.

Ян се загледа в нея. Наведе се леко и докосна капчицата с върха на езика си. Усети вкуса на солта и на възбудата, която я бе породила.

Джули отвори очи. Запленен от бушуващата в тях страст, която беше променила ирисите ѝ от бледозелени в наситено нефритени, Ян изпита желание да я освободи. Нямаше да го направи, но можеше да ѝ достави физическа наслада.

— Сесънек — каза нежно той, изтръгвайки се от унеса, в който беше изпаднал. — Не искам да ти причиня нищо лошо. С твоя помощ

мога да го направя най-приятното усещане за теб.

Джули се изпъна като пружина под него, пръстите ѝ се свиха, а мускулите на ръката ѝ се стегнаха. Думите му бяха толкова верни. Беше достатъчно слаба, достатъчно податлива на ласките му, за да се усъмни и за миг, че е способен да я накара да изпита насладата. Но това щеше да бъде първата стъпка към прощаването с нейната мечта. Ако отстъпеше сега, никога нямаше да срещне любовта, която беше търсила цял живот. Почти без да отвори уста, тя повтори.

— Пусни ме.

— Не мога и ти го знаеш много добре.

Със свободната си ръка той приглади нежно кичурите, които бяха паднали върху лицето ѝ. Стиснал все така здраво бедрата ѝ между коленете си, Ян започна да смъква презрамките на прозрачната нощница надолу по раменете ѝ. Като не успя да я накара да се надигне, за да съблече ефирната дреха, той я раздра. Резкият звук на порещия се муселин прониза тишината на стаята.

Без да обръща внимание на възмутените и стонове, той събра двете ѝ ръце в своята, а с другата стегна копирения муселин около китките ѝ така, че вече нямаше как да ги освободи. След това притисна ръцете ѝ назад и завърза материята за издадения ръб на таблата.

— Кажу само една дума, Джули, и ще те освободя веднага.

Тя гневно го изглежда.

Нямаше друг начин. Трябваше да бъде сигурен, че бракът им не може да се анулира и че ще получи парите ѝ. Но все още се надяваше да не бъде принуден да го прави по този начин.

— Прави каквото знаеш, но ще те накарам да ме пожелаеш, преди да съм направил онова, от което се страхуваш в момента.

— Мерзавец!

Той остана неподвижен. Устните му почти се допираха до нейните.

— Има какво да се иска от речника ти. Ще се радвам да чуя и други думи от теб, и то скоро.

Когато отвори уста, за да продължи с проклятията си — беше сигурен в това — той я целуна. Целувката му продължи до момента, в който гърдите и започнаха измъчено да се вдигат и спускат под него. Едва тогава спря да си поеме дъх.

— Моя си — прошепна той.

Джули надникна в бездната на разширените му от страст зеници и видя там неизбежността на тяхната обвързаност, но беше твърдо решена да се бори докрай. Не ѝ оставаше нищо друго. Този мъж не беше за нея. Той не ѝ предлагаше любов. Само страст.

В опитите си да се отскубне, тя събираше завивките с краката си и цялото ѝ тяло се извиваше.

— Не съм ти робиня!

— Почти.

Тялото ѝ се мятеше в отчаяна съпротива.

Беше със силен дух — като чистокръвна кобилка — и Ян в никакъв случай не искаше да го прекършва. Трябваше да бъде силна, за да оцелее в Колънси.

Той се премести по-надолу, като внимаваше да не отпусне бедрата ѝ. Не биваше да позволи да го удари с коляно в слабините. Може би беше грешка, че не върза и глезените ѝ, но мисълта да я овърже цялата, му се струваше унижителна и за него самия.

Изравнил лице с гърдите ѝ, той забеляза ситните капчици пот, избили върху кожата ѝ в резултат на борбата. Усещаше потрепването на всяко нейно мускулче под пръстите си и отчаяните ѝ опити да избягва всяко негово докосване.

Той се усмихна при това бавно и мъчително признание за усилията, които полага, за да преодолее чувствените тръпки, които ласките му предизвикваха.

— Престани да се бориш, Сесънек. Знаеш какво изпитваме и двамата. Знаеш, че ме искаш. Почти го бяхме направили в градината и на теб ти хареса — искаше повече. Тази нощ ще довършим започнатото в Лондон.

Джули сподави болезнения си стон. Всичко, което казваше, беше вярно. Привлече я още при първата им среща. А в този миг направо я изкушаваше. Тялото ѝ го знаеше, независимо че разумът и сърцето ѝ го отхвърляше.

С доволна усмивка ръката му се плъзгаше нежно по извивката надолу към хълбока ѝ, където нежната и бяла кожа се напрягаше настръхнала при всяко вдишване. Почти без да я докосва, той прокара връхчето на езика си по извивката, като едновременно усещаше и чуваше задъханото ѝ дишане под влудяващото докосване на парещия му дъх.

Безкрайно доволен, той разтвори едната си длан и нежно я постави под ребрата ѝ, като започна да гали в кръг стегнатия ѝ корем. Усещаше топлината, която започваше да се натрупва в слабините му и да се устремява в пулсиращата му мъжественост както в градината с розите.

Дори тук, на стотици мили от нейното идилично кътче, от нея се носеше опияняващо ухание на чайни рози. Напомняше му на горда жълта роза, чиито нежни венчелистчета са се свили в стегната пъпка и пазят сърцевината от грубия свят. Но скоро тази твърда пъпка щеше да се затопли и да разцъфне, скоро горещината щеше да разлисти цветчетата ѝ за най-интимната му целувка.

Ян сподави стона, който се надигаше в гърлото му, докато слабините му горяха и болезнено пулсираха. Палецът му едва-едва се движеше по твърдата пъпчица на розовото ѝ зърно и караше гърдите ѝ да се вдигат и спускат бързо, а през стиснатите ѝ устни да се прокрадват сподавени стонове.

Искаше да вижда как страстта бавно полазва и променя всяка черта на лицето ѝ, докато погледа и се замъгли от желание и зениците ѝ се разширят и се превърнат в два тъмни чувствени кладенеца. Искаше да вижда страстта в преобразеното ѝ лице и в дълбините на очите ѝ, които не биха могли да го излъжат. Те бяха затворени, за да не издадат реакцията на тялото и. А това му отнемаше част от насладата.

Ян се наведе към нея, пое набъбналото зърно в устните си и нежно го всмука навътре. Тя прималя и издиша всичкия си въздух с внезапна въздишка.

Той гледаше лицето ѝ. Страните ѝ бяха хлътнали болезнено, кожата по скулите беше изпъната. Очите и бяха отворени и вторачени в тавана.

— Погледни ме, по дяволите!

Джули продължаваше да се вира в тавана и отказваше открито да признае онова, което и двамата усещаха, че става с тялото ѝ.

Той ухапа зърното ѝ. Не силно, но достатъчно осезателно, за да изтръгне още едно стенание от гърдите и. Езикът му обхождаше напрегнатата до пръсване пъпка, а едната му длан обхвана гърдата ѝ, за да засили чувствената наслада от милувката му.

Това не бе достатъчно. Като следеше за всяка промяна в изражението ѝ, той се смъкна по-надолу и приседна приведен върху

бедрата ѝ. Сега явно пролича колко напрегнат и възбуден е. Погледът ѝ се спря върху лицето му после се плъзна надолу. Веждите и се вдигнаха в две златни хребетчета. Прехапа подпухналата си долна устна така, че зъбите ѝ проблеснаха на трепкащата светлина и тя усети горещи вълни да заливат тялото и. Дори и в градината не бе разбрала какви точно промени стават с тялото му. Онази част от него, която го правеше мъж, напираше с огромна сила и разтапяше нежния овал в долната част на корема ѝ с горещината си.

Той едва се надигна и така се приплъзна по гладката ѝ кожа. Жарава се сипна до всяко кътче на тялото и.

Клепачите ѝ се затвориха сякаш не можеха да издържат тежестта на златните ѝ ресници. Ян прочете върху лицето ѝ онова, което тя никога не би си признала — искаше го, искаше всичко от него.

Той се усмихна. Джули отпусна устната си и тя заприлича на мека розова възглавничка. Искаше му се да я докосне с език, да вкуси от меда на устата ѝ.

Безсилен срещу изкушението, той се наведе нежно и докосна чувствената розова възглавничка с устни. Беше като потъване в рая. Докато я целуваше, напрегнатите му слабини се отпуснаха върху гладката заобленост на корема ѝ и разляха топлината си по хладната бяла кожа. Захапа със зъби овлажнилата ѝ долна устна и нежно я стисна, като моделираше устата ѝ по своята.

Джули се заизвива под него.

— О, Господи, престани с това.

Думите се отрониха от устните ѝ — по-тихи от въздишка. Поражението, стаено в молбата ѝ, сладостно разтърси тялото на Ян. Тя го искаше, независимо от волята си.

— Когато приключим, Сесънек. Когато останеш под мен топла и отпусната, след като сме се любили.

— Това никога няма да стане. Не може да стане.

Но Джули осъзнаваше, че тялото ѝ скоро ще бъде готово да го приеме.

Съпротивата ѝ нарасна. Гърбът ѝ се изви в дъга и нежната голота на корема ѝ се притисна в него и се отърка в напрегнатата му до изнемогване мъжественост.

— Сесънек, ако не престанеш да се извиваш така, ще трябва да го направя веднага.

От полуотворените ѝ устни се откъсна нежна въздишка и Ян закопня да изпие дъха ѝ с уста, да потопи езика си във влажните топли дълбини, докато прониква още по-дълбоко в жарката ѝ утроба. Скоро! Но първо трябваше да изостри сетивата ѝ до край.

Тя се изви още няколко пъти и Ян имаше чувството, че загубва разсъдъка си, отлагайки екстаза, до който можеше да го доведе. Внезапно тя притихна, но той всеки миг можеше да престане да се контролира. Беше прекалено възбуден.

Гърбът му се изви, а жилите на врата му се изпънаха като корабни въжета, докато се мъчеше да се овладее. Да задържи този миг бе най-трудното нещо, което бе правил в живота си. Шпионската му дейност за Англия в парижките покрайнини беше като детска игра в сравнение с това напрежение на волята.

— Ти ще ме погубиш, Сесънек! Никоя жена не ме е запалвала така, че умът ми да бъде командван отдолу.

Тя се задъхваше и думите ѝ излизаха накъсани.

— Прави каквото ще нравиш и свършвай по-бързо. Достатъчно ясно показва, че искаш да ме унижиш с тялото си.

Той тръсна глава. Как се осмеляваше да нарича това усещане унижение! Погледът му потърси нейния и го прикова. В дълбоките кладенци на очите ѝ ясно различи възбудата и отказа. В изострените и напрегнати черти на лицето ѝ прочете ненаситна жажда.

— Да те вземат дяволите, Сесънек — нежно каза той. — Преди да съм свършил, ще се разтапяш под мен и ще стенеш от страст.

„Вярно е — мислеше си тя, — толкова е вярно!“

Тя се замята под него в стремежа си да го отмести — като необязден жребец, който се опитва да хвърли ездача, желаещ да го подчини на волята си, и изсъска през стиснатите до болка зъби.

— Никога!

Той се засмя. Достатъчно си беше играл с нея. Все така възседнал бедрата ѝ, бавно се премести надолу, почти без да се надига. Ръката му се плъзна по хълбока ѝ, после по стегнатите бедра.

— Усещаш ли пръстите ми по кожата си, Сесънек? Сега ще погала малкото заоблено хълмче на корема ти — той прокара длан по слабините ѝ, събра палците си в меката им основа и започна да гали с нежни кръгови движения тръпнещата плат.

Мускулите ѝ се стегнаха. Толкова беше хубаво! Прекалено хубаво!

— Хубаво ти е, нали? — шепнеше гласът му като ехо на собствените ѝ мисли. — Сега ще те погаля по-надолу.

Усещането, породено от несъзнателното очакване, изпревари милувката му и хиляди влудяващи мравки плъзнаха надолу — там, където беше обещал да бъде и ръката му след малко.

Джули прехапа устни, за да сподави въздишката, която се надигна дълбоко в гърдите ѝ.

Ръцете му се плъзнаха надолу и пръстите му вече галеха златното окосмено хълмче. Кожата ѝ овлажня и стана гореща.

— Ето така, Джули. Поеми тази наслада, защото това е само началото...

— Пусни ме... Моля те — шепнеше тя премаляла.

— Не! — гласът му беше твърд и решителен. — Сега си моя и смятам да те запазя.

Усети как от непрестанните ѝ молби да я пусне, мускулите на врата и раменете му са изпънати като пружини. Продължаваше да я гали и мислено си заповядваше да се отпусне. Никога нямаше да се съгласи да анулира брака им.

Щеше да ѝ докаже веднъж завинаги, че е негова. Навеки.

Разтвори неумолимо бедрата ѝ. Коленичи между тях така, че тя оставаше разкрита за него. Беше готова да го приеме.

Той се усмихва в очакване на висшата наслада, която щеше да ѝ достави.

Когато езикът му я докосна, бедрата ѝ се изпънаха като пружини.

— Спри!

Беше заповед, изпълнена с неизказани значения. Той продължи да се усмихва, докато езикът му решително се плъзгаше все по-навътре.

— Имаш вкус на солен мед — прошепна той, като я държеше неподвижна, докато напрегнатият връх на езика му обхождаше розовите гънки — влажни и копринени.

Джули имаше усещането, че всеки миг ще се разлети на парчета. Онова, което той нравеше с нея, засенчваше всичко изпитвано преди това. Никога не би могла да повярва, че е възможно такава неистово удоволствие.

Ян долавяше отмалелите ѝ стонове през бученето в ушите си. Когато раздвижи езика си още по-навътре, краката ѝ спонтанно се обвиха около кръста му. Беше стегната и гладка като в мъчителните и сладостни момчешки сънища. Беше готова за него.

Той се надигна и полегна на една страна до нея. Докосна с влажните си пареци устни врата ѝ и се притисна още по-плътно до тялото ѝ.

— Сесънек, не ме отблъсквай... Моля те!

Ухапа нежно ухото ѝ и се надигна да потърси устните ѝ, но тя бе извърнала глава.

— Позволи ми да те любя, Джули. Ти го искаш. Тялото ти тръпне от желание. Искаш ме от онзи миг, в градината...

— Не! — отсече тя с ясното съзнание, че лъже.

Но устните ѝ бяха набъбнали, очите ѝ — два потъмнели нефрита, в които тлееше зелен пламък, а тялото ѝ гореше в огнените езици на желанието. Ян се притисна по-плътно в нежния обръч на краката ѝ и усети въздишката, която се изтръгна от гърдите ѝ.

— Джули — шепнеше той в нежната раковина на ухото и. — Обещай ми, че няма да ме отблъснеш и ще освободя ръцете ти. Искам да те любя, Джули. Позволи ми да го направя. И двамата го искаме.

Тя се изви и го погледна. Ян се раздвижи и очите ѝ широко се отвориха, преди да помътнеят отново. Той приближи лицето си до нейното и погали набъбналата ѝ устна с език. Плъзна го между зъбите ѝ, а след това проникна в устата ѝ.

Задържаеше и притискаше устните ѝ със своите. Прекара език по гладката редица на зъбите ѝ. Тя несъзнателно засмука този език, а през това време пръстите му продължаваха да гаят настойчиво влажната и топла нежна плът между краката ѝ.

— Искаш ли да те освободя, Сесънек?

Бликналата влага под пръстите му беше нейният отговор.

Той знаеше, че е готова и повече няма да се съпротивлява. Отдръпна се с огромно усилие на волята от топлата ѝ интимност. Когато протегна ръка да я развърже, ноздрите му доловиха мириса на мускус, от което възбудата му нарасна до пръсване.

Развърза възела и освободи ръцете ѝ. Целуна всеки пръст и я погали в свивката под рамото. Близна едната длан, после нежно я целуна и склучи пръсти около юмручето ѝ.

С полуотворени очи посрещна въпросителния ѝ поглед и след като тя не предприе нищо, постави ръцете и внимателно върху раменете си.

— Отвори се за мен, Джули — прошепна властно той, като ѝ помагаше да го направи, коленичил между бедрата ѝ.

Когато женствеността ѝ се разкри за погледа му, кожата ѝ поруменя — нежнорозова от линията на златната коса по челото до самите извивки, които той съзерцаваше. Беше негова и щеше да я защитава дори с цената на живота си.

С бавни, изкусни ласки той бързо я доведе до върха на възбудата, който бе наближил малко преди да я освободи. Въпреки всичко ръцете ѝ лежаха покорно, отпуснати върху леглото, когато той се плъзна между бедрата ѝ. Разбра, че е достигнала кулминацията, едва когато пръстите ѝ се свиха в юмруци. Нищо друго не издаде усещанията ѝ, дори въздишка.

Беше жилава и устойчива като най-силните хайлендски девойки. Но той твърдо бе решил да я накара да стене от наслада.

Удвой усилията си, легнал в цялата си дължина между бедрата ѝ, докато я водеше из бездните на изкушението.

— Усещаш ли ме, Сесънек?

Бедрата ѝ започнаха да се повдигат в същия ритъм на неговите движения, а гърбът ѝ леко се изви. Почти е стигнала върха — помисли си той.

Ян коленичи така, че краката ѝ да се отпуснат върху бедрата му и да обвият кръста му. Продължаваше да я възбужда и да я наблюдава с присвити очи, докато нейните се отвориха и го погледнаха. Зениците ѝ се бяха разширили и почти изпълваха ирисите ѝ. Устните ѝ бяха сочни и зрели като току-що разцъфнала роза.

Той се наведе, за да проникне внимателно и плавно в нея и продължаваше да я гали — все по-настойчиво и по-настойчиво, докато усети изпълненото с напрежение потръпване на слабините ѝ под дланта на свободната си ръка. Едва тогава се гмурна в нея, отпусвайки се с цялата си тежест.

Заглуши болезнения ѝ стон с устата си. Плъзна езика си навътре и го задържа там. Трябваше да изчака, беше достатъчно шокирана.

Едва когато и нейният език най-после му отвърна, Ян заговори.

— Повече няма да те боли, Сесънек. Обещавам ти.

Джули го усети дълбоко в утробата си. Не беше подготвена за такова пълно проникване. Имаше чувството, че е изпълнена цялата до пръсване. След избухналата за миг прерязваща болка, изпита непреодолимото желание да се движи. Усещаше инстинктивно, че това е начинът да изпита докрай удоволствието, за което езикът и пръстите му бяха проправили пътя.

Погледът ѝ блуждаеше. Страстта в очите ѝ го влудяваше.

Той я покри цялата с тялото си, пое устните ѝ в своите и я замилва с вълнообразни движения, които щяха да ги доведат до върха на неземното блаженство. Докато ритъмът му се ускоряваше, ръцете ѝ се вдигнаха и обхванаха раменете му.

Ноктите ѝ се забиха в мускулите му в стремежа да го притегли още по-навътре в себе си, да го задържи плътно до тялото си колкото може по-дълго. Беше съвсем близо до мига, в който щеше да изпита наслада, за която не знаеше, че съществува. Всяка фибра на тялото ѝ жадуваше за това усещане. Заизвива се под него, търсейки положението, в което да го усеща по-силно. Ян почувства как се изопва, за да достигне екстаза, от който го делеше само миг.

Поривът му нарасна почти до насилие, когато неудържимите усещания забушуваха в тялото му, изгаряйки всеки нерв. Желанието му лумна и с огнени езици облиза всяко местенце, където телата им се докосваха. Полази по кожата му, остави навсякъде огнените си дири, които само тя можеше да угаси.

Той простена от усилието да задържи още малко мига и после разбра, че самата тя стене в изнемога, достигнала отприщващата пълнота на изживяването. Той се наведе и я целуна. Устните ѝ се разтвориха под неговите и всмукаха езика му. Нейните стонове се сляха с бурните му въздишки.

Освобождението премина през него като нажежени нокти, които раздраха напрегната му плът и дори когато се отпусна, продължаваше да усеща сливането им и утробата ѝ продължаваше да го обгръща в стегнатата си влажна прегръдка, докато изсмука от него и последната капчица живот, който можеше да ѝ даде.

Всичко мина много бързо.

— Сесънек — прошепна той, докато сгорещеното му тяло се отпуснаше до нея. — В състояние съм да те любя цяла нощ.

Лицето му грейна в широка и лъчезарна усмивка. Беше доволен, че мъжката сила не му изневери. Беше готов да я люби отново и отново, без почивка.

Близна врата ѝ и обхвана лявата ѝ гърд с едната си ръка. Кожата ѝ имаше леко солен вкус, беше копrienено мека и лъскава, и той прокара палец по розовата твърда ядка на зърното.

Без да продума, Джули се пресегна и отмести ръката му. Не изпитваше гняв. Беше прекалено отпусната и задоволена, за да се гневи. Знаеше също, че предателското ѝ тяло ще приема с наслада отново и отново неговите ласки. Усецането за всичко, което току-що бе направил с нея, все още не бе отзвучало.

Но не сега. Все още не. Първо трябваше да се примири и да се сбогува с мечтите си.

Никога вече нямаше да срещне любовта. Ян Макфий ясно го бе показал. Отсега нататък животът ѝ щеше да бъде изпълнен със страст, но не и с любов.

Никога вече с любов...

СЕДМА ГЛАВА

Джули повърна целия си обяд през борда на лодката в разменените сиви води на Атлантическия океан. Над главите им застрашително тъгнеха буреносни облаци.

Една мъжка ръка ѝ предложи влажна кърпа, докато се опитваше да запази равновесие. По пламналата си кожа и изчервяването позна, без да има нужда да се обръща, че добрият самарянин е той.

— Благодаря — измърмори тя и се дръпна от него като отмести погледа си.

Ако в този момент шотландецът изчезнеше, нямаше да пролива сълзи, че е останала вдовица.

Стисна студената кърпа в треперещите си ръце. Защо трябваше точно той да бъде мъжът, който да я разтреперва и да напруга всичките ѝ сетива. Защо в ръцете му се превръщаше в развратница, която желаше ласките му, макар и да знаеше, че в тях няма любов. Искаше ѝ се да го проумее.

Той се изправи и лодката застрашително се залюля. Джули се хвана здраво с едната си ръка за борда, а с другата стисна кошницата с Рижата Пампкин. Недоволното ѝ мяукане беше достатъчно силно, за да се чува ясно сред шума на разбиващите се в носа на лодката вълни.

— Знам, знам, Пампкин — успокоително промърмори Джули и стисна по-здраво кошницата в скута си.

Шотландецът погледна надолу към нея.

— Котката ти не изглежда по-доволна от теб от това пътуване.

Джули студено изгледа безчувствения мъж срещу себе си и погледът и пряко воля се задържа върху черните му коси, които вятърът развяваше около изсеченото му лице. Това подчертаваше извивката на веждите над очи, които по цвят и дълбочина си приличаха с бушуващите води. Бузите и долната му челюст бяха решителни и сурови като скалите, към които приближаваха. Тази земя му подходеше.

Тя просто искаше никога да не бе нахлувал в живота ѝ, никога да не бе я докосвал с тези пръсти, които изгаряха откъдето минеха. До края на дните си щеше да помни чувството, което изпита, когато той бе в нея и щеше да го проклина всеки час заради жаждата, която бе събудил в утробата ѝ.

Беше пълна глупачка. Само с едно прелъстяване — срещу което би могла да се съпротивлява — той ѝ бе отнел всяка възможност за щастие. Сега бе свързана с него. Вече никой съдия или свещеник не би допуснал разтрогване на брака. Ако заявеше, че е била насилена, щяха да се изсмеят в лицето ѝ. Мъжът има всички права да притежава съпругата си, даже и против волята и.

Кожата и пламтеше. Той не я бе обладал против волята ѝ. Не и като бездушна собственост. Не. Тя си го беше изпросила. Срамът от собствената ѝ слабост само засилваше гнева и към него.

— Ваше благородие — обади се неуверено Сузи, седнала на пейката зад нея и Джули усети едва ли не отвращение от нотките на преклонение в гласа на слугинята, — с карета ли ще пътуваме до Колънси? Защото нали оставихте каретата на мистър Стоктън на брега на Англия.

Ян се усмихна на девойчето.

— Няма нужда от такъв блясък, Сузи.

Дъното се заби в пясъка и рязкото спиране сложи край на въпросите. Ян скочи заедно с мъжете, които гребяха, и тримата — нагазили до колене във водата — измъкнаха лодката на брега.

Бузите на Джули поруменияха, когато видя бричовите на шотландеца, подгизнали от вълните чак до слабините му. Под дрехата, отдавна излязла от мода, ясно се очертаваше мъжествеността му, напрегната при напъването да изкарат лодката на сушата. Фактът, че беше забелязала разликата между сегашното му състояние и това, което бе имало опустошителен ефект преди по-малко от седмица, само задълбочаваше унижението и чувството ѝ, че е безсилна и безпомощна.

Докато изтегляха лодката, мъжете говореха помежду си и я караха да се чувства неловко, защото не ги разбираше. Думите се лееха мелодични, но бяха непонятни. Сигурно не говореха английски, но какъв беше езикът им, тя не знаеше.

Всъщност думите не я интересуваха. По-важни за нея бяха кръпките по дрехите на островитяните и дълбоко врязаните бръчки по изпитите им обветрени лица. Бяха бедни.

Шотландецът се разбираше добре с тях. Не клинчеше докато изтегляха лодката, а и те не го щадяха. Просто бяха един сплотен екип. Започваше постепенно да разбира твърдата решимост на шотландеца да получи парите.

— Добре дошла в Колънси — мислите ѝ бяха прекъснати от Ян, който ѝ подаде ръка.

Джули вирна войнствено брадичката си и не му обърна внимание, твърдо решила да слезе сама на брега. Погълната изцяло от усилието да запази равновесие не забелязваше почти нищо около себе си. Прекрачи с единия крак, но в същия миг роклята и се закачи в дръжката на греблото и полата и се изпъна. Кракът не можа да намери опора в неравния бряг извън борда и като загуби равновесие, тя зарови лице в топлия пясък или поне си мислеше, че догадката и е вярна. Никога през живота си всъщност не бе виждала морски пясък само беше чела за него в книгите.

— О! — възкликна объркана тя и устата и се напълни с пясък. Звукът от порещ се плат и съзнанието, че е съдрала полата си, прибави и гняв към неудобството и унижението ѝ. Колкото ѝ да плюеше, скърцащият пясък не можеше да се изчисти от устата и.

Ян Макфий се притече пръв. Той мушна ръце под мишниците ѝ и я вдигна без никакво усилие. При рязкото движение още няколко песъчинки попаднаха в гърлото ѝ и тя се закашля.

Гърдите я заболяха и рязко се дръпна от него, като проклинаше горещите иглички, които заиграха по кожата ѝ от докосването му.

— Остави ме. Достатъчно мъки ми причини. Нямам нужда от помощта ти. Благодарение на теб сега съм в тази дяволска пустош.

Той рязко се обърна и отпусна ръце, а погледът му беше неразгадаем като сивите скали, които величествено се издигаха зад него.

— Оправяй се сама — каза спокойно той и извика през рамо. — Джейми, дай на нейно благородие кротката кобила. Доста преживявания ѝ се събраха за един ден.

Джули гневно изгледа гърба му, докато помагаше на Сузи да слезе от лодката. По-скоро би умряла, отколкото да си признае, че

никога не бе яздила кон. Джошуа Стоктън считаше ездата за прекалено скъпо удоволствие, привилегия за благородниците.

Между гърдите ѝ бяха останали доста песъчинки, които сега се плъзгаха надолу и дразнеха кожата ѝ. Седна встрани да изтръска коварните зрънца, като се оглеждаше за някое закътано местенце, където да ги изчисти. Бяха влезли дори в косите ѝ и когато се пресегна да оправи кока си, те се посипаха по ръката ѝ.

— Ето, милейди — чу груб глас зад себе си.

Джули се обърна, като се чудеше дали мъжът не е видял, че бърка в корсажа си. Веселите пламъчета в очите му говореха, че жестът ѝ не е останал незабелязан.

— Благодаря — измърмори тя.

Пое юздите и погледна коня. Изглеждаше доста кротък, но как да се качи върху гърба му? Без да дава вид се огледа наоколо, за да разбере има ли и други ездачи. Единствената двойка коне беше впрегната в каруцата, с изключение на огромния жребец на Ян.

А и как щеше да носи кошницата с Рижата Пампкин, ако яздеше?

Подаде обратно юздите на сухия дребен мъж.

— Боя се, че ще трябва да седна в каруцата. Ако яздя, няма как да нося кошницата с котката.

Внимателно се вгледа в спеченото лице на мъжа, като търсеше в израза му някакъв знак, че е разбрал, че няма да се качи на кобилата дори от това да зависеше животът ѝ. Лицето срещу нея остана безизразно. Джейми съчувствено наведе глава.

— Ай, ай, девойче, няма да ти е леко.

Беше приел отказа и без възражения. За първи път в живота ѝ някой изслушваше намеренията ѝ, без да я принуждава да направи точно обратното. Този човек и харесваше, макар добре да знаеше, че е разбрал много добре, че не умее да язди. Усмихна му се искрено и в отговор получи усмивка, която стопли сърцето и.

— Така че, ако нямате нищо против, мистър... ъ-ъ...

— Джейми.

— Джейми, просто ще взема Пампкин и ще се настаня в каруцата.

Джули тръгна към лодката, но крачката ѝ беше несигурна, защото се хлъзгаше и затъваше при всяка стъпка заради пясъка.

Кошницата на Пампкин я нямаше там, където бе видяла да я оставя шотландецът.

— Къде е котката ми? — попита тя.

Ян погледна към нея.

— Закрепих кошницата под седалката в каруцата. Така няма да изпадне по пътя. От тези звуци — той спря и крива усмивка разчупи суровата линия на устата му, докато мяукането на Рижата Пампкин се извисяваше жаловито над воя на вятъра и вълните. — Разбирам, че котката ти не оценява моя жест.

— Разбира се, че няма. Никога досега не е била в кошница, да не говорим, че седи в нея вече цяла седмица.

Джули свъси загрижено вежди и забърза към каруцата, доколкото коварният пясък ѝ позволяваше, и измъкна кошницата, закрепена от шотландеца между двата пътнически сандъка. В тях Сузи бе събрала багажа ѝ и ги беше докарала с каретата на Джошуа Стоктън. Джули се опита да се отърси от мрачните спомени на изминалата седмица и вдигна капака на кошницата. Пампкин моментално подаде глава и сърцераздирателно измяука молбата си за повече внимание. Джули я взе и нежно я гушна до пазвата си, като през цялото време продължаваше нежно да гали рижата козина по гърба ѝ и да я успокоява.

— Каква измамница — обади се Ян и приближи към нея.

Унищожителната му оценка за Пампкин засили и без това дълбокото и негодувание срещу този мъж.

— Освен всичко си и грубиян.

Той тръсна глава и се разсмя. Звукът от смеха му отекна в заобикалящите ги скали.

— Тази котка успя да те измами.

Той се приближи още и погали животното по шията с показалец. Ласката се хареса на Пампкин и тя протегна глава, за да се нагласи по-удобно.

Джули му хвърли изпълнен с неприязън поглед. Дори собствената ѝ котка се поддаваше на животинското излъчване на шотландеца.

— Ако нямате нищо против, милорд, ще върна най-новата ви почитателка в кошницата ѝ — без да чака отговор, Джули сложи нежно Пампкин обратно в плетения и затвор.

Пампкин не прояви голяма охота. Подаде предните си лапички и опря възглавничките им на ръба на кошницата, след това изви гръбче в котешка дъга с настръхнала козина. След няколко опита и доста драскотини по ръката на Джули, господарката ѝ реши да се признае за победена и отново взе котката в полата си.

— Дай на мен — каза Ян Макфий, протегна се и ръцете му внимателно се склучиха около корема на котката.

Това дори не беше принуда. Пампкин се подчини на властния глас на шотландеца и нежното му хващане и кротко влезе в кошницата.

Джули се намръщи. Какво имаше в този мъж, та всяко живо същество, до което се докоснеше — било човек или животно — се подчиняваха на волята му?

Нямаше намерение да се задълбочава в тези свръхспособности и бързо се отдалечи. Повдигна съдраната си пола, чийто вид още повече я вбесяваше, и вдигна крак, за да се качи в каруцата.

— Не можеш да седнеш там — каза шотландецът.

Тя се извърна и го погледна.

— И защо?

Той кимна по посока на каменистия тесен път, който водеше право нагоре сред скалите.

Тя отмести разочаровано поглед от стоманеносивите му очи. Отново я беше накарал да се почувства като глупачка и при това — егоистична глупачка.

Стъпи отново на земята със сковани движения.

— Не му придирай на нашия момък — дочу от лявата си страна особения изговор на Джейми. — Бая му се струпа на главата — той поглеждаше ту към единия, ту към другия и се усмихваше разбиращо.

Независимо от това колко симпатичен ѝ беше Джейми, забележката му не ѝ допадна. Не беше виновна, че животът на Ян Макфий не е бил розов. Не го бе карала да я принуждава за този брак и да я отвлича на този враждебен остров.

Вятърът се бе усилил и вдигаше във въздуха ситни песъчинки, от които очите я засмъдяха. Над главите им започнаха да се събират буреносни облаци. Пътят отляво — ако изобщо можеше да се нарече така — изглеждаше стръмен и опасен, обрасъл с оскъдни туфи зелена трева по края. На върха, където свършваха скалите, можеше да различи само някакви дървета, от които не познаваше нито един вид.

Въздъхна дълбоко и се приготви да поеме по неравния път, но жалното мяукане на Рижата Пампкин я сепна. Колкото и уморена да беше, не можеше да изостави Пампкин в това нещастие.

Пресегна се отново за кошницата. Две силни ръце я изпревариха и вдигнаха клетката заедно с котката в нея.

— Ще капнеш, докато стигнем върха. Казвам ти го съвсем буквално, след като не искаш да яздиш — той кимна към кобилата, която кротко пощипваше мочурливата трева. — Конят е за теб.

Джули се опита да открие признаци на умишлена принуда върху лицето му, но не успя. Видя само изрязаните му скули, които подчертаваха всепоглъщащия мрак в очите му.

Със слаб глас, без никакво желание да спори, тъй като силите щяха да ѝ трябват за изкачването до върха, тя отговори.

— Не мога да яздя.

Веждата му отскочи нагоре.

— Не можеш да яздиш? — повтори той.

— Да не би да мислиш, че това е поредният ми опит да ти усложнявам живота? Казах, че не мога да яздя и точно това имах предвид.

Устата му се разтегли в иронична усмивка.

— Отначало си помислих, че се опитваш да ме дразниш. Хм-м... — той потърка брадичката си. — Никога не съм предполагал, но ми звучи искрено. Можеш да се качиш при мен.

Джули дори не се опита да скрие неприязънта, която се надигна в нея от думите му.

— Никога!

Той се ухили толкова широко, че ѝ стана обидно.

— Това си го казвала и друг път.

— Звяр! — отвърна тя тихо и отчетливо, така че само той да я чуе.

— Още много може да се иска от твоите определения, Сесънек.

Той остави кошницата на земята и се отдалечи. Джули продължи да гледа след него с огромното желание да се препъне и да падне, но след като това не стана, наведе се и вдигна кошницата.

— Госпожи... извинете, ваше благородие — каза Сузи, изникнала внезапно в сгъстяващия се здрач. — Аз ще я нося.

Джули се усмихна.

— Благодаря ти, Сузи, но не мога да искам това от теб. И ти си уморена колкото мен, а Пампкин е моя, не твоя.

Джейми държеше здраво поводите на якото си хайлендско пони до тях.

— Малката госпо'ичка се'й замаяла. Хайде, моме, яхвай кончето с мен.

Сузи ококори очи насреща, му.

— Покорно благодаря, сър, но не бих могла.

— Вай-вай. Да и'си мислиш, че ще ми претовариш понито? То е мъжко момче.

Преди Сузи да успее да се възпротиви. Джейми я грабна за ръката и я вдигна нагоре. Трябваше или да отстъпи или да се изтърси в пясъка. Практична както винаги, Сузи се наведе, вкопчи се в раменете на Джейми с ритаци във въздуха крака и се плъсна с цялата си тежест върху седлото.

— А така! — усмихна се самодоволно Джейми.

Изглежда всички мъже в Хайленд изпитват необходимост да командват — реши Джули, докато гледаше как Джейми препуска нататък, а Сузи уплашено се е вкопчила в кръста му. Но нямаше да бъде така лесно укротена като Сузи. Не, тя не.

Твърдо решена да не се предава, Джули хвана здраво кошницата с Пампкин и се заизкачва по неравния каменист път. За нищо на света нямаше да достави удоволствието на шотландеца да я вижда как се препъва.

Не бяха изкачили и половината от пътя, а Джули вече имаше усещането, че стъпва върху жарава. При всяка крачка болката пронизваше стъпалата ѝ и тя си мислеше, че повече няма да може да пристъпи. Пампкин шареше из кошницата, при което и без това неудобния за носене предмет се удряше в бедрото ѝ и се превръщаше в уред за изтезание.

Тогава се разрази бурята.

Затрещяха гръмотевици, засвяткаха мълнии и пред Джули се появи шотландеца — като дух, призован от дивите стихии, които бушуваха около нея. Огромният му черен жребец се изправи на задните си крака, а с предните пореше въздуха сякаш сразява невидим враг. Джули отстъпи назад и едва запази равновесие върху станалия вече хлъзгав път.

— Опърничава жена!

Преди да предугади намерението му, той се пресегна с две ръце и я метна върху коня заедно с кошницата.

— Не искам при пристигането си в замъка на Кольнси жена ми да изглежда така, като че ли съм я пребил и съм я влачил през ада.

Вече бях в ада. Това е чистилицето. Ян я притегли към гърдите си, без да отвърне дума. Възседнала коня пред него, полата ѝ се беше вдигнала до коленете, а отзад — много по-нагоре. Ведрата и коленете му се притискаха в нейните и търкаха голата ѝ кожа. Всеки път, когато укротяваше или насочваше коня, жилите и мускулите му изпращаха сладостни тръпки по цялото ѝ тяло.

Сякаш за да охлади разпалената ѝ плът, в този момент зашиба пороен дъжд. Ослепителни светкавици и страховити гръмотевици раздраха небето над тях. Дори под наметалото на шотландеца, което я скриваше като палатка, Джули се намокри до кости и макар и да го проклинаше, той я топлеше. Усещаше движението на гърдите му при дишане плътно прилепнали до гърба си, а горещината на тялото му проникваше в нея даже през дебелиите мокри дрехи. От него се излъчваше някаква сигурност и против волята си Джули усещаше, че се чувства в безопасност. Докато шотландецът я държеше, не можеше да ѝ се случи нищо. Стана ѝ неловко при тази мисъл и побърза да я отхвърли, чудейки се какви още ще са неудобствата, които това пътуване непрекъснато им поднасяйте.

Водата се стичаше на струйки по лицето ѝ, а вятърът неумолимо я брулеше. Острата миризма на влага и колендър я удари в ноздрите. Но дори бушуващата природа не можеше да намали въздействието, което той оказвайте върху нея. Като дим, преди да лумне пламъкът, в корема ѝ започна да се надига коварна топлина.

Ръката му беше обгърнала здраво кръста ѝ, съвсем близо до пробудените ѝ отскоро гърди, а студените му пръсти почти се допираха до твърдия корсаж. Тялото ѝ това предателско оръдие на страстта — копнееше тези пръсти да се раздвижат нагоре... или надолу, нямаше никакво значение в каква посока.

— Изглежда превъзхождаш котката си.

— Какво?

За какво говореше той?

— За разлика от господарката си — каза Ян и горещият му дъх опари ухото ѝ, — Пампкин веднага притихва, когато я хвана.

Дали знаеше колко възбуждащ е допирът му? Дали беше усетил напрегнатостта в зърната или тръпката в стомаха ѝ? Сигурно не.

— Говориш глупости. Ти не си докосвал Пампкин.

В гърлото му заклокочи особеният смях, от който от гърба ѝ надолу полазиха познатите тръпки.

— Права си, но тя знае, че ако поискам — мога. И че ще я пазя и затова спря да обикаля клетката си — така ми е по-лесно да нося кошницата, да удържам Принц и да яздя, без да разчитам на ръцете.

— Изкарваш се истински ангел хранител — тя спря, за да издуха водата, която се стичаше от носа в устата ѝ. — Нещо, което определено не си.

Той високо се разсмя. Смяхът му сякаш искаше да заглуши воя на вятъра. Светкавиците и гръмотевиците ставаха по-редки, но небето все още бе сиво и заплашително.

Пътят пред тях се промени и Джули разбра, че вече не се изкачваха между скалите. През замъгления ѝ от дъжда поглед ѝ се стори, че се движат през гъста гора, но това впечатление скоро се разсея.

Когато погледът ѝ привикна със сгъстяващия се мрак, различи пред себе си очертанията на масивна сграда, която явно бе строена с камъни. Тропотът от конските копита отекваха при всяка стъпка, а колелата на каруцата потракваха шумно при всяко завъртане.

След като конят влезе в заградено като вътрешен двор място, Ян скочи ловко и остави кошницата с Пампкин на земята. Пресегна се към Джули и преди тя да успее да избегне ръцете му, грабна я през кръста и я вдигна високо.

Ръцете му я изгаряха като нажежено желязо, но когато погледна лицето му, оградено от разветите мокри кичури коса, очите му бяха студени като камъните на замъка.

— Добре дошла в замъка на Колънси, графиньо Кайлъран!

— И то какво пристигане! — прокълтя един глас откъм тежката дъбова порта, която беше широко отворена. Нито Ян, нито Джули очакваха това и тя се дръпна от прегръдките му.

На фона на златната светлина от множество свещи се бе изправил мъж с необикновен ръст. Джули не можеше добре да го

разгледа, тъй като светлината падаше откъм гърба му, но гласът звучеше дружелюбно.

— По-бързо, по-бързо, девойко! — избоботи отново мъжът. — Как си могъл да помъкнеш момичето в такова дяволско време, Ян?

В отговор Ян само се засмя. Явно никой от двамата не приемаше тези думи сериозно.

Подчинявайки се на ръката му, която притисна кръста ѝ, Джули изтича по каменните стълби към входа. Влизането във вестибюла беше като преминаване през горяща завеса, докато стигна вътре, където огънят и светлината разливаха топлина и уют. Струваше ѝ се, че е попаднала в друг свят. По гърба ѝ полазиха тръпки.

Мъжът, чийто глас я бе посрещнал, стоеше пред нея в целия си двуметров ръст. Приличаше на мечка с гъстата си червена коса и сини очи, които проблясваха весело, макар че можеше да си ги представи как мятат огън и жупел. Плътните червеникави вежди и орловият нос бяха рязко очертани върху грубото му лице, независимо от квадратната брадичка и тесните устни, разтегнати в широка усмивка. Върху носа и скулите имаше множество лунички, които с нищо не намаляваха въздействието от огромната му фигура, която сякаш бе създадена някак безразборно.

Ако това беше бащата на Ян, нямаше нищо общо между двамата мъже. Но по свой начин този човек бе непреклонен, също като сина си. Дори близираната пола на червени и зелени карета, която носеше, и чорапите до коленете в тон с нея, не отнемаха ни най-малко от неговата мъжественост. Джули веднага се досети, че това трябва да е същата национална дреха, която шотландците бяха загубили правото да носят след поражението им в битката при Кулодън през 1745.

Преди да успее да затвори зяпналата си от почуда уста, Ян вече беше зад нея с кошницата на Пампкин в ръка.

— Довела си е и един зъл дух, татко.

Гласът на грамадния мъж сякаш се сниши и блясъкът в очите му изчезна.

— За такива неща не се говори, Ян.

Ян се засмя като забеляза объркания поглед на Джули.

— Намираш се на шотландските Хайленд и островите, Сесънек. Тук все още се вярва в много неща, на които модните лондончани вече се присмиват.

Джули разтвори широко очи и почти веднага осъзна, че отново се е проявила като глупачка, хващайки се на шегата им. Сигурно не вярваха на вещици и зли духове.

От неудобството я спасиха въпросите на една жена за пътуването. Жена, която изглеждаше не по-малко волева от мъжа, в чийто ръце бе попаднала. Под нейния поглед Ян свеждаше очи.

Жената беше висока и внушителна, едра, но без да е пълна. Черната коса със сребърни нишки по слепоочията увенчаваше гордо изправената ѝ глава като корона.

Но докато очите на Ян светеха със студения блясък на излъскан меч или потъмняваха като буреносни облаци очите на майка му гreeха като стоплено от слънцето олово, а пълните ѝ устни бяха разтворени в усмивка, която изразяваше безусловно одобрение.

— Добре дошла, дъще — каза тя.

Мекото звучно „р“ изненада Джули. Разбира се впечатленията ѝ от хайлендците се ограничаваха с Ян и Джейми, но никога не беше очаквала графът и графинята на Колънси да говорят с акцент.

Но с гърленото „р“ или без него, сърдечността, с която я приемаха новите ѝ родители беше безусловна. Изчезна страхът, че ще я отблъснат, който Джули несъзнателно бе изпитвала до този момент. Раменете и се отпуснаха с облекчение и едва сега осъзна с какъв ужас бе очаквала тази среща.

— Татко, майко — каза Ян, — това е моята съпруга, Джули Стоктън. Джули, моите родители — Леклан и Мери Макфий, граф и контеса на Колънси.

Джули направи реверанс, щастлива, че може да засвидетелства уважението си към тези колкото властни, толкова и сърдечни хора.

— Хайде, хайде, дете мое — лейди Макфий взе ръката на Джули и топло я стисна в своите ръце, — ти си член на семейството. Няма нужда от тези неща — гласът ѝ се лееше жизнен и мелодичен и лекият акцент галеше слуха на Джули.

— Изобщо не е необходимо — обади се и бащата на Ян.

Лейди Макфий се усмихна нежно на съпруга си, открито показвайки любовта и обожанието, което изпитва към него. После се обърна към Джули.

— Навярно си останала съвсем без сили. Сигурна съм, че моят нехранимайко те е мъкнал по пътя направо безмилостно.

Тя отправи нежен поглед към Ян, за да смекчи определението, което току-що беше изрекла, макар никой да не се съмняваше в чувствата, които тази жена изпитва към двамата мъже.

— Благодаря ви, госпожо — отвърна Джули.

— Сега, дете мое, можеш да ме наричаш Мери — тя топло я погледна. — Предполагам, че езикът ти едва ли ще се обърне толкова бързо, за да ми казваш „майко“.

В гърдите на Джули се надигна скръбен копнеж, но тя бързо го отблъсна. Не биваше да храни толкова големи надежди — че тук, на този остров, отдалечен на стотици мили от Лондон, в една страна, за която не беше чувала нищо добро... че точно тук ще намери майчината любов и разбиране, от които бе лишавана през по-голямата част от живота си.

— Благодаря, Мери.

Лейди Макфий кимна едва забележимо, което окончателно освободи Джули от всякакви задръжки да я нарича с това нежно име.

— Хайде, Джули. Ще те заведа в стаята, която ще делите с Ян. Извинявам се, че е същата, в която Ян е живял от момче, но трудно се поддържат стаи в един каменен замък, който не е виждал ремонт, откакто е построен през четиринайсети век.

Джули потърси в тона ѝ роптаещи нотки, породени от условията им на живот, но разбра, че това бе просто една констатация.

— Скъпа моя — възрази Леклан Макфий, — сложихме стъкла на прозорците.

Лейди Макфий вдигна поглед към съпруга си и се засмя. Колкото и да беше висока, едва стигаше до раменете му.

— Чак след като те заплаших, че ще отглеждам първородния ни син в конюшната, защото там е по-топло, а не исках наследникът на Макфий да се простуди.

Всички се засмяха, дори Ян изглеждаше доволен от нежната любов и привързаност, която родителите му показваха толкова открито. В душата на Джули отново се надигна познатия копнеж. Точно за брак като техния бе мечтала някога с Дейвид.

— Да вървим, Джули — каза Мери.

Джули последва свекърва си, твърдо решила да се сприятели с тази толкова внушителна и същевременно нежна жена. Прекосиха помещение, което приличаше на фойе, но всъщност беше огромна

правоъгълна зала. Навсякъде по стените бяха окачени вълнени одеяла, в същите шарки като поличката на графа. Джули се досети, че червените и зелени карета с тънки жълти и бели наводки трябва да са тартанът на Макфий. Подобни орнаменти имаше и по оръжията, които украсяваха стените. Те бяха лъснати до блясък и светеха заплашително. Също като погледа на съпруга ѝ. Ян имаше някакво цивилизовано лустро, но зад него прозираше истинската му същност.

Джули потръпна — и от тази крещяща демонстрация за насилието, и от прозрението, до което бе достигнала за шотландеца. Дотолкова се бе вгълбила в себе си, че без малко щеше да удари главата си в ниския каменен свод, под който трябваше да мине след лейди Макфий, за да излязат в тесен коридор с каменни стъпала, протрити от хиляди стъпки за близо петте столетия.

Най-после, когато Джули вече не вярваше, че би могла да се държи на краката си, стълбицето свърши. Свещта в ръката на Мери осветяваше студените каменни стени и една малка площадка, в дъното, на която се виждаше врата — висока до тавана и достатъчно широка, за да могат да минат двама души един до друг.

Железните панти проскърцаха тежко и вратата се откряна, откривайки стая, голяма колкото половината долен етаж. Джули изпита чувството, че е прекрачила няколко века назад във времето.

По стените горяха свещи, поставени в свещници от ковано желязо и разливаха мека светлина. И тук също бяха окачени карираны вълнени тъкани. Цялата дължина на външната стена беше заета от огромна камина, а в топлатата ѝ паст играеха оранжеви пламъци. Близо до камината имаше грамадна полирана квадратна маса с елегантни форми. Отстрани бяха поставени два фотьойла — семпли и елегантни като масата.

Погледът на Джули се плъзна по-нататък и спря върху огромното легло, което заемаше цяла стена. Изглежда бе вградено в каменния зид. Строгите му линии и тежката конструкция говореха за практичност. На пода пред леглото лежеше голяма ютия — старомодна и без украшения, но красива в своите изчистени линии.

Стаята изглеждаше внушителна, както и да я погледнеш, и същевременно гостоприемна — осветена от топлите жълти пламъци, без никаква показност.

— Стаята на Ян, а от сега нататък и твоята — каза майка му.

Джули осъзна, че за нея няма път за връщане назад.

ОСМА ГЛАВА

Масивната дъбова врата се отвори и железните панти проскърцаха. Джули дръпна завивките и седна в леглото като избута Пампкин, която се бе свила на кълбо в скута ѝ. Котката се изви в дъга и недоволните и възгласи отекнаха в огромната стая. След това се измъкна от затопления юрган и се сви отново на кълбо — този път върху възглавницата на Джули.

— Какво правиш тук? — остро попита тя.

С безгрижна стъпка, сякаш всеки ден нахълтва в собствената си стая с поднос, отрупан с прибори и храна, Ян приближи огромната маса и остави таблата.

— Все пак това е моята стая и ти си почиваш в моето легло — после кимна към подноса. — Майка ми ти изпраща това. Надява се, че ще помогне да се оправят нещата.

Стомахът на Джули се сви. От прясно изпечените кифлички и току-що запарения чай се носеше божествен аромат. Едва сега осъзна колко е била гладна. Но защо трябваше той да ѝ ги носи?

— Къде е Сузи?

— И тя не е по-добре от теб — той и се усмихна разбиращо и белите му зъби блеснаха на светлината на свещта, закрепена върху грубата маса, където беше оставил подноса. — Джейми се грижи за нея.

— Много е стар за нея.

— Ха! Ти му го кажи. Според него щом един мъж може да бъде мъж, когато се налага, значи изобщо не е стар.

Джули се изчерви.

— Простащината ти е неуместна.

Той сви рамене и я погледна изпод вежди.

— Не и когато говоря с жена си.

Без да обръща внимание на думите му, Джули стана, отиде до масата и седна на масивния стол, които Ян издърпа за нея. Имаше

глинена купичка, пълна догоре с извара и още една — с ягодово сладко.

— Ще изпиеш ли един чай? — попита той.

Може да беше грубиян, но нямаше и тя да се превърне в такава.

— Благодаря! С три бучки захар.

— Три?

Тя кимна и докато протягаше към него чашата, тайничко го огледа. По него нямаше и грам тлъстина. Ян пресрещна изучаващия ѝ поглед и се засмя.

— И аз слагам по толкова, но бързо изразходвам енергията.

Предизвикателният блясък в очите му говореше по-красноречиво от всякакви думи какво има предвид, но Джули нямаше намерение да се разпростира на тази тема. Отпи от силната ароматна напитка, достатъчно гореща, за да опари езика.

Остави чашата и се облегна. Чувстваше се неловко от надвисналата тишина. Трябваше да каже нещо, докато приключат с вечерята.

— И майка ти, и баща ти говорят с акцент.

— Вярно.

Тя продължи да маже сладкото върху кифличката, а раздражението ѝ нарастваше.

— А защо ти не говориш с акцент?

Той лениво се пресегна, взе една кифличка и я намаза със сладко, след това разстла отгоре още един дебел слой извара.

— Не съм учил в Единбург.

— А къде? — остро попита тя, докато го наблюдаваше как отхапва огромна хапка от гигантския си сандвич. — Имаш сладко и извара по брадичката си — думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да усети какво е изрекла.

Очите му се присвиха в две блестящи резки и погледът му почти осезаемо погали устните ѝ.

— Бях в Итън, след това в Оксфорд.

Тя преглътна и усети как топлината започва да се надига в стомаха ѝ под проникващия му поглед.

— И там си изгубил акцента? Но как?

Или разговорът беше съвсем безсмислен, или Ян дотолкова я смущаваше, че не успяваше да се съсредоточи — не знаеше кое от

двете.

— М-да бях единственият шотландец, които продължи да си говори, както в Хайленд. Всички останали се мъчеха да говорят като англичани. Наложих се да изчистя гърленото „р“ още преди края на първия семестър.

— Аха... Изхвърлили са те.

Той безгрижно се усмихна.

— Това също.

— Но какво друго са могли да ти сторят?

— Може и да се изненадаш, но имаше и по-неприятни неща. Достатъчно е това, че през повечето време говорех като англичанин.

Беше чувала за униженията, на които са подлагани благородниците в учебните заведения, но представата и беше съвсем неясна и мъглява. Възможно ли беше това?

— Биеха ли те? — попита тя, неспособна да сдържи любопитството си.

Той се усмихна още по-широко.

— Когато успееш да ме докопат.

Очите ѝ засвяткаха от възмущение.

— Как си позволяват подобни неща?

— О, позволявах си доста повече — той се засмя искрено, лапна последния залък от намазаната кифла и го сдъвка с наслада. — Но не им се разминаваше лесно.

Като гледаше широките му рамене и мускулестите ръце и крака, не ѝ беше трудно да си представи колко са се разкайвали училищните бойници за волностите си. Не, той не беше човекът, който не знае цената си и тя го бе разбрала много добре.

Точно в този момент Рижата Пампкин реши да оповести молбата си с жално мяукане. Джули не можа да сдържи усмивката си.

— Добре, добре, сега ще ти дам от сметаната.

— Тази котка живее като принцеса — отбеляза Ян, но в думите му нямаше ирония.

— Тя е най-добрата ми приятелка.

— И ти на нея — отвърна снизходително той.

Смутена от похвалата — нещо, което бе чувала толкова рядко — Джули стана и стегна още по-здраво роклята около кръста си. По-

добре да приключват с този разговор. Освен това беше изморена. Пътуването до тук беше дълго и тежко.

Погледът ѝ се плъзна към грамадното легло, след това се върна към мъжа, небрежно излегнат във фотьойла, който я следеше с пронизателен поглед.

— Къде ще спиш? — попита тя, макар че още със задаването на въпроса знаеше отговора.

Откакто бяха тръгнали насам, той спеше всяка нощ до нея. Изключено беше сега да се отдели. Все пак реши да опита.

Устните му се разтеглиха в лакома усмивка.

— Ще спя в моето легло.

Думите, изречени с познатия блясък в очите, накараха лицето ѝ да пламне. Всъщност те означаваха: „Ще се любя с теб“. И тя го искаше. Ядоса се на собствената си слабост и гневът стегна краката ѝ, които бяха започнали да омекват.

— Искаш да кажеш, че отново ще ми налагаш силата си?

Колкото и да не ѝ се искаше, гласът ѝ прозвуча по-скоро глухо, отколкото хладно.

Погледът му се спря на бързо повдигащите ѝ се гърди и поруменелите бузи.

— Струва ми се, че е достатъчно само да те докосна, Сесънек.

Това си беше самата истина и лицето ѝ се изчерви още по-силно от унижение. Трябваше да се бори с него, но той щеше да излезе победител.

— Не се подигравай с нашия брак, шотландцецо! И двамата знаем, че не си се оженил за мен от любов. Престани с това чифтосване!

Той повдигна едната си вежда и остави свещника обратно върху масата.

— Няма значение защо сме се оженили. Ти си моя съпруга. Аз те искам... и ти ме искаш — той пристъпи към нея. — Ти си тази, която се подиграваш, като се отричаш от природата си.

Поразена от лекотата, с която беше обърнал разговора тя го гледаше с широко отворени очи.

— Да се подигравам?! Ти искаше единствено парите ми, а сега искаш и тялото ми. Какво по-унизително в един брак?

— Да не би да говориш за любов?

Тя пристегна още по-плътно роклята си и кимна. Ян се приближи до нея и я взе в ръцете си.

— Бедната ми малка Сесънек. Разруших всичките ти мечти, но дай ми възможност, ще претворя една нова мечта.

— Пълна със страсти.

Той я положи на леглото и смъкна роклята от раменете ѝ.

— Това е само началото.

— Аз съм жена, шотландецо! Жена от плът и кръв, която има и чувства. И държа на тях. Искам в брака ми да има любов. Ти ми отне тази възможност. Сега искам да бъда уважавана.

— Тогава признай, че желаеш това, което мога да ти дам. Когато се отнасяш честно с мен, ще уважавам твоите желания.

— Теб изобщо не те интересуват чувствата ми.

Той се вгледа в нея, очите му потъмняха като сив дим, който се издига от буен огън.

— Грешиш! — Ян започна да съблича ризата си, откривайки гъстите косми по гърдите си, които се спускаха към твърдия му корем в тясна ивица. — Много съм загрижен за това, което изпитваш.

— Към развратните ти ръце?

Той се ухили.

— Добре ме познаваш, жено.

Тя се изчерви и пламна цялата, защото много добре разбираше за какво говори от начина, по който погледът му се задържа върху пищните ѝ гърди, които никакви дрехи и завивки не можеха да скрият от него.

— За мое голямо съжаление — въздъхна тя.

Този път той се засмя и плътният му глас отекна във високия каменен свод на средновековната стая.

— Но не и за мое.

Тя прехапа език. Бледата светлина, която идваше от пламъчето на свещта върху масата, се отразяваше като златен лъч по устните му. Пръстите му се отпуснаха бавно върху копчетата на брича му. Тя проследи движението му като омагьосана.

Устата ѝ пресъхна.

Той беше застанал с разтворена риза, чиято белота подчертаваше бакърения цвят на кожата му, бричовите бяха разкопчани и загатваха мощните очертания на слабините му. Той седна и започна да изува

кожените си ботуши, докато се откриха бежовите му чорапи и мускулестите му прасци. Когато се изправи да съблече ризата си, бричовете му се смъкнаха толкова бавно, че ѝ прималая.

От гърдите ѝ се изтръгна нежна въздишка. Златните отблясъци на свещта танцуваха по извивките на тялото му — по широките рамене и по тесните бедра. Кожата по гърдите му бронзово проблясваше, а кръгчетата около зърната наподобяваха кована мед.

Ян свали всичките си дрехи. Джули нямаше сили да отмести очите си. Беше като хипнотизирана. Ужасена.

Сега разбра, че първия път не го беше разгледала добре. През цялото време се беше борила, а и той бе почти изцяло погълнат от мисълта да не ѝ позволи да избяга, за да има такива прелюдии.

Стоеше леко разкрячен — стъпалата му бяха на ширината на раменете, мускулите по бедрата му леко играеха, безсрамният израз на желанието му, който не се и опитваше да скрие, проблясваше в златни и черни тонове. Изправена гордо от позлатения рунтав мрак на слабините му, неговата мъжественост търсеше отклика ѝ, призовавайки спомена от последните победи над отдаващата му се плът.

Дъхът на Джули секна. Полазиха я мравки. Пръстите ѝ мачкаха несъзнателно завивката.

Погледите им се срещнаха, но никой от двамата не продума, за да разпръсне осезаемото напрежение в стаята.

Той тръгна към леглото като лъскав котарак, мускулите му пружинираха. Погледна надолу към нея. Очите му бяха две дълбоки езера и излъчваха чувство, което тя определи като страст. Той я искаше. И за неин срам, тя също.

Ян отметна завивката и откри тялото ѝ, облечено в тънката муселинена нощница, която беше само една ефирна паяжина за погледа му. Джули усети как гърдите ѝ се стягат и напрягат. Затвори очи, за да не го вижда — гордо изправен над нея, но не можеше да се съдържи да не погледне скришом, привлечена от наглата мъжественост на голото му тяло.

Той се наведе и погледът му бавно полази по корема и слабините ѝ, като милувка. За свое разочарование Джули усети топлата влага в очакване на онова, което си беше казвала, че не иска.

— Ти си много красива жена.

Докато го казваше, ръцете му се протегнаха и пръстите му докоснаха възбудените ѝ гърди. Палците му нежно погалиха тъмната кожа на зърната, при което цялата ѝ утроба потръпна от желание. Искаше да усети тези ръце дълбоко в себе си, а след това и самия мъж. Искаше да бъде любена от него и това желание я вбесяваше.

— Престани! — опита се да изсъска, но гласът ѝ прозвуча като шепот. — Престани веднага! — тя се изви под ръцете му, които се бавеха до полуда.

Той се усмихна хищно.

— Не искаш да кажеш това.

Джули затвори очи.

— Точно това искам да кажа.

Пръстите му продължаваха да я гаят.

— Готов съм да се обзаложа, на каквото искаш, че ако те докосна, ще бъдеш гореща и влажна. За мен.

Тихият гърлен глас — още един признак за възбудата му — раздвижи всичко в нея и тя усети как горещата влага се просмуква в слабините ѝ. Отвори очи и го изгледа предизвикателно. Вкопчи се в китките му и се опита да го отблъсне от пламналата си кожа.

— Няма да ти позволя да го направиш!

Очите му започнаха да потъмняват, докато станаха по-мрачни от буреносните облаци, които тътнеха над главите им само допреди няколко часа.

— Не можеш да ме спреш.

— Ще те мразя до края на живота си!

Чертите му се изкривиха в иронична усмивка.

— Какво ме интересува? Докато се извиваш под мен, възпламенена от верния ми факел, можеш да повтаряш, че не ме искаш, но това няма да означава нищо.

Тя го погледна в очите. Тялото ѝ я предаваше при всяко докосване на пръстите му, и знаеше, че накрая ще го приеме. Колкото и да се съпротивляваше, Джули го искаше не по-малко, отколкото той нея.

* * *

В очите ѝ се утаяваше заситената страст и когато Ян се вгледа в тях разбра, че ѝ е харесало не по-малко, отколкото на него. Тялото ѝ лежеше под неговото — топло и отпуснато.

— Кажи, че ти хареса — настоя той.

Тя посрещна дръзко погледа му.

— Имах ли някакъв избор?

— Да, по дяволите! Разбира се, че имаше!

Той се отмести от нея, претърколи се на леглото и стъпи тежко на пода. Джули сви устни и издърпа завивките, за да закрие голото си тяло.

— Не мога. Ако вече си забелязал, ти си много по-едър от мен.

Сарказмът в думите ѝ го шибна като с камшик.

— Ако пък ти не си забелязала, трябва да ти кажа, че се виеше под мен като разгонена кучка.

Тя широко отвори очи, а лицето ѝ побеля като платно.

Ян разбра, че ако в този миг не излезе, ще започне борба, от която никой от двамата нямаше да излезе невредим. Той се извъртя. Студът от каменния под проникваше до мозъка на костите му. Грабна ризата си и излезе с широка крачка.

Спря се зад затворената врата и се облече, като дишаше дълбоко, за да се успокои. Искаш от нея да признае, че и тя желае да се любят, че копнее за него със същата сила, както и той.

Грубият му смях отекна в студения каменен коридор. Какво друго можеше да очаква, след като я беше принудил да се омъжи за него, а след това я бе прелъстил против волята ѝ! О, тялото ѝ го желаше, но не и душата ѝ.

Оставаха му две възможности. Или да я остави на мира, или да продължи да я изкушава, докато тялото ѝ победи волята и тя се предаде. Решението се налагаше само. Тя беше негова.

Беше готов да се обърне и да влезе отново при нея, но знаеше как ще го посрещне. Моментът не беше подходящ.

Не! Той отметна глава и пое устремно по стълбите. Щеше да излезе да поязди. Какво от това, че минаваше полунощ. Познаваше Колънси като пръстите на ръката си — всяка долчинка, всеки хълм, всяка пътечка.

Стигна до вестибюла и разтвори входната врата, а железните панти проскърцаха. Неприятният звук подразни и без това изопнатите

му нерви. Студеният вятър го блъсна с всичка сила. Едва сега усети, че е само по риза.

Дрехите му за езда бяха в спалнята. При нея.

— По дяволите! — изръмжа той в мрака.

Затръшна вратата. Проливният дъжд го намокри само за няколко секунди и ризата залепна по гърдите му.

Той прекоси антрето и влезе в библиотеката. Навремето стаята бе използвана за килер, но дядо му я беше променил и монтирал от пода до тавана лавици, закрепени на подвижни панти така, че да можеха да се завъртат, като се откриваше още един ред книги. В една малка остъклена ниша имаше три празни лавици.

Ян извърна поглед от специалната витрина, където някога държеше колекцията си от обработени нефрити. Долната му челюст се издаде напред — какво бяха нефритите в сравнение с един човешки живот? Нищо!

Въздъхна. Не би искал да се върне у дома точно по този начин.

Седна зад малкото бюро, където обикновено стояха книжата, свързани с имението. Забеляза тънък веленов плик, подпрян на сребърната мастилница. Адресът бе написан с красив ситен почерк.

Изглежда писмото е било изпратено, преди да се видят в Гайтер. От къде на къде графиня Де Грас използваше този адрес! Едно от основните правила в секретната им работа бе да не замесва семейството му.

В гърдите му се надигна гняв. Гняв към нея, към самия него, към положението, до което беше изпаднал.

Разкъса илика и прочете писмото. Викаше го в Лондон. Отново били плъзнали опасни слухове за Наполеон и вътрешното министерство имало нужда от него.

Стана да хвърли проклетия лист в огъня. За друго не ставаше. Ако английското министерство отново се нуждаеше от него като шпионин, щяха да го потърсят от там. Тогава щеше да се съгласи.

Но в стаята огънят не беше запален. Той бавно накъса листа на малки парченца, които никой не би могъл да подреди отново и ги хвърли в кошчето за отпадъци.

Докато наблюдаваше как листчетата бавно се ръсеха надолу, по гърба му преминаха студени тръпки и мократа риза му напомни за жената, която беше оставил на горния етаж.

Сега неговото бъдеще беше Джули, а не графиня Де Грас и Британската империя, и Джули щеше да бъде виновна, ако умре — от пневмония или безпомощност. В нея се съчетаваха дръзко предизвикателство и нежна чувствителност — нещо, което не бе срещал в никоя жена досега. Тя неотстъпно беше в мислите му. Беше ужасно независима и същевременно любвеобилна към тези, които обичаше — дори към една котка. Беше предана, независимо дали човекът, на когото държеше, заслужаваше това, както например Уортингтън. Той беше предал нейното доверие в него, но тя му бе простила. Ян разтърси объркан глава.

Уважаваше всяко едно от тези качества. Тази жена беше скъпоценна като нефритите, за които му напомняха очите ѝ. Тази мисъл събуди в него представи и чувства, към които не искаше да се връща.

Предпочиташе да мисли само за физическата наслада, която му даваше и веднага усети как слабините му се стягат.

Трябваше само да затвори очи, за да си я представи. По дяволите! Дори и от това нямаше нужда.

Застана като жива пред него — с дълга коса, падаща като златен водопад и с дълги крака, които се събираха в малкото райско кътче, което копнееше да вкуси.

С бързи, резки движения той си наля чаша уиски. Силното питие изгори всичко по пътя си и избухна в стомаха му. Джули го възпламеняваше.

Вдигна гарафата, за да повтори. Не! Остави решително чашата. Не беше пияница и никоя жена нямаше да го превърне в такъв. Тръгна нагоре по стълбите, проклинайки я на ум, докато крачеше по коридора на горния етаж. Беше съвсем просто да направи няколко крачки и да влезе в спалнята си. Още по-лесно беше да се мушне в леглото до нея и да повтори онова, което вече бе направил. Дори мисълта за това беше достатъчна, за да усети болезнена възбуда.

Не можеше да ѝ се насити. Нефритените ѝ очи, святкащи предизвикателно, брадичката ѝ — вирната решително в очакване на следващата битка, неспокойното ѝ лице — всичко в нея разпалваше желанието му. Както и да се опитваше, колкото пъти да я обладаваше, душата му продължаваше да я жадува.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Джули се събуди, ръката му беше върху гърдите ѝ и галеше основата на шията ѝ, от което цялото ѝ тяло отмаляваше. Нямахше да може да стане, преди да е довел докрай онова, което ръката му бе започнала.

Беше прав. Тя се превръщаше в разгонена кучка при всяка негова ласка.

Какво ли би си помислил Дейвид? Нежният благочестив Дейвид, който не си бе позволил да я погледне по-надолу от брадичката. Може би беше по-добре, че се омъжи за човек като шотландеца.

Заболя я главата. Вече не знаеше какво предпочита — любов или страст. А и нямаше кой знае какъв избор.

Ян стана от леглото и остави след себе си смачканите завивки. Раздвижването му я върна към действителността.

Той я погледна, хладният му поглед се задържа върху почервенялото ѝ лице и разпиляната коса. Знаеше предварително отговора, но не се въздържа и я предизвика.

— Признай, че ти хареса колкото и на мен.

Тя се извърна, за да избяга от изгарящия му поглед.

— Започваш да се повтаряш.

— Започваш да се инатиш.

— А ти? — тя беше увила чаршафа около себе си, и стъпила на пода, беше изпънала тяло в решително предизвикателство.

Не само че не беше пречупена, дори не беше укротена. Искаше да я притисне под себе си и да я разтърсва, докато си признае. Ръцете му се свиха в юмруци от усилието да се овладее.

Вместо това излезе от стаята, без да продума. Не знаеше дали би могъл да се въздържа, ако заговореше. За втори път отказът ѝ да признае, че му принадлежи, наставяше самообладанието му на изпитание. Мисълта, че се нуждае от нейното признание, още повече го ядосваше.

Излезе навън, пое дълбоко въздух и усети острата миризма на кожи. Откъм морето се носеше солена дъх. Облаците се разкъсваха и откриваха синьото утринно небе.

Влезе в конюшната и се насочи направо към Принц. С няколко отривисти движения оседла жребеца.

— Ей, момко, няма ли да земеш и булката на разходка?

Ян навъсено изгледа през рамо Джейми, който беше застанал с ръце на кръста и лукаво се подсмивваше.

— Остави ме, Джейми. Тази сутрин нямам настроение.

Джейми се изкикоти.

— Ако не тий харесала кравата, ще трябва малко да се поназориш.

Ян се навъси още повече.

— Казах ти да ме оставиш на мира! Брачното ми ложе не е твоя работа.

Той изведе жребеца от конюшната и се метна върху седлото. Отпусна юздите, смущка го с всички сили и Принц се понесе в галон. След него, като вой на чакал, долетя язвителният смях на Джейми.

— Няма да ти й лесно с твойта тигрица, момко!

Ян остави коня да препуска на воля. Самият той имаше нужда да изразходва натрупаната в него енергия. Когато и животното, и ездачът се измориха, поеха бавно към торфеното блато. Както винаги там имаше хора, които копаеха торф за зимата. Искеше да им помогне. Нищо не го успокояваше така, както физическата работа. А сега изпитваше огромна нужда да работи до пълно изтощение.

Ян скочи от седлото и остави Принц да пощипва каквото намери по голата земя. Когато пристъпи към работниците, лъхна го мирисът на гниещи растения. Повечето свалиха шапки или просто отметнаха перчеми. Ян им се усмихна и вдигна една от лопатите, оставена от някого, докато си почива.

Започна настървено да копае. Щеше да работи, докато желанието му се превърне в изтощение, докато раменете започнеха да го болят от умора, а не от усилието да сдържа порива си за омайните прелести, до които жена му не го допускаше. Щеше да прогони с тежък труд магията, с която го бе обвързала, докато не му останат сили да се държи на краката си, камо ли да я люби.

Да върви по дяволите! По дяволите болката, която гризеше слабините му и завладяваше тялото му като ужасна болест!

По гърба му започна да се стича пот и ризата му залепна за кожата, а коланът на бричовете се впи в кръста му.

Спря за малко, съблече ризата и я хвърли върху купчината при другите. Протегна се и избърса с длан потта от челото, която вече се стичаше по лицето му. Но смъденето в очите не можеше да притъпи желанието, което кипваше кръвта му.

Когато каруцата се напълни, тръгна с останалите да разтоварят торфа по домовете на няколко души. Стигнаха до последната колиба чак към обяд и Ян остана последен. Чувстваше се отговорен за тях.

* * *

Джули седна в каруцата и здраво се хвана за канатите, а жилиавото хайлендско пони пое по каменистия път. Слънцето над главите им разкъсваше ниските облаци и една самотна чайка волно се рееше в простора. Цялата хълмиста пустош бе обрасла е пирен, чиито виолетови цветчета бяха току-що напъпили. Внезапно Джули видя в далечината тънка струйка дим, която се издигаше от самотна къща. Тази земя беше изоставена пустош и всичко в нея навяваше тъга и обреченост. Започваше да разбира Ян, който на всяка цена искаше да я спаси.

— Ей зад онзи хълм живее чобанинът, при когото отиваме.

Приятният тембър на Мери Макфий и гърленото ѝ „р“ привлякоха вниманието на Джули към нейната спътничка.

— Какво значи чобанин?

Чуваше толкова нови и непознати думи, че понякога се чудеше дали тези шотландци говорят същия език. Мери се усмихна.

— Забравих, че не си тукашна. Чобаните на наемни работници. Обработват земята, отглеждат овце и друг добитък — в погледа ѝ се прокрадна тъга. — Много от тях не вършат дори и това. Толкова са бедни, че нямат собствени животни.

Превалиха малкото възвишение и в ниското — сякаш голям бял скъпоценен камък сред зеленото одеяло на поляната — Джули видя дълга правоъгълна къща. Златистият сламен покрив блестеше на

слънцето. Отвън един човек пренасяше от каруцата до бяло измазаните стени на къщата товар, който от това разстояние приличаше на безформена черна маса. Макар и да не знаеше какво точно върши, Джули разпозна мъжа. Беше Ян.

Значи тук бе дошъл след бурята в спалнята им. Но защо?

Спряха до портата. Онова, което пренасяше Ян, много приличаше на въглища. И миришеше.

Ян изглеждаше див и волен. Косата му се спускаше на мокри кичури по челото. Ризата му бе разкопчана и черните къдрици галеха яката. Беше плувнал в пот. Мокротото платно прилепваше по рамената му и подчертаваше тяхната мощ. Тъмните ореоли около зърната на гърдите му бяха открити. Устата на Джули пресъхна.

Ян остави товара на земята, избърса ръце в бричовите си и дойде да им помогне. Докато вдигаше майка си, Джули видя как мускулите на ръцете му се напрягат под навитите ръкави. В стомаха ѝ полазиха тръпки.

Джули не искаше той да я докосва и сама скочи от каруцата. Допирът на ръцете му само щеше да засили и без това надигащата се възбуда, с която се опитваше да се пребори.

— Благодаря — усмихна се Мери на сина си и окуражително го погледна.

Това не се хареса на Джули. В следващия миг изпита непреодолимо желание да го докосне.

— Баба ви чака — каза той, като пое ръката на майка си и я поведе към отворената врата.

Джули бе удостоена само с един строг и преценяващ поглед, при което устните му подигравателно се свиха. Трябваше да ги последва сама.

Тя хвърли бегъл поглед наоколо. Забеляза една крава, която пасеше наблизко, и няколко пиленца, които търсеха зърнца и червейчета. Черното нещо, което Ян пренасяше, беше струпано до една от стените и стигаше до покрива на къщата.

Джули наведе глава и влезе. Вътре подът беше мръсен и миришеше на животинска тор. Всъщност беше малък обор. Тя прекоси помещението и влезе в ниско преддверие, зад което се откриваше малка стаичка с един гюм в ъгъла. Следваше по-просторна стая. Едната стена бе заета от камина с котле, което къкреше на огъня.

Мирише на говеждо месо. До другата стена имаше сандък с глинени купички и чинии върху него. Близо до камината, в стар стол-люлка седеше старица.

От едната ѝ страна имаше чекрък със сива вълнена прежда. На пода до краката ѝ беше поставена дървена гаванка с груба нечепкана вълна.

Майката на Ян седна на дървено столче до старицата. Ян остана прав до тях и обикновено дръзкото му лице сега бе смекчено от поразителна нежност. И тримата бяха в профил и Джули забеляза еднаквите им, гордо очертани брадички.

Джули започна да проумява. Тази възрастна жена, която живееше в бедната овчарска колиба, беше бабата на Ян. Майка на неговата майка.

Едва не припадна. Никога не бе очаквала подобно нещо. Но то ѝ помогна да си обясни твърдото намерение на Ян да подобри живота на своя клан.

Той приклепна така, че лицето му се изравни с тези на двете жени и заговори на същия мелодичен език, който използваше при разговор с хората, които срещаха навсякъде в тази земя. Приличаше ѝ на галски език. Само че този път, вместо да се усмихва, както правеше, когато разговаряше с островитяните, той се намръщи и веждите му се съединиха в плътна черна линия. И въпреки че явно едва сдържаше гнева си, тя забеляза нежността и синовната загриженост, с които докосваше рамото на старицата, както и безпокойството в гневните му очи.

Сърцето ѝ се сви от копнеж той да се отнася и към нея по същия начин. Да можеше да проявява и към нея такава нежност и загриженост! Внезапно, поразена от този неочакван порив, тя извърна очи, за да не ги гледа. Последното нещо, което искаше, беше Ян Макфий да бъде мил с нея. Беше станала още по-податлива на чара му.

Сигурно беше издала несъзнателно някакъв звук, защото Ян се обърна. Усети, че я гледа, защото по тялото ѝ се разля познатата топлина. Вдигна очи. И двамата усещаха тази горещина и устата ѝ пресъхна. След това той каза нещо на баба си. Старата жена обърна глава и я погледна.

Джули нямаше сили да помръдне, само пръстите и нервно мачкаха муселинената пола. Ами ако баба му не я хареса.

Усмивката на старицата беше като слънчев лъч след буря и озари до сребърен блясък пепелявосивите и очи.

— Добре дошла! — каза тя.

Ян се изправи, пристъпи към Джули и ѝ подаде ръка.

— Извини ни, че говорихме на галски. За баба английският е втори език.

В тона му все още се долавяха гневни нотки, но изражението му вече не беше така враждебно.

Топлината на дланта му премина през ръкавицата и тя продължи да се чуди какво го е разгневilo толкова силно. Но нямаше да допусне неговият гняв да я потисне.

Джули се усмихна и пристъпи към двете жени.

— Благодаря — отвърна тя с мила усмивка.

Мери Макфий ѝ помогна да седне до нея върху ниско столче, което бе взела от тъмния ъгъл.

— Джули, това е майка ми — Маргарет Фрейзър. Родена и израсла в тази колиба. Тук е родила децата си, тук е умрял съпругът ѝ и тук е погребан.

Последните думи бяха изречени отривисто и Джули си помисли дали нямат някаква връзка с разговора, който бе прекъснала с влизането си. Но това не беше нейна работа.

Бабата и майката на Ян ѝ показаха как се чепка и преде вълна и часовете до обяд се изнизаха неусетно. Когато най-после си тръгнаха, Джули и Мери в каруцата, а Ян възседнал Принц, ѝ домъчня за старицата.

— Съвсем сама ли живее? — попита Джули.

Ян усмири буйния жребец, който нямаше търпение да препусне, за разлика от мудното пони, и я погледна с присвити очи.

— Дядо ми умря преди десет години и баба трябва да се премести да живее по-нависоко. Това място веднъж бе залято при наводнение, но тогава дядо беше още жив.

Мери хвърли мрачен поглед към сина си, преди да се намеси.

— Не се тревожи, Джули, ще се справи. Ян преувеличава малко — почти няма вероятност реката пак да се разлее и да стигне до къщата, пък и наоколо има хора.

Джули огледа пустеещите хълмове. В далечината се виждаха редица дървета и вятърът поклащаше върхарите им. Между тях в

меката резеда синееше и проблясваше тук-там тънката ивица на реката. „Хората наоколо“ бяха доста далеч според нейните представи.

— Не се ли чувства самотна?

Ян отривисто се разсмя.

— На гражданите им дай да мислят за самота. Понякога човек е по-самотен сред гъмжилото на много хора, отколкото в най-затънтената пустош.

Мери Макфий погледна сина си с разбиране. Джули забеляза погледа ѝ и се отказа да задава повече въпроси. Спомни си как човекът в Хайд Парк сряза Ян, а той се обърна към него като към приятел. Без повече приказки той пришпори Принц и се понесе към гората.

— Съжалявам — каза тихо Джули. — Не исках да го засегна. Просто не размислих.

Мери Макфий нежно погали ръката ѝ, преди да хване поводите.

— Не се коси, детето ми. Ян е поел тежко бреме върху плещите си и само той умее да се справя така спокойно.

— И аз съм му една допълнителна грижа — думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди да се усети.

Досега си мислеше, че този брак по сметка създава неприятности единствено на нея. Мери въздъхна.

— Няма за какво да се виниш. Ян е достатъчно силен сам да взема решенията си. Не беше длъжен да се ожени за теб. Сигурна съм, че е имало и други подходящи девойки с богати зестри, но той е избрал теб. Обаче — тя топло и разбиращо се усмихна, — ти си усложнила нещата. Струва ми се, че си много по-любвеобилна и предизвикателна, отколкото си представяш.

Джули погледна свекърва си изпод вежди. Мери ѝ се усмихваше с майчина доброта и сивите ѝ очи светеха честно и открито.

— Защо не е се е оженил за шотландка? — попита я, мачкайки притеснено гънките на наметалото, с което се бе загърнала. — Извинявай, това беше глупав въпрос. Никоя не би се омъжила за него. Той ми го каза още в Лондон.

— Да, вярно е. Никоя шотландка. И с неговата твърдоглавост Ян реши, че е длъжен да намери пари, с които да спаси клана Макфий в Колънси.

Ян си беше твърдоглав, вярно е, но в него имаше и нещо повече от твърдоглавост. Видя го как работи редом с най-обикновените

хорица, видя го и разгневен от безсилието си да направи това, което смяташе най-добро за баба си. Вярно, беше твърдоглав, но тя започваше да осъзнава, че беше и нещо повече. Характерът му беше много по-богат и достоен за възхищение; по свой начин помагаше много повече на хората, отколкото Дейвид Уортингтън. Това бе отрезвяваща мисъл. Мери продължи, сякаш бе прочела мислите ѝ.

— Ян е упорит, както всички в рода Макфий, но е много благороден и се грижи за този остров и неговите жители, чийто живот зависи от него. Колънси запада. Земята край морето е много солена и не става за земеделие. Нивята раждат малко. Сега има много повече гърла, отколкото преди петдесет години. Не че това е единственият проблем... но не е маловажен. След като подкрепи Чарлз Стюард по време на въстанието на якобинците през 1745 година, родът Макфий изгуби всичко, което притежаваше.

Погледът ѝ се зарея в далечината и тя остави понито да спре и да протегне глава към оскъдната трева покрай пътя.

— Баща му трябваше да се ожени за пари — завърши тя.

Със сподавен глас Джули изрече недоизказаните ѝ думи.

— Вместо по любов?

Мери кимна.

— Да. Но той се ожени за дъщерята на беден земеделец. Ако бях по-силна, нямаше да се омъжа за него. А когато разбрах, че съм бременна с Ян, не можех да позволя детето ми да се роди извънбрачно. Ето защо склоних на молбите на Леклан и узаконихме връзката си.

Топлата усмивка оживи красотата ѝ, все още незаличена от годините, които бяха врязали множество бръчици около очите и две дълбоки резки край устата ѝ.

— Но ти имаш любовта — каза със завист Джули, — имаш нещо много по-ценно и от злато.

— Да, имам я в изобилие — всеки ден благодаря на Бога за този дар — тя дръпна поводите и изцъка с език на понито. — Но от това трапезата на изнемогващото от глад семейство не става по-богата.

— Значи Ян се е жертвал и се е оженил по сметка — Джули се опитваше да скрие горчивината в гласа си, доколкото можеше. — Поне го е направил от благородни чувства. След като трябва да живея без любов, ще ми бъде по-леко, ако знам, че с това помагам на другите да оцелеят.

Погледът на Мери бе пълен със съчувствие.

— Никога не забравяй, че любовта съществува... и често идва, когато най-малко я очакваме. Никога не съм предполагала, че владетелят на този остров ще се влюби в мен, дъщерята на бедния селянин. Но така стана.

* * *

Джули погледна сърдито към хайлендското пони. Това щеше да бъде третият ѝ урок, но все още не се чувстваше никак удобно върху седлото. Ако имаше някакъв друг начин за бързо и лесно придвижване по този остров, щеше да го предпочете пред тези уроци. Но през седмиците, прекарани в Колънси, тя се бе убедила, че тук или се язди, или се ходи пеша.

Джули пое дълбоко дъх, изпъна рамена и влезе в конюшната да оседлае понито. Тъкмо оправяше стремената, когато някакъв шум привлече вниманието ѝ. Тя погледна през рамо.

Ян се бе облегал на стената със скръстени на гърдите ръце, от което раменете му изглеждаха още по-широки. Над дясното му око се спускаше непокорен черен кичур. Пръстите я засърбяха от желание да го отмести.

И за да прикрие слабостта си, тя каза колкото може по-остро.

— Какво правиш тук? Трябваше да си на полето и да наглеждаш нивите.

Усмивката му — по-точно типичното за него иронично разтегляне на устните — с нищо не намаляваше недоволството ѝ от присъствието му, нито пък ѝ помагаше да не се чувства така унижена. Понито стоеше много по-укротено под неумелите ѝ движения, отколкото самата тя.

— Наблюдавам. Поръчах на управителя да нагледа как върви полската работа.

Кратък и ясен отговор, като всичко, което ѝ казваше напоследък. Джули се изправи и отметна падналите къдрици от челото си с нарастващо раздражение.

— Е, няма да се случи нищо интересно, така че можеш спокойно да си вършиш работата.

Вместо да си тръгне, той се отблъсна от стената. Пристъпи няколко крачки и провери как е сложено седлото.

— Добре си се справила — призна той.

— Благодаря.

Докато се изправяше след проверката, той я изгледа с пълно безразличие.

— Колко време те обучава Джейми?

Нима бе доловила гняв в гласа му? Не, не можеше да бъде! Защо трябваше да се гневи, ако я учи Джейми, след като самият той беше толкова зает.

— Това е третият ми урок. И двете със Сузи се учим, но Сузи още не е свършила работата си и Джейми ѝ каза да дойде довечера.

— Разбирам.

Не беше съвсем сигурна в това, но нямаше значение. Ако се отместеше, щеше да поеме юздата и да изведе понито навън. Но Ян не помръдваше от мястото си, а тя не искаше да се допира плътно до него. Когато ѝ да го докоснеше, независимо по какъв повод, това сякаш го възпламеняваше.

Погледите им се срещнаха и Джули усети, че краката ѝ омекват. Малката конюшня ѝ се стори задушавашо тясна. Дишането ѝ се ускори и имаше чувството, че ще припадне.

Погледът му се спусна по-надолу. Протегна едната си ръка и очерта с пръст долната ѝ устна. Устата ѝ бе разтвори и гърдите ѝ се напрегнаха под дебелия плат както обикновено. Затвори очи, за да не вижда жаждата, която знаеше, че се таи в неговите. Надяваше се, че така и той няма да забележи желанието, което замъгляваше погледа ѝ.

— Моме! — гласът на Джейми едва проникна през невидимата сладостна мъгла, която забулваше и двамата. — Времето не чака!

Затътри крака през разпиляното сено, после се чуха стъпките му по отъпканата пръст, които рязко спряха.

— Ай, да знаех, че мъж ти е с тебе, немаше да дода.

Джули цялата се изчерви и се извърна към жилавия мъж с намерение да го смъмри. Лукавият блясък в кафявите му очи обаче я изпревари. Джейми — старият сплетник — много добре знаеше какво говори.

С почти галантен жест Ян отстъпи встрани, давайки възможност на Джули да достигне юздите, без да го докосва. Но облекчението ѝ

трая само миг.

— Аз ще ти предам този урок — каза той и метна предизвикателен поглед към Джейми. — Не се съмнявам, че ще бъда по-добър учител.

Тя стисна твърдия кожен ремък с всичка сила и не забеляза, че железото на юздата се впила в устата на понито. То изпръхтя и се дръпна.

— Ще те науча и как да се отнасяш по-гальовно с коня.

— Това не съм й го показвал — вметна Джейми.

— Нямаше да се случи, ако не се бях заплеснала заради вас — заяви Джули и възмутена се обърна към Ян. — Досега мислех, че си прекалено зает.

Още преди да затвори уста, й се искаше въобще да не беше изричала тези думи. Не проумяваше какво става с нея. Никога, никога не бе говорила така. Не само защото Джейми бе наострил жадно уши за всяка дума, но и защото се бе заклела да не допуска Ян да разбере колко жадува за неговото мъжко присъствие до себе си в този чужд за нея свят, сред който я бе довел.

— Никога не съм прекалено зает за собствената си жена. Само тя си мисли така.

Сребристосивите му очи потъмняха и натежаха като олово, докато устните му се разтеглиха в доволна усмивка. На излизане крачеше пъргав като юноша.

— Не ще видиш вече бял ден с момъка — обади се Джейми с престорено съчувствен тон и измърмори под носа си. — Не че е било по-различно този месец.

Джули чу всичко. Мисълта, че тя е причина за лошото настроение на шотландеца само засили недоволството й.

— Ай, без малко да забравя да ти дам това — Джейми извади парче намачкана хартия от джоба си, като се мъчеше с отчаяни усилия да го приглади.

— Туй е за тебе.

Озадачена, Джули пое хартията и едва след като я обърна, разбра, че е писмо. С усилие разчете адреса на слабата светлина в конюшната:

„Граф Кайлъран, Замъкът на Кольнси, Кольнси“

— Това не е за мен — тя подаде обратно плика на Джейми, който го пое разочарован, без дори да се опита да скрие любопитството в погледа си. — И ти го знаеше много добре, нали?

Той отстъпи крачка назад, стъписан от обвинителния й тон.

— Не, отде накъде ще ти давам писмо, дете е за мъжа ти?

— Защо наистина, ако не знаеш нещо, което аз не знам?

Преди Джейми да успее да се дръпне, тя грабна писмото от отпуснатата му ръка. Стори й се прекалено лесно и разбра, че той е очаквал от нея да направи точно това. Този път разгледа плика по-внимателно. Хартията беше луксозна и скъпа. Почеркът равен и изящен — личеше, че е писано с качествено перо. Поднесе го към носа си и острият мирис на пачули я удари в ноздрите.

Подаде му отново писмото и хладно попита.

— Коя е тя?

И за миг не се усъмни, че Джейми не знае отговора.

— Графиня Де Грас.

Макар и да не бе очаквала точно този отговор, овладя моментното си стъписване и ръцете й отново станаха спокойни. Откри, че не е изненадана. Това обясняваше поведението на шотландеца в Гайтер.

Тя пусна юздите и тръгна към изхода. Урокът можеше да почака.

Джули прекрачи прага и ахна при вида на хаоса, които се откри пред очите й. Върху настлания с плочи под бяха разхвърляни пътнически сандъци. Лорд Макфий и Мери обикаляха радостно около една прегърнатата двойка, в която Джули разпозна Ян и някаква червенокоса нимфа. Първо контеса Де Грас, а сега и тази! Развратник.

Рижата Пампкин измяука за поздрав откъм лакирания сандък от черешово дърво, върху който се беше настанила, преди да скочи леко на пода. Вместо да тръгне направо към Джули, тя първо нежно се отърка в краката на Ян и остави оранжевите си косми върху тъмния му панталон. Джули пламна от гняв при това поредно доказателство за предателството на котката и преминаването й в противниковия лагер.

Наистина пи този мъж омагьосваше всичко женско, до което се докосваше? И коя беше тази мръсница, която в момента се

освобождаваше от прегръдката му.

Младата жена отстъпи назад, откривайки в усмивка ред бели зъби, а високите ѝ скули бяха осеяни с лунички. Игривите сини очи се местеха от Джули към шотландеца и обратно.

Въпреки че новодошлата беше две-три педи по-ниска от Ян и няколко пръста от Мери, Джули веднага забеляза, че това е сестричката му, която очакваха да се завърне от гимназията в Единбург. Беше нежно умалено копие на владетеля на Колънси.

Девойката пристъпи към Джули. Чистите и очи грееха от радост.

— Аз съм Фиона, а ти сигурно си Джули.

После се спря и възкликна.

— Не се учудвам, че Ян се е оженил за теб. Очите ти са също като скъпоценните му нефрити.

Джули усети как се изчервява и кожата и пламва от деколтето на леката рокля чак до основата на косата и, която бе опъната силно назад, защото се канеше да излезе на езда. Един бърз поглед към Ян я убеди, че той я наблюдава. Очите му, както винаги, бяха загадъчни.

— Радвам се да се запознаем. Фиона.

Искаше ѝ се да попита какво е искало да каже момичето с тези нефрити и какво всъщност означават те, но не посмя. Може би покъсно щеше да ѝ се открие нова възможност.

Без да поема ръката ѝ, Фиона я прегърна и сърдечно я притисна към себе си.

— Толкова се радвам, че най-после се запознахме! — тя стрелна брат си с очи. — Ян ми е писал толкова „много“ за теб, че знам само малкото ти име.

Нежната ирония ни най-малко не засегна шотландеца. Само лека усмивка пробягна по лицето му.

— Хайде, деца — обади се помирително Мери, явно свикнала да бъде арбитър между двамата.

— Защо и Дънкън сега не си е вкъщи — избоботи Макфий-старши.

— Знам — каза замислено Мери, — но не бива да сме неблагодарни. Достатъчно рядко Ян и Фиона се събират под родната стряха.

Фиона пусна Джули и се озова в топлата прегръдка на майка си, после на баща си. Ян се присъедини към тях.

Джули наблюдаваше вълнуващата сцена. Гърдите ѝ болезнено се свиха. Колко хубаво би било и тя да бъде включена в тяхната група.

Сякаш дочул неизказаното ѝ желание, Ян се озърна. Очите им се потопиха едни в други, въпреки разстоянието, което ги разделяше.

— Джули — каза нежно той с плътния си глас, — ела при нас. Ти си част от семейството.

Мери и Макфий-старши се присъединиха към настойчивата молба на сина им. Джули с мъка сдържа сълзите, които замъглиха очите ѝ. Не беше очаквала, че ще я повикат и то не друг, а съпругът ѝ. Усетил, че се чувства откъсната, той ѝ бе предложил да се присъедини към тях.

Тя колебливо пристъпи напред и за първи път изпита някакво топло чувство, което беше толкова различно от страстта. Може би той искрено се интересуваше от нея?

Фиона се обърна и усмивката ѝ беше също толкова топла, както и на останалите. За миг Джули долови сянка на тъга в дълбокия син поглед на зълва си, но тя бързо се разсея. Присъедини се към четиримата и реши, че сигурно така ѝ се е сторило.

В погледа на Фиона тя бе съзряла за миг онази тъга, която свиваше собственото ѝ сърце. Поне досега. Но вече имаше надежда за бъдещето.

* * *

След няколко часа, през които пристигналата Фиона се бе преоблякла в домашните си дрехи и всички се бяха нахранили и поуморили, Джули стоеше в стаята, която деляха двамата с Ян. В ръката си държеше писмото от Луиза, контеса Де Грас. Все още не бе поискала обяснение от Ян. Не беше намерила сгоден момент. Сега вече започваше да се съмнява дали изобщо е разумно да го прави.

Толкова беше лесно да хвърли луксозната напарфюмирана хартия в огъня. Няколко секунди — и думите, заедно с мириса на тази чужда жена, щяха да се превърнат в струйка дим. Толкова беше просто.

Тя обаче се пребори с изкушението. Но да не унищожи писмото от контесата се оказа по-трудно, отколкото бе предполагала. Особено сега.

Ян бе проявил разбиране и нежност, каквито никога не бе очаквала от него. Беше я включил в семейството си. Това беше прекрасно. Винаги беше мечтала за него... Именно копнежът ѝ за семейство я беше накарал да избяга с Дейвид Уортингтън.

Боеше се, че написаното в писмото може да разруши мечтата, която започваше да се превръща в реалност. Но не можеше да унищожи писмото. Беше за Ян, а не за нея. Нямахме да бъде честно да не му го предаде.

Въздъхна и сложи плика до свещта на масата. Ян със сигурност щеше да го забележи при влизането си в стаята.

Така и стана. Той вдигна плика и погледна към Джули, която седеше до камината с Рижата Пампкин в скута си.

— Откъде се появи това?

Лицето му страховито се намръщи и Джули бе убедена, че се сърди на нея. Тя моментално настръхна.

— Твоят доверен слуга ми то даде погрешка.

Той вдигна въпросително едната си вежда.

— Джейми?

Тя кимна, твърдо решила да не му позволи да я сплаши. Колкото и да копнееше за онази близост, пламнала между тях днес, така различна от досегашното привличане, нямахме да се унижава.

— В такъв случай можеш да бъдеш сигурна, че не ти го е дал погрешка.

— Знам.

Ян отвори плика и прочете писмото, след което го хвърли в огъня. Лицето му оставаше неразгадаемо. Само веничката над дясното му око забележимо пулсираше. Без да продума нищо, той започна да се съблича. Със спокоен, леко глух глас Джули попита.

— Ще ми обясниш ли?

Той сгъна внимателно ризата си и я погледна.

— Няма нищо за обясняване.

Вълнението, което бе съдържала с толкова усилия, изведнъж се отприщи. Джули скочи на крака и Рижата Пампкин безцеремонно бе изтърсена на пода, откъдето недоволно измяука, но господарката ѝ беше прекалено разстроена, за да ѝ обърне внимание.

— Няма нищо за обяснение? Една жена ти пише и според Джейми ти пише от много време, писмото ѝ е напоено с парфюма ѝ,

значи очевидно не е служебно. И ти ми казваш, че няма нищо за обяснение! Забелязах как те гледаше в Лондон.

По лицето на Ян премина лека усмивка.

— Ти ревнуваш?

— Не!

Той сложи ръце върху раменете ѝ.

— Погледни ме.

Джули продължаваше да гледа надолу и той повдигна брадичката ѝ с пръст.

— Ревнуваш!

Тя притвори клепачи, за да скрие от него очите си — страхуваше се от онова, което можеше да види в тях.

— Не ревнувам, но няма да стоя със скръстени ръце, когато имаш връзка, с друга жена. Бракът ни може и да е по сметка, но в тази сметка категорично не е включена изневярата.

Думите се откъснаха от устните ѝ, докато търсеше отчаяно някаква разумна причина, която да ѝ обясни защо съзнанието ѝ отказва да приеме флирта му с другата жена.

Той високо се разсмя — развеселен и доволен от реакцията ѝ.

— Сесънек, вярата ти в моята мъжественост е безгранична. Това е неочакван комплимент за мен.

Объркана от думите му, Джули го погледна учудено. Очите му светеха и веселите искрици в тях припламваха като сребро.

— Даже и да не подлагаш на съмнение моите мъжки способности, пак е невъзможно да се любя с някоя жена в Лондон, след като съм тук, в Кольнси.

Това беше вярно и Джули се изкуши за миг да остави този разговор, но просто не можеше. Нещо, което не разбираше, я подтикваше да го продължи.

— Да, но много лесно би могъл да ми казваш, че отиваш по работа и да се виждате.

Ян разтърси глава, поразен от нейната упоритост. Притегли я до гърдите си и нежно я залюля в топлата си прегръдка. Докосна с пръсти златистите ресници, които винаги се спускаха като завеса пред очите ѝ, за да скрият чувствата и.

— Никога няма да постъпя така с теб, Сесънек. Мъжът може да има много жени през живота си, но само една-единствена е тази, към

която се привързва завинаги.

Джули погледна в очите му, за да потърси потвърждение на думите, изречени с такава убедителност. Дали означаваха нещо повече? Не знаеше. Трябваше да ги приеме такива, каквито са — не обяснение в любов, но признание за нещо, което съществуваше между двамата и което с надежда и взаимно разбирателство можеше да се превърне в любов.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джули прехвърли крак през седлото и се смъкна на земята с почти разтреперени колена. Липсата на опит и тежката кошница, която трябваше да придържа, бяха превърнали пътя ѝ дотук в истинско мъчение. Но вече бе пристигнала и дори това да ѝ костваше нечовешки усилия, тя пак щеше да дойде.

Запъти се с олюляване към дървената портичка на бяло варосаната къщурка. Почука силно и зачака.

Вратата отвори слаба жена с приведени рамене. Бръчките бяха издълбали дълбоко страните ѝ. Но тя се усмихна на Джули и ненадейно направи реверанс.

— Милейди?

— Донесох някои неща — каза Джули и колебливо подаде пълната кошница. Не искаше жестът ѝ да обиди семейството, но знаеше, че отдавна нямат какво да ядат. Съпругът на жената наскоро беше загинал при корабокрушение.

— Благодаря, милейди! — в измъчените сини очи блеснаха сълзи. — Ще имате ли време за чаша чай?

Джули се усмихна.

— Ще ми дойде много добре.

Знаеше, че тук чаят се цени и се пази само за специални случаи, защото струваше скъпо, но знаеше също, че ако откаже, може да обиди жената.

Джули прекрачи прага и първото, което ѝ направи впечатление, беше миризмата на овесена каша. В камината бе окачено черно котле и в него къкреше овес — основната храна на шотландците. Ян ѝ беше казал, че бедните шотландски младежи често тръгват за колежа в Единбург само с една торбичка овес. Бедна страна.

Джули прие чашата чай, но отпиваше бавно от напитката, за да не ѝ предложат още. Едно беше да не откажеш гостоприемството и съвсем различно — да злоупотребиш с него. Не искаше да се заседява.

На тръгване докосна студената ръка на жената.

— Ако имате нужда от нещо, моля ви обадете ми се.

Жената кимна, но Джули знаеше, че никога няма да си позволи да я безпокои. Все пак беше длъжна да ѝ предложи.

Джули отново яхна понито и лицето ѝ се изкриви от болката в бедрата. Пътят до замъка беше дълъг, а на някои места се налагаше дори да ходи пеша.

* * *

Късно следобед същия ден Джули обикаляше из каменните стаи и си търсеше някакво занимание. Ян и баща му бяха излезли с конете да наобиколят земите, а Мери Макфий беше приключила с домакинските си задължения в замъка. Джули с удоволствие би лъснала сребърните прибори, но това щеше да е нелепо, тъй като нямаше изгледи скоро да бъдат употребени.

Огледа се с недоволна въздишка в пустото фоайе и внимателно приближи вратата на библиотеката. Това беше единствената стая на долния етаж, която още не беше изследвала. Може би щеше да намери някоя книга, за да убие времето, докато Ян се прибере.

Стана ѝ неловко, когато осъзна, че при мисълта за завръщането му изведнъж се бе оживила и стъпките ѝ бяха станали по-леки. Но това беше самата истина и повече не можеше да се отрича. Спря за миг с ръка върху бравата и се замисли откога изпитва това чувство. Реши, че началото беше в деня, когато пристигна Фиона и Ян я беше приобщил към топлината и любовта на семейството си.

Дори призрактът на преподобния Дейвид Уортингтън не я навестяваше вече в брачното им легло, макар че всъщност той никога не бе обсебвал нито ласките на Ян, нито пък имаше някакво участие в нейния отклик на тях. Вече не изпитваше угризения след всяко любене със съпруга си.

Да се любиш с Ян! Беше опияняващо, въпреки че по-скоро би си отрязала езика, отколкото да му го признае, дори когато започваше да ѝ дотяга с настойчивите си молби да го чуе от устата ѝ.

Спомни си упорството му тази сутрин и нежно се усмихна. Както обикновено се бе опитал да я принуди да признае гласно колко ѝ е харесало и както обикновено тя беше отказала. Имаше достатъчно

власт над щастието ѝ, за да отстъпи окончателно пред него, след като досега не ѝ беше казвал нито веднъж, че я обича.

Не, не беше готова изцяло да се предаде. Все още не. Вниманието ѝ бе привлечено от някакъв странен звук и Джули отвори вратата. Посрещна я нежно изненадано изхълцване. Очакваше стаята да е празна и стреснато се огледа.

Над облегалката на високия стол грееха медночервени къдрици. След като Леклан Макфий беше с Ян, това можеше да бъде само Фиона. Девойката се обърна към нея заедно със стола. Сините ѝ очи бяха потънали в сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

— Фиона! — Джули се спусна към нея с протегнати ръце.

— Джули... извинявай, че те изплаших... Мислех... мислех, че тук няма никой да ме открие.

Джули искрено съжали, че е влязла.

— О, Фиона, не предполагах, че има някой — Джули погали ръката ѝ. — Ей сега си излизам — но болката в огледа на Фиона я задържа. — Освен ако не искаш да поговориш с някого...

Усмивката на Фиона бе плаха, но искрена.

— Моля те Джули, много ми се иска.

Джули разстла полите си и приседна на студения под до нея.

— Разкажи ми, Фиона.

Девойката търсеше думите, с които да започне.

— Запознах се с един младеж. Мислех си, че ме обича, както аз него — тя затвори очи и сълзите ѝ потекоха изпод гъстите мигли. — Но сгрехих. Той си е мислел, че след като съм лейди Фиона Макфий, имам и богата зестра. Когато разбра, че не е така, чувствата му се изпариха.

Отвори очи и срещна погледа на Джули. Устните ѝ се свиха в болезнена гримаса.

— Бях глупачка. Сега го разбирам, но това не притъмнява болката, защото аз наистина го обичах.

Сърцето на Джули преля от съчувствие. С обич се изправи и прегърна спонтанно Фиона, както би прегърнала страдащо дете. Двете останаха дълго така.

Най-накрая тялото на бедното момиче се разтърси от ридания и тя внимателно се отдръпна от Джули. Когато изтри очите си с ръкава на роклята, лицето ѝ вече беше усмихнато.

— Имах нужда точно от това. Но вече всичко е зад мен. Един представител на клана Макфий винаги е силен.

— И упорит — отвърна с усмивка Джули.

Двете жени се разсмяха — весело и волно, отърсвайки се от всяка предишна болка.

Фиона избърса за последен път очите си и попита.

— Но какво те води насам, Джули? Едва ли си влязла, за да чуеш тъжния ми разказ.

Джули извади от джоба на полата си малка носна кърпичка и също избърса очите си.

— Не, разбира се. Тъкмо се чудех какво да правя. Мислех, че може би тук ще намеря някоя книга.

— Не е лесно да си омъжена за благородник и да живееш в дома на родителите му. Винаги си по средата — нито господарка, нито гостенка.

Джули кимна. Оценката беше вярна, но не ѝ се искаше да говорят за това. Нямаше да е почтено спрямо Мери Макфий, която я беше приела и се отнасяше към нея като с обична дъщеря.

— Вярно е, но не ми тежи да се съобразявам с това положение — отвърна тя.

Беше се изправила и оправяше гънките на измачканата си пола. Огледа стаята и помисли къде най-напред да си потърси книга. Погледът ѝ бе привлечен от няколкото празни лавички вляво. Когато се приближи, разбра, че имат стъклена преграда.

— Какво е това?

Фиона отиде до нея.

— Тук беше мястото на колекцията на Ян.

По съжалението, изписано върху лицето на Фиона, Джули почти се досети какъв ще бъде отговорът на следващия ѝ въпрос, но все пак го зададе.

— И какво е станало с тази колекция?

Фиона се опита да се усмихне.

— Колънси не е процъфтяваща земя. Ян продаде скъпоценните си нефрити, но парите свършиха.

Объркана, Джули попита.

— Но след като сте толкова бедни как е успял Ян да събере толкова скъпа колекция?

— Беше подарък от един далечен наш братовчед, който умря в Индия.

— Кога ги е продал Ян?

Досети се, че сигурно е било преди няколко години. А когато парите са свършили, е тръгнал да си търси богата съпруга.

Фиона потвърди предположението ѝ.

— Преди две години. Но Колънси е бездънна яма.

Джули се загледа в празните лавици, погълната от мисълта за горчивата загуба, която символизираха. Ян се бе лишил от нещо много скъпо, за да спаси друго, което ценеше по-високо.

— Дали ще бъде трудно да се открият някои от нефритите? — попита внезапно тя.

Фиона отвори широко очи, след това като че ли сериозно се замисли върху въпроса.

— Трудно да, но не невъзможно.

— Тогава да се заемем с тази работа.

Джули искаше да върне на Ян онова, на което бе държал толкова много. Той се бе оженил за нея, за да спаси любимия си остров и хората, които зависеха от него. Сега тя искаше да върне нефритите, които беше пожертвал. Това щеше да бъде нейният личен подарък.

* * *

Няколко дни по-късно Джули се бе навела край брега с нож в едната ръка и се мъчеше да изтръгне колкото може повече келп покрай скалите. Работеше от обяд и гърбът ѝ се беше схванал, но работата трябваше да се свърши. Изгаряха келпа по нивите и го използваха за наторяване. Ян се опита да наеме работници от съседните острови, но никой не пожела да дойде. Всички се готвеха за жетвата.

Тя се изправи с въздишка и се хвана за кръста.

— Няма ли най-после да признаеш, че това не е работа за една изнежена дама? — дочу близо до себе си гласа на Ян.

Тя вдигна поглед и го видя да хвърля още една шепа от слюзестите миризливи водорасли в каруцата. Имаха късмет, че са с нея. Селяните, които вече бяха приключили работата си за днес, носеха своя келп в кошове или плетени кошници на гръб. Когато го упрекна за

непосилния им труд, Ян ѝ припомни, че няма достатъчно превоз, а Макфий бяха раздали на хората си всички коне и каруци, които имаха. Просто не бяха достатъчно.

Джули заяви, че ще работи още по-упорито. След като селяните издържаха и то при това оскъдно хранене, защо и тя да не може? Беше останала с Ян да съберат необходимия келп за нивата на баба му и за техните земи.

Но той беше прав, че не може да се справи с тежката физическа работа. Крепеше я само упорството ѝ.

Тя се протегна с ръце над главата, като се опитваше да раздвижи схванатия си гръб. Погледна скришом с крайчеца на окоото си към Ян.

Беше спрял да реже и я наблюдаваше с проникателния си поглед. Джули се изчерви, обърна се с гръб към него и отиде да поседне за малко. Скалата се издаваше навътре в залива и пред нея като на сцена се откриваше бушуващия океан. Вълните под нея се удряха и разбиваха сред бяла пяна. Над тях се рееха чайки и крясъците им се сливаха с шума на вълните. Откъм океана духаше солен влажен вятър, който разхлаждаше сгорещеното ѝ тяло и донасяше острия мирис на гниеща по брега риба.

— Идва буря — каза Ян.

— По какво познаваш? — попита тя, смаяна за пореден път от способността му да предсказва времето.

Той хвърли още една стиска келп в каруцата и сви рамене, от което мускулите по гърба му ясно се откरोиха. Потта блестеше на капчици по опъната му кожа.

— Не знам. Просто никога не греша.

— Още една семейна дарба — промърмори тя, като се чудеше дали всички от рода имат по някоя скрита заложба, която да не може да се обясни със съвременната наука. Внезапно вятърът стана леденостуден.

Той я погледна лукаво.

— Освен това винаги съм живял на този остров, Сесънек. Усещам промяната — когато вятърът докарва буря, във въздуха се натрупва електричество и температурата се променя.

Това беше едно разумно обяснение — просто и удобно.

Сякаш за да потвърди прогнозата му, вятърът се развилия, студеният порив я блъсна в лицето и вдигна полите ѝ. Небето се

смрачи. Надвиснаха оловносиви облаци и слънцето изчезна. Тя се загърна плътно, опитвайки се да се предпази от студа, който внезапно я прониза.

— Джули — гласът на Ян надви воя на вятъра, — трябва да се скрием някъде. Всеки миг ще се разрази буря. Ще ни връхлети внезапно.

Тя се обърна и го видя да идва към нея срещу напирещата буря и започна да слиза по скалата. Ян стигна до нея, обгърна кръста ѝ и я свали на пясъка. Обхвана здраво раменете ѝ и я поведе, почти влачейки я, към една голяма рибарска лодка, изтеглена навътре в брега и здраво закрепена в пясъка. Беше я купил, заедно с още една, за да могат хората да излизат в морето за херинга през летните месеци преди жетвата.

— Нищо не може да помръдне това корито заяви той и отметна брезента, с който бе покрил и здраво завързал лодката, за да я пази от дъжд и нежелани гости.

Преди Джули да успее да повдигне полата си, за да прекрачи през борда, Ян я вдигна и внимателно я прехвърли вътре, после отново дръпна брезента и го завърза.

Беше тъмно и влажно, миришеше на сол, на старо дърво и на риба.

Джули се усмихна. На какво друго можеше да мирише една рибарска лодка? Но ноздрите ѝ поеха и възбуждащия мирис на мъж, който е работил цял ден — и ръката на този мъж беше обгърнала кръста ѝ, а главата ѝ беше отпусната на голото му рамо. Ян не беше облякъл ризата си — беше я оставил навън.

Между тях се зароди съвсем естествена близост и за първи път от сватбата си насам Джули се почувства напълно свободна с него. Имаше чувството, че двамата си принадлежат — в тази тясна лодка, на брега, докато събираха келп за жителите на Колънси, в леглото...

Тя потърка брадичка в рамото му, наслаждавайки се на къдравите косъмчета по гърдите му.

— Ян, ще се простудиш без риза.

Той се подсмихна хитричко и сподавеният в гърдите му смях премина като тръпка по тялото ѝ.

— Няма такава опасност, докато те държа в прегръдките си.

Дълбоко в слабините ѝ се надигна топлина и се разля навсякъде в тялото ѝ. Нежната близост сгряваше душата ѝ и стопляше повече от всякаква чувственост. Страстните пориви на плътта ѝ я обиждаха още от първата им среща в градината, но сега с огромна изненада откри, че от известно време възмуцението ѝ беше изчезнало. Кога ли беше началото? Не можеше да каже.

Той погали нежно гъстия рус кичур, измъкнал се от кока ѝ. Устните му шепнеха нещо над челото ѝ. Езикът му се плъзна по нежната раковина на ухото ѝ и кожата ѝ потръпна под топлия му дъх, а финия мъх по тила ѝ настръхна.

Тя се отпусна под ласката му и изпита спонтанното и ведро желание да откликне както никога досега. Не спираше да мисли за чувствата, които я бяха обсебили, и дълбоко в себе си осъзнаваше, че отношението ѝ към този шотландец е претърпяло сериозна промяна.

Дъждът биеше по брезента и остро му стакато сякаш бе ехо от ударите на собственото ѝ сърце. Вятърът поклащаше лодката. Устните на Ян потърсиха нейните.

Устата им се сляха в дълга и жадна целувка. Дланите му се плъзгаха по тялото ѝ в бавна и упоителна милувка. Тя отпусна глава на ръката му. Езикът му овлажни тъгълчетата на устните ѝ и продължи да я гали и възбужда. Искаше ѝ се цялата да се разтвори за него. Въздъхна от пълната наслада и го направи. Езикът на Ян проникна през разтворените ѝ устни и тя усети опиянението му от явния ѝ отклик. Той погали гладката редица на зъбите ѝ и леко докосна небцето ѝ.

— Толкова време мина... — прошепна той, захапвайки нежно долната ѝ устна.

— От миналата нощ?

Усмехнатата, без задръжки, тя погали осезаемия резултат от възбудата му и измърка лукаво.

— М-м-м... повече от очевидно...

— Палавнице — отвърна той и от гърдите му се изтръгна сладостна въздишка.

Още по-доволна от отговора му, Джули зарови пръсти в косата му, а мокрите кичури галеха кожата ѝ като коприна. След като дойдоха на острова, където не се налагаше да се съобразяват с модната линия, Ян беше пуснал косата си на воля. Сега тя падаше по раменете му,

спускаше се на вълни около лицето му по един див и непреклонен начин, който я привличаше още по-силно.

— Искам те цялата, Джули — каза той.

Все още не можеше да види изражението ѝ поради мрака в покритата лодка и изчакваше. Не искаше да я прелъстява против волята ѝ. Заслужаваше повече от това. Искаше сама да му се отдаде — с цялата страст, която знаеше, че се крие в нея.

Усетила колебанието му, Джули се усмихна незабележимо в мрака. Въздържанието му говореше за уважение към нея, тя не беше негова безпрекословна собственост. Навярно все още имаше шанс. Навярно би могъл да ѝ даде онова, което бе искала най-много в живота си. Моля те, Господи, направи да бъде така!

Тя прокара пръсти по врата му, по рамото му и надолу по ръката, докато стигна китката му. После пое ръката му в малката си длан, повдигна я и притисна пръстите му върху напрегнатата си гърд в отговор на неизказания му въпрос.

Сякаш бе докоснала нажежено желязо. Навън проблесна светкавица и в тайнствената светлина под платнището за миг се очертаха напрегнатите черти на лицето му. Веднага последва гръм, който отекна в дървените бордове на лодката.

Палецът му потърка набъбналата пъпка на зърното ѝ. Грубата тъкан на селската дреха, която разделяше телата им, подсилваше ласката му — едно диво, необуздано чувство непреодолимо я зовеше да му отвърне.

Гърбът ѝ се изви и тя притисна с всички сили гърдите си в дланите му. От устните ѝ се изтръгна нежна въздишка.

Когато Ян се отдръпна, внезапно се почувства беззащитна и студът я прониза.

— Ян, защо спиращ? — попита объркана тя. — Този път не се съпротивлявам.

Той се засмя.

— Вярно, но не ми харесва дрехата ти. Прекалено груба е за твоята кожа и не усещам както ми се иска зърното ти. Сигурен съм, че се е превърнало в пъпка преди разцъфване.

Нова, още по-гореща вълна се разля по цялото ѝ тяло, докато пръстите му припряно развързваха корсета ѝ. Дланите му се плъзнаха едва-едва по настръхналата ѝ кожа.

— Мислех, че нямаш корсет — прошепна тихо той.

Примаяла от галещото докосване на пръстите му, Джули въздъхна.

— Откъде би могъл да знаеш?

Той пхна ръка под ризата ѝ и обхвана едната ѝ гърда. Дъхът ѝ секна.

— Защото, любов моя, си изваяна с такова съвършенство, че можеш да ходиш без корсет и да не ти личи. Прекрасните ти гърди днес се полюшваха при всяка твоя стъпка и всеки път, когато се наведеше, блузата ти се отваряше и откриваше пред очите ми най-съблазнителната гледка.

Въпреки че беше тъмно и тя не виждаше лицето му, докато ѝ говореше, Джули усети как се изчервява. Сред мрака, който скриваше всякакво видимо изражение, тези думи ѝ се сториха особено сладострастни.

Въздействието им се усилваше от движението на езика му и нежното потриване на пръстите му в зърното ѝ. По тялото ѝ плъзнаха пламъци и се събраха като в жарава вътре в корема ѝ. Искаше да я люби.

Ян усети бурния ѝ отклик. Топлият гладък хълм се притискаше под дланта му, а зърното бе станало твърдо и напрегнато. Дишането ѝ беше неравномерно и задъхано. Мощният импулс за пълно сливане изпрати кръвта в главата му и бученето в ушите заглуши рева на бурята, от която се бяха скрили в тъмната утроба на лодката.

Той смъкна блузата от раменете ѝ и погали кожата, възхитен от нейната копринена мекота и нежност. Дори след толкова месеци и след всичко, което бяха преживели заедно, тялото ѝ беше също така примамливо и вълнуващо, както и първия път, когато се бяха любили.

Устните му се плъзнаха по бузата ѝ надолу до шията, поглъщайки тихата сладна въздишка. Повдигна я с едната си ръка и я сложи върху коленете си. Наведе се надолу и езикът му описа дълга диря от нежната ямка под ухото до атлазено гладките извивки на гърдите ѝ. Усещането на копринената ѝ долна риза, която все още не беше смъкната, още по-сладостно го възбуждаше. Той засмука горещата ѝ плът дълбоко навътре и болезнено се напрегна от нежната ѝ въздишка. Скоро, скоро щеше да бъде негова.

Джули се чудеше дали целият свят не се е взривил. Тялото и вече бе готово да избухне.

Тя се извиваше в прегръдките му, опитваше се да се слее с него като опипваше с крак тясното неудобно дъно на лодката. Този път не беше както през брачната им нощ или преди това, когато той я държеше да не скочи и запалваше желанието в нея да го иска против волята си. Сега наистина го желаше... а просто нямаше условия да се слоят докрай.

Ян изстена, когато ханшовете ѝ се отъркаха в слабините му. Ако не я вземеше в близките мигове, все по-нарастващата му възбуда можеше да му изиграе лоша шега.

Вдигна глава и пое дълбоко дъх, после внезапно осъзна, че дъждът бе престанал да бие по платнището. До слуха му не достигаше грохотът на гръмотевиците, а само тихият ромон на ситния дъжд, който сякаш изпращаше пороя, излял се над острова. След буря винаги беше така.

Остави Джули върху грубите дъски на дъното на лодката и развърза платнището. По лицето му се поръсиха няколко дребни капчици, но проливният дъжд бе отминал. Над пустия бряг се разстиляше нежна дъгоцветна мъгла.

Погледна надолу към Джули. Лицето ѝ бе озадачено и пламнало от желание — тя беше готова колкото него. Гърдите му се изпълниха с непознато досега чувство.

Неочаквано думите сами се изплъзнаха от устата му.

— Ти си всичко, което искам на този свят — каза той и словата му, обогрени от силното чувство, прозвучаха като клетва.

Джули се усмихна и протегна ръка към него.

— И ти за мен.

Той нежно се наведе, обхвана главата ѝ с две ръце и я целуна с благоговение.

— Сесънек, искам да се любим, но не тук вътре.

Тя кимна с разбиране, нефритените ѝ очи се замъгляха и прошепна.

— На брега?

Ян се засмя. Беше започнала да прилича на любимата му, дива и непокорна Колънси.

— Да. На брега. В пирена. Където поискаме.

Изпълненият ѝ със страстно желание смях се сля с неговия.

— На нашето легло?

— Даже и там... но не сега. Не мога да чакам толкова дълго.

Очите ѝ се разшириха, когато забеляза изопнатите му и измъчени черти. По устните ѝ пробяга лукава усмивка. Очите му бяха сиви и дълбоки като небето по време на бурята. Върху челото му се пилееха черни къдрици и му придаваха някакъв демоничен вид, който запалваше кръвта ѝ. Тя се пресегна и отметна кичурите, след това погали силното му чело и веждите.

— Докосни ме пак — промълви той, когато Джули отпусна ръце.

Тя се подчини, а през това време Ян я взе в прегръдките си и я занесе на закътано сред скалите местенце на брега. Пръстите ѝ се ровеха и повдигаха мокрите кичури, които се спускаха по раменете му и нежно галеха косата му. Целият бе изтъкан от мускули. Дори клепачите му бяха толкова мъжествени... И устните... Изваяни като с длето и твърди, когато ги докосна.

Той се усмихна и нежно захапа пръста, с който очерта линията на устната му. Зъбите му блеснаха на слънчевата светлина, прорязваща на места мъглата.

— Ти си съвършен — промълви тя.

— Да, съвършена си.

Не тя се усмихна.

— Ти. Ти си съвършен.

Ян я погледна с тържествен блясък в очите.

— За теб.

Тя мълчаливо притисна пръст върху устните му. Нямаше думи, с които да изрази чувството, което се заражда в сърцето ѝ. Все още не. Беше минало много малко време и той все още не я обичаше. Но тя не губеше надежда.

Ян пое връхчето на пръста ѝ и го всмука в устата си, като замилва с език чувствителната възглавничка. Пронизаха я огнени спирали.

От гърдите ѝ се отрони слаба въздишка.

— Всичко е толкова силно, толкова...

Той се подсмихна и в гърлото му заклокочиха страстни звуци, които се сливаха с нейните там, където се притискаха гърдите им.

— Толкова невероятно — довърши вместо нея той. — Това се случва само един път в живота, Сесънек.

Тя кимна и ѝ се искаше да говори за любовта, която току-що бе открила да се събужда в сърцето ѝ за него. Но не каза нищо.

Ян я положи на земята и изчезна във влажната пелена на мъглата, която се стелеше над брега като дим. Сякаш бе прекрачил в някакъв друг свят, в който тя не можеше нито да го види, нито да го последва. Полазиха я студени тръпки.

В следващия миг той отново изникна сред булото на мъглата — отначало неясно очертан, а когато се приближи — съвсем истински. Кръвта отново нахлу във вкочанените ѝ крайници.

Носеше платницето. Разстла го върху пясъка, под една от дюните, от която нататък започваха гнезда метличина и еньовче и ги скриваха от случайния поглед на някой, който би могъл да слезе към брега.

Вдигна я и я сложи да легне върху платницето. Джули се огледа — бяха зад естествен параван. Нежният шепот на морската трева се сливаше с галещата ласка на топлия дъждец, който продължаваше тихо да ръми, роден сякаш от мъглата.

— Скрити сме от всеки любопитен поглед, но не и от природните стихии — продума тя.

— Само лудите или глупаците биха излезли в такова време.

Нежният мелодичен извор, който прозвуча в гласа му, ѝ подсказа колко цялостно бе завладян от чувствата си.

— Или влюбените — добави тихо тя, почти докосвайки устните му със своите.

— Да. Или влюбените.

Устните му се раздвижиха и се долепиха до нейните с особена нежност, каквато досега не бе усещала в ласките му. Може би винаги я бе носил в себе си, но тя е била сляпа за нея? Тя беше разбрала, че е нежен, но повече за другите, отколкото за нея. Сега обаче бе само за нея.

Той свали дрехите и ботушите си и застана пред нея — мъжествен и великолепен. Разкрачен като завоевател... Но само неин.

Тя се надигна, обхвана колената му и го погали нагоре по бедрата. Черните твърди косъмчета, които правеха тялото му толкова по-различно от нейното, погъделичкаха чувствителните ѝ длани.

Когато стигна до стегнатата извивка на таза, спря, вдигна поглед и дяволито му се усмихна.

Ян погледна надолу към нея, зениците му се разшириха и устните му се стегнаха. Тя съвсем съзнателно го възбуждаше. Искаше да чуе признанието му, че не издържа повече.

Джули доближи глава и погали с устни външната страна на бедрото му. Мускулите му се стегнаха в твърди топки под чувствителните ѝ устни. Тя се усмихна и езикът ѝ се плъзна по влажната му кожа, събрала топлината на есенния дъжд и собствения му вкус. Беше леко солена и необикновено възбуждаща. Преди да се усети какво прави, тя отърка настръхналите връхчета на гърдите си в краката му. Коленете ѝ отмаляха и в следващия миг устата ѝ се озоваха срещу бедрата му.

При този допир, от който навсякъде в него се стрелнаха непознати досега огнени пламъци, от гърдите му се изплъзна болезнен стон. Нежните ласки на устните ѝ по бедрата му, толкова близо до напрегнатите му слабини, беше най-изтънченото изтезание. Ако преместеше съвсем леко главата си, езикът ѝ щеше...

Той затвори очи и стисна с всички сили свитите си в юмруци пръсти, за да не я сграбчи за раменете и да я просне на земята. Никога вече нямаше да я принуждава да върши нещо, което сама не пожелае. Никога.

Но, хиляди дяволи, това беше непоносимо!

Джули усети, че е изпънат като тетива, готова да отпусне стрелата. Не знаеше какво да прави по-нататък. И все пак... и все пак инстинктът ѝ подсказа да се измести наляво, към центъра на неговата мъжественост.

С очи, широко отворени от смътен трепет... очакване... несигурност, тя бавно сведе глава. Ето го, толкова близо, че и при най-лекото движение на езика си можете да го докосне. Беше неимоверно възбуден, като атлаз... Наистина ли?

Докато извиваше глава и очите ѝ не се откъсваха от доказателството за страстното му желание, Ян имаше чувството, че полудява. Ами ако го докоснеш с език? Върху челото му изби пот и сърцето му заблъска като чук в гърдите.

Омагьосана, Джули наблюдаваше как капчиците дъжд се стичат по слабините му. Една от тях се задържа, светлината се пречупи в нея и

тя заискри като мъничка вълшебна дъга. Колебливо и бавно езикът и се насочи нагам. Улови с връхчето му капката, после нежно докосна горещата плът.

— Господи, Джули!

Изгарящата страст в неговия зов я накара да се отдръпне. Краката му се подкосиха. Докато се съвземе, Джули се изви нагоре и погледна лицето му. Очите му бяха затворени, устните сгърчени от напрежение, а челюстите му стиснати със страшна сила. Дъждът се стичаше на струйки по извивката на бузите му, но той явно не го усещаше.

Също като първия слънчев лъч в ясно утро внезапно я осени съзнанието за това, което ласката на езика ѝ му причиняваше. Тялото ѝ потръпна от възбуда, последвана от усещането за пълна власт. Тя притежаваше нещо, което той желаше. Нещо, което можеше да използва, за да прави с него онова, което той бе правил с нея. Да го доведе до ръба на страстния взрив и още по-нататък... ако пожелаеше.

Това чувство я опияни.

Тя изхлузи набързо ризата си и започна да трие гърдите си в него, после коленичи и лицето ѝ се изравни със слабините му.

Пръстите му се забиха в раменете ѝ.

Съвсем бавно и съзнателно тя се наведе към него, все още, без да го докосва. После езикът ѝ се стрелна напред. Ян потръпна като ударен от мълния. В гърлото ѝ се надигна особен смях. Устата ѝ се разтвори и влажните ѝ устни го обгърнаха.

Светът се завъртя около него и от гърдите му се изтръгна диво стенание. Устните му конвулсивно се сгърчиха. Това, което правеше с него, сякаш го засипваше с огнена жарава. Тялото му сякаш сгорещи въздуха.

— Джули... не можеш да правиш така...

Вместо отговор тя реши да опита. Кръвта ѝ бе запаметила ритъма от последната нощ и го пресъздаде в движенията на главата ѝ.

— Хиляди дяволи! — стоновете му с мъка се прокрадваха през стиснатите зъби. — Ти си дяволска жена, Сесънек... не, ти си вълшебница...

В отговор пръстите ѝ нежно обходиха грубата кожа на голите му нозе.

— Стига, недей — задъхваше се той, — иначе за теб няма да остане нищо.

Тя знаеше, че се е устремил стремглаво в сладната бездна на страстта. Още малко и щеше да... Езикът ѝ заигра...

Ян не можеше да издържи повече. Настойчиво, но внимателно, обхвана с две ръце лицето ѝ. После разтвори устните ѝ и се освободи. Почти едновременно я изправи на крака и развърза колана на полата ѝ. И тя застана пред него, както природата я беше създала.

Дъждовните капки падаха по раменете ѝ и сега, когато не беше облечена с риза, в която да попият, се стичаха в струйки — по една върху всяка от гърдите ѝ. Ян прокара ръка по хълбока ѝ и погали голата мокра кожа. Докосването му я изгаряше и Джули бе сигурна, че след ръката му не е останала и капка вода.

Сложи я да легне върху платницето и след миг пламналите им тела бяха едно до друго. Бисерни капки бяха накацали по ресниците ѝ и блещукаха върху горещата ѝ кожа. Косата ѝ бе разпиляна наоколо в копринени златни нишки.

Ръката му се плъзна към слабините ѝ, събирайки дъждовните капки, които се стекоха в ручейчета към тъмния триъгълник, образуван от бедрата ѝ. Пръстите му нямаха сили да спрат там и последваха пътя на водата.

Сърцето на Джули заби с всичка сила. Горещината заля цялото ѝ тяло. Крайниците ѝ натезаха, но животът кипеше вътре в нея. Той винаги предизвикваше тези усещания. Тя мушна пръсти в гъстата коса на тила му и го притегли към себе си. Устните им се срещнаха и нейните се разтвориха, за да поемат езика му. Телата им се притиснаха, но тя изгаряше от желание да се слее с него.

Устата му играеха с нейните, дразнеха ги и отново се отдръпваха. Когато не можеше повече да издържа, ръцете ѝ се плъзнаха по стоманените мускули на раменете му и се впиха в напрегната плът на гърба му.

— Ян — простена тя, — вземи ме сега. Слей се с мен.

Той се засмя победоносно.

— Сега, любов моя. Ей сега.

Премести ръката си надолу и обхвана гърдата ѝ. Потърка с палец твърдата розова пъпка, от което тя изпадна в екстаз.

— Ян — несъзнателно мълвеше името му и се извиваше под него.

— М-м-м — дрезгаво изстена той и се наведе да близне мокрия триъгълник с език. — Какво искаш, Джули, кажи ми.

Тя въздъхна сякаш я близнаха огнени езици.

— Аз... нали...

Той засмука нежно, след това ласката му стана по-настойчива. Усети ръбчетата на зъбите му.

— Не, не разбирам... Искам да го чуя. Звук по звук.

— Дявол! — отвърна тя.

Дланта му се плъзна по хълбока ѝ, после отново проследи извивката на кръста. Сребърните капчици се събираха там и потичаха по копринената мекота на корема ѝ.

— Кажи ми, Джули — настояваше той.

Ръката му се движеше около нежния овал на пъпа ѝ, притискаше го леко и разширяваше ласката си в кръг. Топлата влага, която бе бликнала дълбоко в утробата ѝ, започна да избива от всяка пора на кожата ѝ. Горещината се превърна в огнена влада, която заплашваше да я погълне. Можеше да се закълне, че там, където я докосваше, от тялото ѝ се вдигаше пара.

Краката ѝ се разтвориха в очакване на вълшебното проникване. Бедрата ѝ се притискаха към слабините му и то галеха. Пръстите ѝ се стрелнаха надолу.

— Това искам, Ян — каза нежно тя и пръстите ѝ го обхванаха. — Искам това. В мен.

Желанието ѝ беше чисто и откровено и кръвта се устреми пулсираща в слабините му и го превърна в стегнат възел от мускули.

— Разтвори се тогава за мен — подкани я дрезгаво той.

Джули се подчини. Той се насочи към нея. Безсилна да изчака дори миг, Джули се изви нагоре и го пое в себе си. Тогава от гърдите ѝ се изтръгна вик на наслада. Сливането им беше без остатък.

— О, любов моя — стенеше той, поемайки устните ѝ в устата си.

Целуваше я лудо по лицето и говореше като в несвяст.

— Ти си родена за мен. Да ми принадлежиш... Цялата... Да бъда в теб...

Езикът му потъваше дълбоко в устата ѝ, а слабините му следваха тласъците на желанието. Джули се повдигна към него, изцяло отдадена

за сладостното нахлуване.

Движенията му се ускориха и горещината сякаш започна да извира от утробата ѝ. Телата им се срещаха и разделяха. Звукът от докосването се смесваше с нежния ромон на топлия дъжд по разгорещената им плат. В утробата ѝ лумваха огньовете и избухваха в огнени пламъци, които я поглъщаха и изпепеляваха, за да изстинат за миг и после, когато Ян засилваше тласъците си, отново да се надигнат.

С мощен и завладяващ тласък той я грабна със себе си и я понесе към огнената бездна на върховната наслада.

По-късно, когато дишането ѝ се успокои, Джули отвори очи. Светът около тях бе обвит в мъгла. В този миг беше убедена, че взаимната им страст е сътворила омарата, която сега ги обгръщаше като атмосферата на някакъв друг свят, на някакво друго място.

— Сякаш сме напуснали земята и сме се озовали в нов, непознат свят — възкликна тя. — Мъглата ни огражда и ни скрива не по-зле от каменните зидове на замъка.

Облегнат на хълбока си, той се вираше в доволното ѝ отпуснато лице. Клепачите ѝ бяха натежали, а устните — подпухнали.

— Сякаш сме отишли в царството на феите.

— Странно сравнение.

Той се усмихна.

— Не мисли, че съм се побъркал. Има една легенда за този бряг. И мисля, че трябва да я чуеш.

Тя отвърна на усмивката му.

— Да, дори акцентът ти да се засили.

— Отдавна, много отдавна по тези места живял владетел от клана Макфий. Веднъж, в най-тъмната лятна нощ, той дошъл на брега да погледа танца на селките.

— Да погледа какво?

Джули не знаеше дали приказката е весела или страховита. Толкова обезпокоителни неща бе чувала за Шотландия.

— Да види селките или тюлените. Хората вярват, че в определени нощи тюлените излизат на брега, смъкват кожата си на сребристи гънки до земята и се превръщат в девойки. След това танцуват и пеят на лунната светлина, докато звездите обсипят небето.

Историята беше странна за възпитаната в Лондон Джули и тя не беше сигурна дали ѝ харесва. Но и не искаше да прекъсва нишките на

омайната близост, която се бе зародила между тях.

— Та, както казах, преди да бъда така грубо прекъснат — усмихна се той, — един владетел от Макфий дошъл на брега, за да си избере девойка за жена. Те са прекрасни и верни съпруги, стига момъкът да успее да скрие тюленовата кожа от нея.

Джули премигна.

— Защото жената тюлен копнее да се върне в морето, независимо колко деца е родила на земния си съпруг или колко го обича. Зовът на морето е по-силен от всичко.

— Това детска приказка ли е? — попита Джули в желанието си да разсее тягостното впечатление от разказа.

— Да, за деца е — той широко се усмихна и продължи. — Та тази жена родила много деца на Макфий, но накрая разбира се намерила скритата кожа и отново се върнала в морето. Той бил съкрушен от скръб, но оттогава потомците им имат особени дарби. Дар от възшебната кръв, която тече във вените им.

— С това ли се обяснява способността ти да предсказваш времето?

Той вдигна едната си вежда.

— Може би.

— И това ли е краят?

— Да. Малко е тъжен. Не е щастие да загубиш нечия любов.

Чертите му се свиха в иронично тъжна гримаса.

„Тъжна приказка наистина“ — помисли си Джули. Въпреки че двамата с Ян току-що се бяха любили, имаше чувството, че над тях е преминала някаква сянка и е оставила особена пустота след себе си. Тя се надигна и погали с пръст устните му, за да разсее това мрачно чувство.

Той се отдръпна и престорено се нацупи.

— Не ме подмамвай по този начин. Гъдел ме е.

— Ако това наричаш подмамване, не знам аз какво да кажа за онова, което направи с мен преди малко.

Зъбите му блеснаха в дяволита усмивка.

— За да знаеш — любене беше, жено!

И тя не се усъмни в думите му.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навън поройният дъжд биеше в дебелиите каменни стени на замъка. Джули се сви и плътно обви около себе си големия вълнен тартан с шарките на Макфий, които бе издърпала от леглото. Минаваше полунощ, а Ян все още го нямаше.

Безпокойството вече бе започнало да се надига в нея и тревогата бавно се натрупваше в свития и стомах. Къде можеше да бъде? Преди няколко часа цялото семейство бе вечеряло и малко след това той бе излязъл да прибере конете.

Шумът откъм стълбището прекъсна мислите ѝ. Отвори вратата и тартанът се повлече зад нея, а ярките му червени и тревистозелени карета сякаш грейнаха.

— О! — стресна се Фиона и посегна с ръка към гърдите си. — Уплаши ме.

Джули се вгледа в блестящите ѝ очи и бледото лице, което подчертаваше огнения цвят на буйната и коса. Имаше нещо диво и неукротимо в красотата на сестра му.

— Какво правиш тук толкова късно? — попита Джули.

Устните на Фиона се изкривиха в усмивка.

— И аз мога да те попитам за същото.

Джули въздъхна. Това беше достоен отговор.

— Тревожа се за Ян. Къде ли се бави?

— Бурята се засилва. Сигурно помага на селяните.

При тези категорични думи оживлението изчезна от лицето на Фиона.

— Имам... — тя отмести погледа си от очите на Джули, които като че ли я пронизваха. — Имам усещането, че той или някой друг, когото много обичам, е в опасност.

Джули се замисли над думите и скрития в тях смисъл. Тук ставаха странни неща, ако вярваше на разказите, които бе чула през последните месеци.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си фея?

Сините очи на Фиона блеснаха предизвикателно.

— Фея... предчувствие... наричай го както искаш. Така съм орисана и това е съдбата ми.

Джули кимна с разбиране, без да може да определи дали е повярвала на Фиона или не. Но така или иначе, нямаше да успее да се отърси от лошите предчувствия.

— Ако си неспокойна, Фиона, можем да изпием по чаша топло мляко. И аз, съм много тревожна. Можем да поговорим за това.

Преди Фиона да успее да ѝ отговори, навън изтрещя гръмотевица. Беше толкова близко, че на Джули ѝ се стори, че мебелите се разтресоха, когато звукът премина през тях, също както и собственото ѝ тяло. Отново блесна светкавица и назъбеното ѝ острие бе толкова близо до прозореца, че космите по ръцете на Джули настръхнаха от въздействието ѝ. Последният гръмотевичен тътен беше още по-близо. Джули потрепери и се загърна в тартана.

Двете заедно слязоха по стълбите към кухнята. Тук беше тихо, защото етажът беше наполовина под земята и се използваше в същото време и като склад. Наляха си мляко, но още преди да заговорят, вътре се втурна Сузи с мокра и разпиляна коса.

— О, милейди — изхлипа тя. — Джейми казва, че дъждът е залял острова.

Само един поглед към изпадналата в паника слугиня бе достатъчен на Джули да разбере, че нещата са много по-лоши, отколкото си беше представяла. Независимо че обичаше интригите, Джейми не беше човек, който щеше да преувеличава подобно нещо.

Като се опитваше да говори спокойно, за да не разстройва допълнително Сузи, Джули попита.

— Къде е Джейми в момента?

Сузи изви глава.

— В обора. Ще отведе животните някъде по-нависоко.

Оборите бяха под нивото на замъка, но Джули никога не бе предполагала, че могат да бъдат наводнени. Ненадейно в съзнанието ѝ изникна неканен образ — малка, бяла колиба, загнездена между два хълма и бързо поточе, което течеше покрай нея. Само че във внезапната ѝ представа поточето се бе превърнало в буйна река, която заплашително разливаше водите си и настъпваше към беззащитния дом.

— Фиона — Джули се задъха от мисълта, която я прониза като светкавица.

Дали опасността, която грозеше баба й бе вдигнала Фиона посред нощ?

Сините очи на другата жена се разшириха в просветление.

— Баба! Трябва да отида при нея.

— Ще отидем двете!

Джули изхвърча от кухнята и викна през рамо.

— Сузи, кажи на Ян къде сме, като се прибере. Ще ни трябва неговата помощ.

След няколко мъчителни и напрегнати минути Джули се качваше на гърба на своето пони. До нея Фиона вече държеше юздите на своето. Това беше единственият начин да се доберат до там през мочурищата, в които земята бе започнала да се превръща от непреставация да се изсипва проливен дъжд.

— Ей, булче, не бива — разубеждаваше ги Джейми.

Подгизналата сламена шапка закриваше лицето му от оскъдната светлина на зацапания фенер, окачен на една от стените на обора.

Джули гневно го погледна.

— Няма друг начин. Ян още не се е прибрал. Ти трябва да преместиш животните. Сърцето на Деклан е болно, а останалите слуги са по домовете си. Оставаме ние двете. Няма кой друг.

— Да, Джейми — присъедини се и Фиона, — Джули е права. И може да стигнем само с понитата. Колелата на каруцата ще затънат в калта още преди да сме излезли от двора. Ти свърши своята работа. Нямаме време, тръгваме.

Те смушкаха животните и оставиха Джейми зад себе си.

Ярка светкавица очерта контурите на замъка на фона на черното небе. Двете жени зърнаха портата и се насочиха натам. Трясъкът от гръмотевицата отекна в ушите им и сякаш ги разтърси. Студеният дъжд проникваше до костите на Джули, независимо от мушамата, с която се бе наметнала.

Фиона водеше. Въпреки че повече от десет пъти бе ходила при бабата на Ян. Джули не би могла да намери сама пътя в такова време.

Тя вдигна ръка пред лицето си, но единственото, което очите й можеха да различат, бяха някакви по-тъмни сенки в черната нощ. Не можеше да разбере как Фиона знае накъде да поеме.

Вятърът ревеше в ушите ѝ, а дъждът се изливаше като из ведро върху главата и гърба ѝ. Понито се препъваше и тя едва се държеше на седлото. С мокри и вдървени от студения дъжд ръце тя несъзнателно се бе вкопчила в гривата на понито и стискаше зъби. То инстинктивно следваше понито на Фиона на няколко крачки.

През цялото време не можеше да задържи някоя конкретна мисъл. Струваше ѝ се, че вече яздят няколко денонощия, макар да знаеше, че не след дълго ще започнат да се спускат по хълма. Въпреки непрогледния мрак около тях, Джули знаеше, че вече са навлезли в педината, където бе къщата на Маргарет Фрейзър.

Блесна светкавица и тя видя в ниското белосаната колиба. От комина не излизаше дим и прозорците бяха тъмни.

„Моля те. Господи, дано да не ѝ се е случило нищо лошо. Тя означава толкова много за Ян.“

Преди да стигнат до колибата, трябваше да пресекат потока. Порано водата стигаше най-много до глезените на понито, но тази нощ се плискаше в нозете на Джули и тя потръпваше от студ.

Фиона бе слязла първа и блъскаше по вратата, а Джули през това време се зае да върже понитата за оградата. Не биваше да допуснат животните да избягат, въпреки че не би ги обвинила, ако се опитат да се спасят от тези стихии.

Джули се приближи до Фиона. Натиснаха заедно набъбналата от дъжда дървена врата, докато тя подаде и се отвори със скърцане. Пред тях се откри наводненият близо педя под, земята се бе превърнала в кал и когато те пристъпиха напред, ботушите им затънаха.

Опитвайки се да надвие бурята, Джули се обърна към Фиона.

— Откъде е влязла тази вода?

Фиона така истерично се засмя, че Джули я побиха тръпки.

— При този сламен покрив!... И в такова време!

— Трябва да намерим баба ти — Джули пое командването, защото се съмняваше, че Фиона е в състояние да действа разумно при тези обстоятелства. — Ти я потърси, а аз ще се опитам да намеря свещ.

Намери някаква стара газова лампа и грабна металната кутийка с огнивото, което стоеше до нея. Наложил се да се свре под масата, за да намери сушина, защото от покрива се стичаше вода. След няколко неуспешни опита огнивото запали.

Джули покри пламъка с опушеното стъкло и закри отвора с ръка. Измъкна се изпод масата и вдигна високо лампата. Навсякъде по пода плуваше подгизнало сено и овес. До наводнената ясла се бяха скупчили две овце и една крава с теленцето си. Водата почти бе отнесла миризмата на тор, но пък силно миришеше на мокри животински кожи.

— Джули! — дивият вик на Фиона долетя от другия край на паянтовата постройка.

Джули зашляпа нататък през водата и си помисли колко ли още ще издържи този покрив, преди да се стовари върху главите им. Фиона беше в помещението, което служеше за кухня. Беше надвесена над една неподвижна фигура.

— Да не е... — Джули не посмя да изрече страшната догадка.

— Не, жива е. Мисля, че се е подхлъзнала и е паднала, при падането може би е ударила главата си в камината. Има подутина.

Джули отметна мокрите кичури от челото си. Водата се стичаше по бузите ѝ.

— Трябва да я изнесем навън. Покривът може да рухне всеки момент.

Гласът ѝ беше необикновено спокоен и твърд. Фиона кимна.

Спъвайки се в натежалите от водата поли на роклята си, Джули хвана старата жена за краката, а Фиона повдигна раменете ѝ. Превити на две като капнали от умора работници, двете се олюляваха и препъваха през тясното коридорче. Никога досега не бе мислила, че това малко жилище може да бъде безкрайно. Остри бодежи пронизваха кръста и цялото ѝ тяло. Краката ѝ отдавна бяха изтръпнали от студ.

Когато най-сетне излязоха навън, качиха отпуснатото тяло на бабата върху понито на Джули.

— Фиона, възсядай твоето пони и я извеждай оттук! — каза тя.

— Не мога да те оставя тук сама. Ще яздя с баба. Аз съм по-лека от теб.

Джули отрицателно поклати глава.

— Няма да издържи и двете ви. Трябваше да вземе с нас още едно пони или пък ти да беше с кон.

Тя въздъхна и затвори очи, защото поройният дъжд заливаше лицето ѝ. Когато ги отвори, видя Фиона, която стоеше до своето пони с бабата върху гърба му.

Отвътре се чу жалното мучене на кравата, последвано от уплашеното блеене на овцете. Намерението им незабавно да потеглят, пропадна.

— Тръгвай, Фиона. Преди потокът да е станал непроходим.

Фиона трябваше да приеме логичните напътствия на Джули. Тя се метна на своето пони.

— Върви точно зад нас, Джули. Хвани се за опашката на понито. Така ще преминем през потока.

Джули отново поклати глава и изкрещя, за да я чуе Фиона през налитация пороен дъжд.

— Ще се върна за животните. Няма да посмеят да избягат от единственото място, което познават, а покривът скоро ще се срути — или ще ги нарани, или ще ги убие.

— Джули — ужасено извика Фиона, — не можеш! Не прави това! Ян никога няма да ми прости... и аз няма да си простя, ако ти се случи нещо. Те са само едни животни.

— Те са живи същества, Фиона! Не мога да ги оставя да умрат — Джули решително се обърна и тръгна към колибата. — А и Ян скоро ще дойде. Сигурна съм. Ти тръгвай!

Повече не се обърна назад. Потъна във входа и пипнешком се отправи към кухнята, където едва мъжделееше газената лампа. По стените се стичаше вода, но тя намираще в тях някаква опора, тъй като тежките ѝ от водата поли я спъваха непрекъснато и нарушаваха равновесието ѝ. От тавана валеше върху главата ѝ.

Грабна лампата и пое обратно към яслата. Там я окачи на стената и забута кравата, но когато разбра, че животното няма да се помръдне, насочи усилията си към теленцето. Прегърна го с две ръце и започна да го дърпа, но малкото се съпротивляваше и тя изпъшка от отчаяние и ужас. Времето нямаше да ѝ стигне.

Навън, досами вратата, блесна светкавица и освети вътрешността на къщурката в студена бяла светлина. Големите кафяви очи на юницата я гледаха със страх и упрек. Гръмотевицата раздра въздуха, от което стените се разтърсиха и Джули примаяла потръпна.

Всеки миг покривът щеше да рухне. Усещаше го със сетивата си, очакваше го при всяко изскърцване на напоените с вода прогнили греди.

Най-после теленцето се помръдна и тръгна след нея.

Майката също пристъпи. Джули не можа да разбере как го направи, но успя да изведе животните навън. Те се скупчиха около нея като бездомни сирачета, които очакват да им се каже какво да нравят.

Беше се надявала, че до това време Ян ще пристигне. Нямаше го. Сама не би могла да се справи.

Джули се протегна и се опита да раздвижи схванатия си гръб. Нова светкавица проряза небето и тя видя, че водите са се надигнали почти двойно откак отпрати Фиона и бяха превърнали потока в бучащ порой. Опасно беше да го премине, но нямаше друг избор. Зад къщата се извисяваше стръмна скала и Джули знаеше, че не е в състояние да я изкачи.

Тя хвана здраво телето за ушите и го задърпа към водата. Мътните вълни подеха полите ѝ. Кравата приближи уплашено, но когато водите се блъснаха в краката ѝ отстъпи назад.

По дяволите! — нямаше повече сили да дърпа животното. Мина зад телето, подпря длани в задницата му и започна да го бута.

— Хайде тръгвай, да те вземат мътните...

Животното тръгна напред, водата стигна до гърдите му. Джули знаеше, че скоро ще заплува и майка му ще го последва. Оставаше ѝ да се справи с овцете.

Те се оказаха по-упорити от кравата. Хвана едната за ушите и я задърпа с всичка сила. Животното скочи с блеене във водата и другите две го последваха.

Последната овца се блъсна в Джули. Кракът ѝ се хлъзна в лепкавата кал и тя падна на колене. Водата се завъртя около кръста ѝ и ледените вълни обгърнаха гърдите ѝ. Дъхът ѝ се смрази. Черните талази поеа наметалото и в следващия миг я обгърнаха по гръб. Тя се опита да изкрещи, но ледената вода напълни ноздрите и устата ѝ.

Потъна и отново изплува, като отчаяно се мъчеше да стъпи на крака. В този миг блесна светкавица и при последния си безнадежден опит да се изправи, Джули видя как покривът на колибата лумна в пламъци, които заблizaха зловещия мрак. Преди ревящият поток, превърнал се в буйна река, да я погълне, огънят изчезна зад завесата на дъжда.

* * *

Ян забеляза заревото, което проблесна само за миг на небосклона, и разбра, че идва откъм падината, където бе сгушена колибата на баба му. Неудържим порив премина през кръвта му и той заби колена в хълбоците на Принц. Меката кал се разпени под мощните му копита и кон и ездач се понесоха срещу ревящата буря. Ян едва различи пред себе си смътните очертания на движещи се фигури в едва доловимото утринно избледняване.

Очертанията започнаха да придобиват форми и той разпозна две понита с ездачи върху тях. Единият бе седнал, а другият — легнал напреки на седлото. Пришпори жребеца си към тях.

— Джули! — изкрещя той.

Но преди още викът да е излетял от устата му, той разбра, че Джули не е с тях. Изправената фигура беше твърде дребна за жена му. Когато качулката се смъкна и откри червената коса на сестра му, проблясваща на оскъдната светлина, от гърдите му се изтръгна болезнен стон.

— Ян! Ян! — викът на Фиона раздра пространството между тях и тя смушка изтощеното пони с всички сили. Принц се дръпна с присвити назад уши и се подхлъзна в рядката кал.

Ян се наведе и напрегнато се вгледа напред. Дъждът бе започнал да намалява. Знаеше, че бурята почти е отминала, но това нищо не означаваше, след като някой бе пострадал и не знаеше къде е Джули.

— Ян! — отново изкрещя Фиона. — Връщай се! С мен е баба. Джули остана да спасява животните... Ах, Ян, страх ме е за нея.

Това му беше достатъчно. Бедрата му стиснаха като в менгеме хълбоците на Принц, жребецът се изправи на задни крака и когато се понесоха в галоп, Ян усети мощните движения на коня под себе си.

Изкачи хълма и на неясната утринна светлина пред очите му в ниското се откри падината — една опустошена зелена морава. Докато препускаше стремително надолу, без да мисли за себе си и за коня, Ян се молеше.

— Само да е жива — шепнеха устните му. — Кълна се, ще ѝ поискам прошка за всичко. Ще я пусна да си отиде. Даже и това... Стига само да е жива.

С крайчеца на окоото си зърна кравата с теленцето и трите овце. Кротко пощипваха кичурите мокра полегнала трева.

Огледа потока — не помнеше да го е виждал толкова придошъл. Разразилата се буря беше от най-страшните.

Нещо привлече вниманието му и го смрази — някаква фигура се люлееше по очи в забавената вече вода, ръцете ѝ бяха обвити около един пън, приквепен към брега. Вълните се плискаха в кръста ѝ, пръстите се бяха вкопчили в калния бряг, а мократа руса коса се стелеше по превърналата се в кал кафява пръст на брега.

— Джули!

Името ѝ застина в устата му. Сърцето му заблъска от ужас, каквото не бе изпитвал никога досега в живота си. Кръвта запрепуска на талази във вените му, а стомахът му се превърна в ледена буца.

— О, Господи! Джули!

Наведе се над нея и нежно я издърпа от ледената прегръдка на водата. Обърна я по гръб и я вдигна в скута си, като я люлееше и шепнеше името ѝ.

Отметна мократа коса и откри лицето ѝ. Беше восъчнобледо. Върху затворените ѝ клепачи ясно се очертаваха нежните сини нишки на вените. Устните ѝ бяха бели като хайлендски сняг.

Но дишаше!

Гърдите ѝ почти незабележимо се вдигаха и отпускаха, в гърлото ѝ гъгнеше вода. Със светкавичен подтик Ян я обърна по очи на земята и издърпа ръцете ѝ над главата. Коленичи над тялото и натисна няколко пъти силно лопатките ѝ, докато водата бликна от устата ѝ. Тя се задави и тялото и се разтърси от мъчителна кашлица.

— Това е, любов моя. Точно така, Джули — напяваше той като в транс и цялата му воля беше съсредоточена в усилието да я раздвижи, да я съживи.

Едва когато кашлицата утихна и Джули се отпусна като парцалена кукла на земята, Ян я взе отново в прегръдките си. Избърса нежно калта от лицето ѝ и отметна косата ѝ назад.

Клепачите ѝ потрепнаха и се повдигнаха, а устните и се раздвижиха в усмивка.

— Ян... Знаех, че ще дойдеш...

Гласът ѝ беше толкова тъничък, че едва долови думите ѝ. Щеше да се задуши от обзелата го радост. Притисна я до сърцето си да ѝ предаде от собствената си топлина, която проникваше през студените мокри дрехи във вкочаненото ѝ тяло.

От бледите ѝ устни се отрони въздишка на доволство. Гърдите на Ян щяха да се пръснат от бушуващите чувства, които едва ли би могъл да изрази с думи, а и тя беше твърде отпаднала, за да ги чуе.

Той се изправи, здраво притискащ тялото ѝ в прегръдките си и тръгна към Принц. Жребецът вдигна глава и изцвили, като че ли го питаше.

— Добре е, момчето ми — отговори Ян и внимателно я постави върху седлото. — Всичко ще се оправи. Но първо трябва да я отведем вкъщи и да я затоплим, преди да се хванала пневмония.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не-е-е — писъкът излетя през напуканите устни на Джули.

Тя се мятеше във влажния стегнат пашкул, който смазваше гърдите ѝ и не ѝ позволяваше да си поеме дъх. Потъна в бездната с мъчително отворени за глътка въздух уста. Давеше се. Ледената вода повличаше полите ѝ, засмукваше наметалото ѝ.

— Джули — дълбок, властен глас проникна през ужаса. Две топли длани поеха влажните ѝ ръце и вляха сигурност и живителна сила в тялото ѝ чак до сърцето. — Джули, любов моя, всичко е наред. Аз съм тук.

Влажна кърпа отне за миг огъня от лицето ѝ. Нежно докосване, почти неосезаема ласка погали страната ѝ. Изпита чувство за сигурност и задоволство. Опита се да се усмихне на Ян, да отвори очи... Нищо...

Нищо... Отново в нищото... В бездната. Джули полетя вихрено надолу, устата ѝ се отвори, но не успя да издаде нито звук. Здрави въжета я държах в плен. Опита да се освободи.

— Ш-ш-ът... любов моя... — същият топъл глас я върна в действителността.

Разсъдъкът ѝ започна да се избистря, ужасът от незначайните глъбини се разсея. Знаеше, че Ян няма да позволи да ѝ се случи нищо страшно.

При следващия кошмарен пристъп успя да се справи сама. В ръката ѝ светеше ярка звезда и светлината ѝ побеждаваше мрака на страха... мрака на смъртта.

Пое дълбоко въздух. Усещаше клепачите си тежки като олово, но се опита да ги повдигне. Дори когато режещият пламък на свещта прониза мозъка ѝ, отново не успя да различи нищо.

Беше се случило нещо ужасно. Страхът, който я преследваше в сънищата ѝ, беше обвинил съзнанието ѝ в мрежите си. Сякаш Ян седеше на леглото до нея... където тя изглежда, лежеше... и в очите му имаше сълзи. Дали това не беше част от нощните ѝ кошмари?

Опита се да разтърка очи, но ръцете ѝ бяха стегнати в нещо топло и не успя да ги раздвижи. Премигна отново.

Ян продължаваше да седи до нея с овлажнели очи. Изглеждаше така, сякаш бе загубил най-ценното нещо в живота си.

Изведнъж паметта ѝ се възвърна и озари пробуждащото се съзнание. Бурята! Ревящата река. Засмукващите я черни води. Беше ли умряла баба му? Дали затова плачеше? О, Господи, имай милост!

Желанието да го успокои победи слабостта и.

— Ян... — опита се да изрече името му, но беше само неразбираем шепот.

— Джули — той скочи и лицето му засия от радост. — Господи, изкара ми ума!

От възбудата гърдите ѝ бурно се раздвижиха. Испита остра болка. Не ѝ достигаше въздух. Опита да се успокои. Ян имаше нужда от нея.

— Добре ли е баба ти? Фиона успя ли да я доведе.

Когато чу гърленото диалектно „да“, Джули разбра колко всепоглъщаща е била тревогата му. Само не можеше да разбере защо. След като всички са добре, защо се е безпокоил? Опита се отново да освободи ръцете си — сега осъзна, че към тялото ѝ ги приковаваха тежките завивки.

Веждите ѝ се свъсиха от гняв пред собствената и безпомощност.

— Ян изглежда не мога да помръдна.

Дори в собствените ѝ уши думите прозвучаха като каприз по нищо не можеше да направи. Имаше чувството, че е хваната в капан. Реши да не обръща внимание на това усещане и съсредоточи вниманието си върху Ян и болката, която го измъчваше.

— Ян защо плачеш, щом всичко е наред? — продължи да се бори с одеялата, които притискаха като каменна плоча гърдите ѝ.

Той погали ръцете ѝ през завивките, после ги отметна, за да я освободи. Погледна я замислено.

— Мислех, че съм те загубил.

Тя премигна, опитвайки се да схване смисъла в обърканите му думи.

— Но аз... Нали съм тук?... Защо плачеше над мен?

Усмивката оживи измъчените черти на лицето му.

— Беше много болна. Възпаление на дробовете. Мислех... мислехме, че няма да издържиш.

Тя преглътна и уморено отпусна клепачи.

— Щеше да получиш парите ми и да се отървеш от мен — въздъхна повече на себе си, отколкото на него.

Но той чу.

— По дяволите парите!

Изправи се до леглото и ръцете му безпомощно увиснаха покрай тялото. Прекрачи към масивната каменна камина, но се обърна и отново пристъпи към леглото.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Мислех, че умираш, Джули! Мислех, че ще те загубя! — той се наведе над нея и стисна раменете ѝ. — Мислех, че ще те изгубя и открих, че те обичам.

Никога не беше виждала бръчките по бузите и вдълбаните резки около брадичката му. Очите му бяха станали тъмносиви, по-тъмни от бурята, която беше последния ѝ спомен. Цялото ѝ същество искаше да му повярва.

Едва не заекна от почуда.

— Ти си плакал за мен? Ти ме обичаш? Мен?

Той кимна с горчива усмивка и ръцете му, които все още държаха раменете ѝ, нежно я разтърсиха.

— Теб, Джули! Започнал съм да те обичам още от първата ни среща — в библиотеката на баща ти — устните му се изкривиха в самоиронична усмивка. — Просто съм бил твърде опърничав и прекалено глупав, за да разбера, че кипналата кръв във вените ми е било любов, а не само страст.

Той пусна раменете ѝ и се обърна с гръб към нея. Прокара треперееща ръка през гъстата си черна коса и отново се обърна с лице към нея.

— Можеш ли да ми простиш, Джули? Защото те въвлякох насила в този брак. Задето те любих против волята ти? Ще ми простиш ли някога? — очите му бяха два тъмни и тъжни прозореца към наболялата му душа. — Бих дал всичко, за да забравиш онова, което ти причиних. Когато осъзнах, че мога да те загубя, разбрах, че нищо друго няма значение. Нито Колънси, нито кланът Макфий. Нищо!

Нямаше нужда да вижда овлажнелите му, зачервени от безсъние очи или преbledнялото му лице, за да разбере, че говори искрено. Никой досега не я беше обичал истински и ѝ беше трудно да си представи, че най-после е получила любовта. Инстинктът ѝ подсказваше да отхвърли думите му. Но едва ли после би понесла болката, ако осъзнаеше, че се е лъгала.

Като мачкаше влажните чаршафи с трепереци от вълнение и слабост пръсти, тя едва-едва продума.

— Не бива да говориш такива неща, Ян. Знам, че си благодарен заради баба ти, но не аз съм я спасила. Спаси я сестра ти.

Преди да се опита да се надигне, той вече лежеше до нея. Дори през завивките и нощницата бедрото му я изгаряше. Хвана ръката ѝ и я стисна в своите, докато тя тихичко изохка. Пусна я веднага.

— Не исках да те заболи, Джули — погледът му се насочи към лицето ѝ и се задържа върху напуканите устни и натежалите клепачи. — Още не си се възстановила. Нямах намерение да ти го казвам. Поне засега. Но не можах да се въздържа.

Тя широко отвори очи, учудена защо продължава да ѝ предлага такова блаженство.

— Моля те Ян, недей.

Той се извърна към огъня, който бумтеше в камината. Преглътна мъчително и адамовата му ябълка се раздвижи при тежките думи, които изрече.

— Мога да те разбера, ако не искаш любовта ми, Джули. Бог ми е свидетел, че не съм го заслужил с нищо.

Гласът му глъхнеше от страдание. С големи усилия Джули се пресегна и докосна ръката му. Очите му блеснаха и той отново я погледна.

Тя се усмихна.

— Недей се обвинява. Ти вършеше това, което смяташе за необходимо — устните ѝ се отлепяха с мъка. — Ако не беше го направил онази първа нощ, сигурно щях да се опитам пак да избягам от теб.

Той пое отпуснатите ѝ пръсти в горещите си длани и ги поднесе към устните си. Целуна нежно едно след друго всеки от тях и после внимателно ги покри със свободната си длан.

— Значи ще ми дадеш възможност да започна начисто. Да ти докажа, че нашият брак може да бъде по любов.

Отново я обзеха предчувствията, прокрадващи се в тъмните сенки на щастието, което започваше да витае около нея. Ян ѝ предлагаше всичко, за което някога бе мечтала и все пак нещо я смущаваше.

— Аз... не знам, Ян.

Той тежко въздъхна.

— Тогава те освобождавам. Ако не можеш да ме обичаш или пък да ми дадеш възможност да те накарам да ме обичаш, давам ти свободата да намериш любовта, която търсиш, с някой друг мъж.

Той не откъсваше очи от лицето ѝ и забеляза, че тя пребледня, а очите ѝ се разшириха от учудване. Дали щеше да го разбере? Дали щеше да приеме извиненията му? Но което бе най-важно — щеше ли да го напусне? Трябваше да ѝ даде право на избор, независимо че не беше вършил нещо по-трудно от това в живота си. Любовта, която изпитваше към нея, не му позволяваше да постъпи по друг начин. Но ако наистина го напуснеше, едва ли би могъл да го понесе.

Трепетът в гласа му и мрачният му унил поглед подсказаха на Джули колко мъчително за него е да ѝ предложи подобна жертва. Най-скъпата, която един човек би могъл да принесе за друг.

Най-силно бе желала през живота си — любовта.

Тя наведе глава и сълзите потекоха по бузите ѝ, отначало като роса, а после като пречистващ дъжд. Когато вдигна очи към него, лицето ѝ сияеше.

— Аз искам да остана с теб, Ян.

* * *

С нечовешки усилия Ян се мъчеше да не се възползва от слабостта ѝ. Но беше трудно. Дяволски трудно.

Макар и болна, с бледо като лунно хайлендско езеро лице, той я желаше. Очите ѝ бяха хлътнали, нефритеният им блясък обаче не бе потъмнял, а сладните ѝ ресници напомнях екзотични японски ветрила. Всичко това възпламеняваше кръвта му, докато се събра някъде надолу в болезнена топка.

Но той не беше нито хищник, нито чудовище, дебнещо да погълне някоя невинна жертва, изпречила се на пътя му. И все пак, когато розовото връхче на гърдата ѝ се очерта под нежния муселин на нощницата ѝ, беше повече от готов.

Изпъшка и се извърна от изкушението. Отиде до камината под предлог да стъкне огъня, но всъщност да спечели време и да се овладее.

— Ян — долетя зад гърба му слабият глас на Джули и сладостната гръпка отново преряза слабините му, — добре ли си?

Въздъхна още по-дълбоко. Не му се случваше за първи път, откакто беше в безсъзнание. Имаше лошото предчувствие, че няма да е и последен.

— Добре съм, Сесънек — отвърна той, като забиваше ожесточено ръжена в невинните въглища.

Когато се обърна и с широка крачка се върна на мястото си, Джули забеляза, че пристъпва необичайно тромаво. Попита го объркана.

— Ян, защо си се привел?

Той се намръщи.

— Много си наблюдателна — отвърна ѝ сухо.

Джули разбра, че има нещо, което все още не проумява. Погледът ѝ се плъзна надолу по него — от широките рамене и свободно пуснатата ленена риза, разкопчана на врата, до стегнатите и сякаш повпити от обикновено бричове. Беше възбуден. При това откритие цялата се изчерви от задоволство.

Той се подсмихна, когато нежната руменина пропълзя от лицето ѝ към развълнуваните ѝ гърди.

— Ти си толкова смутена от липсата на деликатност от моя страна, колкото и аз съм огорчен от това.

Седнал на леглото до нея, той взе и двете ѝ ръце и ги вдигна към устните си. Езикът му нежно докосна десетте връхчета и предизвика хиляди мравчици към китките ѝ. В кръвта ѝ се събудиха сладостните спомени от тяхното любене.

Разширените ѝ зеници му говореха по-ясно от всякакви думи, че тя откликва с равна сила на неговата възбуда. Щеше да бъде толкова лесно да продължат... И щеше да бъде толкова хубаво след изминалите седмици на въздържание.

Той стисна очи, за да не вижда събуждения ѝ интерес. Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Не ме гледай така, любов моя. Все още си твърде отпаднала за...

Тя закачливо му се усмихна.

— Тогава защо ме поведе по този път?

Той тръсна глава.

— Не бях аз — пусна едната ѝ ръка и леко погали с пръсти розовата пъпка на зърното ѝ, което се очертаваше още по-примамливо под ефирния воал на нощницата ѝ. — Това дяволче непрекъснато ме изкушава със сладки обещания.

Тя се засмя от удоволствие. Испита сладостно отмаляване — едно усещане, с което не беше свикнала, но намираще за много желано. Чувстваше се дори по-бодра, отколкото преди малко.

— А може би иска да изпълни тези обещания — промълви сънено тя.

Вниманието му се насочи с болезнена напрегнатост към лицето ѝ. Гласът му стихна до сподавен шепот.

— Наистина ли ме каниш да се любим?

Съгласието ѝ го погали като ръката на вълшебница. Това бе всичко, което искаше от живота. Тя го желаше и не го криеше. Трябваше да напрегне цялата сила на волята и натрупания през шпионските години опит, за да откаже поканата в очите ѝ.

— Не мога, любов моя. Не още.

— Защо?

Зова беше жален стон, идващ направо от сърцето ѝ. Джули бе започнала да вярва, че той наистина я обича, че двамата могат да открият любовта в този брак.

Той отметна златните кичури от лицето ѝ и прокара пръст по едната ѝ вежда.

— Не защото не умирам от желание.

— Тогава...

— Ш-шт... сложи пръст върху устните ѝ, възпирайки недоволството. — Защото все още не си добре и защото аз те обичам твърде много, за да рискувам здравето ти само от страст.

Съмненията ѝ се разсеяха почти мигновено. Той полагаше такива усилия да изглади всичко неприятно от миналото им!

Наведе се над нея, устните му се раздвижиха над нейните и поеха пухкавата ѝ долна устна — едно нежно обещание за бъдещето.

* * *

Бъдещето наистина се оказа прекрасно — мислеше си Джули, докато каруцата се тръскаше из безбройните дупки по пътя. Слънчевите лъчи играеха по листата на дъбовете, тиса и брезите, които се възправяха от двете им страни. Свежият дъх на океан, който проникваше до всяко кътче на Колънси, я освежаваше и въодушевяваше.

— Кога ще пристигнем? — попита тя. — Нямам търпение да видя новия дом на баба ти.

Той ѝ се усмихна и шибна дребното рунтаво хайлендско пони да ускори хода си.

— Страхувах се, че това пътуване ще те измори.

— Глупости — отвърна едва ли не обидена тя. — Вече съм съвсем здрава и ще се чувствам още по-добре, ако не ме глезиш чак толкова.

Той ласкаво я погледна и хвана поводите с една ръка, за да приглади немирния кичур зад ухото ѝ с другата.

— Искам да те глезя — и направи закачлива гримаса. — Искам да направя много повече за теб. И колкото повече те глезя, толкова по-бързо ще се възстановиш. И толкова по-скоро ще те поведе по моите развратни пътища.

Смехът ѝ се лееше като чуруликане на птиче. Ян ѝ хвърли бърз одобрителен поглед. В края на горичката вече се виждаше новата къщурка на баба му, с грейнали от слънцето белосани стени. Той се усмихна с печал. Никой не би се любил с една жена, дори тя да е собствената му съпруга, под погледа на баба си. Нито пък би си позволил да прекрачи прага на къщата ѝ с издути бричове.

Спря каруцата пред входа, скочи на земята и се запъти към кладенеца. Джули объркана го проследи с поглед как извади ведрото с ледена вода и пъкна главата си вътре. После се върна, като тръскаше глава и пръхтеше като грамаден звяр. Когато ѝ подаде ръка да слезе, усмивката му беше почти умолителна.

— Не можех да вляза в къщата на баба в това състояние.

Джули звънко се разсмя.

— Непоправим хищник. Това ще ти е за урок да не ми отказваш, когато ти предлагам.

Той разтърси глава и ледените пръски я обсипаха. Джули въздъхна и се опита да прекрачи канатите. Ръцете му се протегнаха светкавично към нея, той я грабна и миг след това гърдите им се притиснаха в страстна прегръдка.

Дишането ѝ се учести и сърцето ѝ задумка в гърлото. Зарови пръсти във влажната му коса и придърпа главата му към себе си.

— М-м-м...

И двамата се отдръпнаха. Джули залитна назад, но ръцете му я хванаха и задържаха. Погледът му се плъзна по лицето ѝ и се насочи към портичката на къщата.

— Бабо, стресна ни.

Маргарет Фрейзър се подсмихна под мустак.

— Е, и на мен така ми се стори. Хайде, влизайте. Има чай и овесен сладкиш.

С пламнало лице Джули позволи да ѝ помогнат да слезе. Като се опираше на ръката му, двамата се запътиха към новото жилище. Можеше да върви и сама, но ѝ беше приятно да усеща силната му ръка под пръстите си.

Точно до вратата вниманието и бе привлечено от дръвче, обсипано с малки оранжеви плодове, които рязко се открояваха сред зелените листа.

— Колко е хубаво, че сте построили новата къща до това дръвче!

Ян се изкашля зад нея. А Маргарет ѝ отговори с многозначителна усмивка.

— Не е случайно то — каза старата жена. — Накарах Ян да го посади. Добре се хвана.

Джули извърна любопитен поглед към съпруга си. Той посрещна открито неизречения въпрос, но нямаше намерение да ѝ обяснява. Тогава тя пак се обърна към Маргърет.

— Боя се, че нищо не разбирам.

Старицата отговори, като внимателно подбираше английските думи.

— Това е самодивско дърво.

Когато баба му замълча, като че ли очакваше отговор, Джули се почувства неловко.

— Това е чудесно.

Маргърет се подсмихна.

— Не е само туй. То пази от вещици и таласъми. Всеки хайлендец си го засажда.

Джули помисли, че старицата се шегува, но сериозните сиви очи на Маргърет и твърдата линия на заобиколената от бръчки старческа уста говореха обратното. Джули усети, че настръхва и едва се сдържа да не разтърка ръцете и краката си. Вместо това наведе глава и прекрачи прага. Отвътре къщата беше същата като тази, разрушена от бурята. В предната част, която заемаше цялата дължина, зърна полюляващата се опашка на кравата и чу шума на овчи копита в сеното. Най-голямата стая, където ги въведе бабата, имаше висока камина, етажерка с посуда, нисък одър и два дървени стола. До чекръка имаше ниско дървено столче.

Джули се усмихна. Бабата на Ян бе упорита жена. Но внукът ѝ беше щастлив, че най-после е успял да я уговори да се премести на друго място. Явно беше, че не му е разрешила да направи новата ѝ къща по-удобна.

Старата жена наля кипяща вода от един чайник направо в чашите с чая и сложи плитка чиния с овесен сладкиш. Донесе и бучка чисто масло и сладко.

Чаят беше силен, а кейкът жилав — също като жената, която им го поднасяше. Джули нямаше с какво да ѝ помогне и само се любуваше на старицата. Маргарет Фрейзър вършеше това, което иска.

Джули се отпусна и остави мелодичния поток на разговора да тече покрай нея. Вече бяха минали две седмици от бурята, но тя още не се бе възстановила напълно. Нещо като че ли подразни гърдите ѝ и преди да определи какво е, тя мъчително се разкашля.

Ян ѝ наля припряно нова чаша чай и настоя да го изпие. Джули знаеше, че топлият чай ще облекчи кашлицата. Минаха няколко минути и тя спря.

Ян нежно избърса насълзените ѝ очи и ѝ подаде своята кърпичка.

— Джули, баба се извинява, че разговаряме на галски, но така ѝ е по-лесно.

Маргърет кимна с побелялата си глава.

— Еъ. Аз правя моите мисли на галски. Но искам да ти благодаря, дъще, задето ми спаси животните. Ян ми каза, че ти си се сетила за мен.

Джули се облегна и изтръска трохите от скута си.

— Благодаря ви, но Фиона беше тази, която „видя“ опасността. Аз само направих извод, че това се отнася за вас.

— Ах, дарбата на Фиона — въздъхна старицата.

Ян погледна към Джули изпод вежди. Дали вярваше в това? Той се намеси, за да сменят темата на разговора.

— И тя ти спаси живота, бабо.

Старата жена поклати глава и някак особено се усмихна.

— Не е. Не чух да лае Кусит. Не ми е дошло времето.

Ян изпусна дълга въздишка със сумтене и извъртя очи към тавана, почти изгубил търпение. Искаше баба му да спре дотук с бойното кръщение. Вярно, странни неща се случваха в Хайленд, но не желаше Джули да се сплашва. Беше й необходимо повече време, за да се приспособи към начина на живот в тази земя и нейните хора.

Джули следеше как ще реагира Ян на думите на баба си.

— Боя се, че не разбирам — каза тя.

Маргърет се засмя и този път смехът й прозвуча за Джули като кикот. Косъмчетата по врата й настръхнаха.

— Кусит е вълшебното куче. Когато го чуеш да лае, значи си чул собствената си смърт.

Пронизващите й сиви очи се взряха в Джули, без да трепнат.

Джули оправи с припрени движения полата си, след това си наложи спокойно да отпусне ръце в скута си и да отбележи:

— Колко интересно!

Ян забеляза нервните й движения, които бе свикнал да различава през тези месеци, и стана. Целуна обветрената буза на баба си. Помогна на Джули да се изправи и каза.

— Късно е, а Джули още не се е възстановила напълно след болестта.

Качиха се бързо в каруцата и поеха към замъка. Джули се загърна плътно с вълнения шал и се загледа в далечината. Виолетовите цветове на пирена покриваха мочурищата, а хоризонтът бе окъпан от бледолилавите цветове на лавандулата като при залез.

— Странна е тази земя — продума най-сетне тя.

— Да, странна е.

— Вярваш ли на всичко, което казва баба ти? — любопитството ѝ се бе разпалило дотолкова, че не се въздържа и зададе въпроса си. Откакто бе станала свидетел на способностите на Фиона да предусеща опасността и особено след бурята, Джули се хващаше, че се стряска и при най-лекия шум.

Ян се изкашля.

— Мисля, че има много неща, които не можем да обясним.

Въпреки неудобството, тя се усмихна.

— Значи вярваш, че разказаното от баба ти е възможно.

Той сви рамене и без да иска опъна единия от поводите, при което понито се спъна. Каруцата се люшна и Джули трябваше да се вкопчи в дървената преграда, за да не падне.

Ян изруга през зъби и протегна ръка, за да я задържи.

— Ама че съм непохватен. Ами ако беше паднала?

Джули го изгледа, сгущена в здравата му и сигурна прегръдка. Дори сега, когато топлината му я сгръвяваше, ѝ беше трудно да повярва, че тази любов, която бе търсила цял живот, е за нея. Винаги, когато си помислеше за това, сърцето ѝ се свиваше от страх пред крехкостта на щастието и живота.

Тя обви ръце около врата му и доближи уста към неговата. Устните им се срещнаха, езиците им се докоснаха, а телата им плътно се притиснаха едно в друго. Цялата тръпнеше от жажда, каквато не бе изпитвала досега.

Целувката сякаш проникна в сърцето ѝ. Когато Ян най-последно се отдръпна, Джули пое дълбоко дъх. Студеният влажен въздух нахлу в дробовете ѝ и тя отново се разкашля.

— Любов моя — каза Ян развълнувано, обгръщайки я, докато пристъпът на сухата кашлица я задушаваше, — все още не си достатъчно здрава, за да се любим, да не говорим пък изобщо това да стане тук — сред тези влажни поляни и студения въздух.

Очите ѝ се бяха насълзили, а челото — изпотило. Колкото и да ѝ се искаше да легне в ухаещия виолетов пирен и да приеме любовта му с цялото и тяло, знаеше, че е прав.

— Може пък ти да не си успял да запалиш достатъчно кръвта ми.

Това беше слаб опит добродушно да се пошегува, но постигна целта си.

Ян се засмя и вдигна носната кърпичка до носа и.

— Духай.

— Я ми дай кърпата. Имам сили и сама да си издухам носа — сопна се тя.

Той ѝ подаде кърпичката.

— Упоритата Сесънек. Искам само да се грижа за теб — и добави енергично. — Но да стоим тук няма смисъл.

Той изплющя с поводите и понито отново тръгна. Джули се любуваше на профила му, като изрязан на светлината на залеза. Ветрецьт носеше уханието на пирен и сол и си играеше с дългите му коси, откривайки високото чело и правилния нос. Нямаше връхна дреха, а ризата му беше разкопчана. Тя виждаше гъстите черни косми, които знаеше, че постепенно изчезват към гладкия стегнат корем. Дъхът замря в гърлото и.

Беше толкова красив, а в гърдите му биеше благородно сърце. Нейното се изпълни с копнеж и любов. Той беше всичко, за което беше мечтала и не можеше да повярва, че само допреди няколко месеца единственото чувство, което изпитваше към него, беше омразата.

Била е глупачка. Бог ѝ изпращаше дар — да изпита истинското щастие. И тя го приемаше с благодарност.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Погледът на Ян обходи претъпканите стаи на училището. Всички селяни бяха дошли да чуят новия управител на имението. Арчибалд Патерсън беше добър човек, завършил в Единбург, след което се отдал на идеята да подобри живота на селяните, тъй като и самият той бе беден земеделец, преди Леклан Макфий да го изпрати да учи.

По лицето на Ян бавно премина усмивка и омекоти строгите му изваяни черти. Напрежението в раменете му почти изчезна. Жителите на острова откликваха на Патерсъновите думи. Скоро с Божията помощ и зестрата на Джули стопаните на Колънси щяха да отглеждат достатъчно картофи и овес за цяла година, вместо баща му да дава последните си пари, за да внася зърно от Англия.

Двамата с Патерсън щяха да въведат Колънси и клана Макфий в деветнайсетото столетие. Така щеше да смъкне бремето от плещите на Макфий-старши, а може би и болното му сърце щеше да укрепне.

Точно в този момент Леклан Макфий стана и се качи на подиума, за да обещае пълната си подкрепа за новите методи в земеделието, които Патерсън предлагаше да се въведат.

— Ще дам семена на всеки мъж, жена и дете, които са тук, за да обработват земята по новия метод.

Ян изсумтя. Сякаш не го беше правил през последните десет години. И бе свалил арендата от земите им почти до нулата. Никой в Хайленд и по островите не бе постъпвал така. Повечето бяха последвали примера на Сатърленд и емигрираха, други пък приемаха идеята за изгонване на дребните стопани и превръщане на земите им в пасища, тъй като овцевъдството беше много по-доходно. При тази мисъл в гърдите му се надигаше гняв.

Ян дотолкова беше погълнат от дебатите, че не забеляза зад себе си Джейми, докато мазолестата му ръка не го стисна за рамото.

— Момко, един човек иска да приказва с теб.

Рунтавите вежди на Джейми бяха извити нагоре и Ян разбра, че човекът е непознат. Иначе той би го назвал по име. На острова рядко

идваха чужденци, особено сега — в късна есен, когато океанът ставаше по-бурен и времето застудяваше.

Той излезе от училището и сви в посоката, която му сочеха рунтавата глава и святкащите очи на Джейми. Устата му пресъхна. Едър, широкоплещест мъж със светлокафява дълга коса, отметната назад и прибрана в старомодна опашка и с високи скули се бе облегал на каменния зид на единствената странноприемница. Беше облечен в неописуем кафяв кожух и широки работнически панталони, но студентите му светлосини очи пресрещнаха погледа на Ян, без да трепнат.

Бяха изминали две години, откакто Ян за последен път бе видял Жак Дюбоа. Французинът не се беше променил. Беше поналял малко в раменете, но това можеше да е и от кожуха.

Какво ли го бе довело тук?

Ян се намръщи. Изобщо не му се искаше да разбере, но усети, че е свързано с писмата на Луиза. Едно време тримата работеха в един екип и животът на всеки от тях зависеше от останалите двама. След това Наполеон бе пленен и те се разделиха — всеки пое своя път поне до днес.

Ян се огледа, сякаш да се увери, че всичко е наред, като че ли поздравът отсреща означаваше точно обратно то и тръгна с нехайна крачка към него. Като внимаваше да не покаже никакво любопитство или вълнение, той се приближи спокойно, вътрешно подготвен за всякаква изненада. Жак не беше човек, който се появява, където и да било без определена причина.

— Добре дошъл — поздрави го Ян, когато се доближи достатъчно, за да не се притеснява, че може да го чуе чуждо ухо.

Жак Дюбоа се усмихна — само леко разтегляне на тънките устни, което с нищо не промени израза на очите му, и отвърна на същия език.

— Студен и негостоприемен остров имаш, Ян.

— Никога не съм твърдял обратното — кимна Ян и забеляза стягането на мускулите на долната челюст на французина. И двамата знаеха, че казаното от Дюбоа напомня за опитите му да се представи за човек с благородническо потекло, каквото всъщност нямаше. Това беше единственото слабо място на Дюбоа. Или поне Ян така си

помисли, когато разбра, че този човек иска да притежава титла, каквато не бе наследил... преди да ги хване с Луиза.

— Луиза ти изпраща много поздравя. Чуди се защо не отговаряш на писмата ѝ. Няма никакво намерение да застава между теб и новата ти жена.

Сега очите на Дюбоа излъчваха някаква безизразна светлина, която не отразяваше нищо от чувствата му.

Ян долови промяната и се запита защо все още се доверява на този мъж, дори след като бе разбрал, че Луиза дели леглото си и с двамата, от което всеки момент можеха да възникнат безброй проблеми.

Беше ги заварил една нощ, когато самият той се бе запътил към топлото легло на Луиза. Беше отворил вратата, която тя никога не заключваше и видял голия мъжки гръб. Двамата пъшкаха и стенеха, обезумели от страст, без да ги интересува, че някой може да ги види.

Едва когато тихо затвори вратата и напусна къщата на Луиза, Ян осъзна, че мъжът с нея е Жак Дюбоа. Това беше краят на връзката му с контесата. Никога не бе влагал дълбоки чувства в близостта си с тази жена и това не се отрази на съвместната им работа — подобна *menage a trois* можеше да съсипе деловите им отношения. Така или иначе, всичко беше вече минало и нямаше никаква причина да отговаря на „призовките“ на Луиза.

— Писмата ѝ не ме интересуват. И ти го знаеш.

Дюбоа вдигна рамене, от което огромният кожух стигна почти до гърдите му. Жестът в никакъв случай не беше галски, но съвсем определено демонстрираше яките кости и силните мускули, които бяха под този кожух.

— Тя мислеше, че ако имат нужда от теб, пак ще се включиш в играта.

Ян присви очи. Не му убягна едва забележимото трепване в гласа от скритата горчивина.

— Не искам повече да имам нищо общо нито с играта, нито с Вътрешното министерство.

Дюбоа хвърли бърз поглед наоколо.

— Говориш доста високо.

Ян се засмя на прекалената му предпазливост.

— Това не е Франция и вече няма война. Освен това тук хората говорят галски. Много малко от тях разбират английски. Френският им е непонятен, независимо от Алианса в Единбург, където не го изучават от четиридесет и пета.

Французинът още по-силно сви устни.

— Винаги съществува вероятността някои да те подслушва. Станал си непредпазлив.

Ръката на Ян почти се сви в юмрук, но когато заговори, гласът му беше равен и спокоен.

— Тази страница от живота ми е затворена.

— Не бъди толкова сигурен — Дюбоа се огледа още веднъж. — Говори се, че Бонапарт крои планове да избяга от Света Елена.

Ян остана спокоен и поклати глава.

— Веднъж вече избяга от Елба и изгуби всичко при Ватерло. Малкият Император изгуби властта в Европа. Това са само кошмари на политиците.

Погледът на Дюбоа прикова неговия като магнит.

— Значи... няма да се върнеш.

Ян посрещна открито погледа му.

— Не Няма. Сега животът ми е тук.

— Дори ако те повикат от Вътрешното министерство.

Ян пое дълбоко дъх и преброи наум до десет, преди да отговори.

— Тогава ще трябва пак да си помисля. Но само две напарфюмирани писма от Луиза и едно твое посещение — колкото и добре да е скроено — не са достатъчни да ме убедят, че има реална опасност.

Суровото лице на Дюбоа, но което беше невъзможно да се разчетат мислите му, не изразяваше нищо, но Ян познаваше този мъж по-добре, отколкото той си представяше. Веднъж бе спасил живота на Дюбоа — беше преди много години, на един друг континент.

Французинът не се сбогува — просто вече го нямаше. Постоя една минута, небрежно облегат на каменната стена, и в следващия миг морската мъгла го погълна.

Джули, която бе застанала през няколко къщи, премигна. Не бе видяла човекът да си тръгва, а сега го нямаше. Кой беше той?

— Ян — извика тя и се приближи зад него.

Той се сепна и се обърна. Когато срещна погледа и обаче, очите му бяха спокойни.

— Кой беше този мъж? Не съм го виждала по-рано. Приятел ли ти е? — още докато задаваше въпросите, в паметта и изплува неканеният спомен за Фарли, който бе срязал така грубо Ян в Хайд Парк. Този човек не приличаше на Фарли — не беше облечен модерно. Но кои ли пък би могъл да предвиди прищевките на благородниците.

Ян не се помръдна, но очите му я изучаваха. Джули усети, че зад тази среща се крие много повече, отколкото бе предположила и че не е плод на добро старо приятелство.

Вече беше сигурна, че Ян няма да ѝ отговори. Посегна несъзнателно да избърше овлажнелите си длани в семплата ленена пола. Прокара ги два-три пъти по грубия плат, доволна, че не е коприна. Коприната не беше подходяща тук, в Колънси, сред суровата простота на тази земя.

С добре овладян глас Ян отговори.

— Един познат. Нищо повече.

Джули забеляза очите му — непроницаеми и потъмнели и разбра, че Ян я излъга. Този мъж беше нещо повече от обикновен познат. Нежните косъмчета по голия ѝ врат настръхнаха и тя почувства сякаш ледена ръка докосва кожата ѝ. Беше неприятно усещане. Несъзнателно то ѝ напомни за срещата им в Гайтер и за красивата контеса Де Грас, чиито писма преследваха Ян.

Когато заговори, в гласа ѝ прозвуча язвителност и Джули бе доволна от това.

— Също като прелестната контеса, нали?

Бързата, почти незабележима тръпка, която премина по тялото на Ян, ѝ подсказа, че пуснатата наслуки стрела е попаднала в целта. Дали още се интересуваше от тази жена? Смяташе, че всичко вече е забравено, особено след последните няколко седмици.

Лицето на Ян стана още по-сурово и сърцето ѝ се сви от предателска болка. Даже след цялото внимание и уважение... след всичките прояви на любов... контесата все още имаше власт над него...

Той упорито сви устни и с раздражение отговори.

— Вече ти казах веднъж. Луиза не е твоя работа — думите му загорчаха като жлъчка.

— Той ли играе ролята на поредното й писмо?

Поне има благоприличието да се изчерви след думите й. Това обаче не я облекчи — гърлото й сякаш се стегна още повече и тя усети, че всеки миг ще избухне в сълзи.

Ян й спести поне това унижение. За разлика от непознатия той не се изпари в мъглата. Обърна се и с бавни крачки се отдалечи от нея.

Джули се свлече по стената. Пръстите й се мъчеха да намерят опора в гладките студени камъни.

Ян й беше казал, че я обича. Беше казал, че без нея животът му няма никакъв смисъл. Беше й предложил свободен избор.

Облъкна я свежият океански бриз и тя дълбоко пое дъх. Вдигна поглед нагоре, откъдето долиташе дрезгавият крясък на чайка.

Пред отворените врати на училището долетяха викове на признателност. Селяните приветстваха Макфий, нейния свекър, за това, което възнамеряваше да направи. Истинското благородство на Колънси и на неговите жители притъпиха малко непоносимата болка, която изпитваше.

Ян беше като тази земя и нейните хора. Трябваше да бъде! Не би могла да се заблуди. Беше благороден и свободен и щом й беше казал, че я обича, значи наистина я обичаше. И тя трябваше да му вярва. Сърцето и душата й го подсказваха.

Имаше обаче нещо много сериозно, свързано с посещението на пратеника на контесата. Нейните писма бяха започнали да пристигат все по-често. Това посещение беше последната капка. Ян трябваше да й обясни всичко или щеше да го накара да съжалява.

С твърда и решителна крачка Джули пое бавно след Ян. Спря пред вратата на училището и погледна вътре.

Някои от селяните бяха насядали, други стояха прави и протягаха шии с жаден интерес. Износените им дрехи бяха нееднократно кърпи. Арчибалд Патерсън, когото Ян бе назначил за управител, привършваше речта си. Леклан Макфий сияеше от задоволство. Бледото му доскоро лице сега бе жизнено и румено, както при пристигането й. Изглеждаше здрав. Ако не го познаваше, не би могла да предположи, че е с болно сърце.

Преди Джули да успее да разбере за какво става дума, събранието приключи. Хората наскачаха и виковете им се сляха в общ одобрителен възглас. Ян се отдели от стената и се запъти към нея.

Дългата му коса бе отметната назад и високото чело, красивият нос и волевата брадичка се очертаваха още по-ясно. Дори намръщен, той беше най-мъжественият и привлекателен мъж сред всички останали — с мъжествеността на шотландец и хладнокръвието на англичанин.

Погледът, който ѝ отправи, докато пое ръката ѝ и я сложи върху своята, не търпеше никакви възражения. Тя се подчини с охота. Беше неин съпруг и тя щеше да му се довери. Обичаше го.

Усмихна му се лъчезарно. Той се спря изненадан наскреж крачка, Джули?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Съпруже?

Той отвърна на усмивката ѝ — отначало колебливо, а после се засмя от сърце.

— Мислех, че си ми сърдита заради Дюбоа.

— Има ли причини?

Джули бе доволна, че той сам изрече името на мъжа и не изпита никакво злорадство.

— Не, любов моя — той се наведе и я целуна леко по устните. — Дюбоа не означава нищо за нас. Изглеждаш изтощена. Да приключим с това и да се прибираме да си починеш.

Тя се усмихна сдържано.

— Наистина съм изморена — и едва тогава усети, че това е самата истина. От десет дни за първи път излизаше от замъка. — Когато се приберем, можеш да ми разкажеш повече за Дюбоа. Сигурна съм, че ще бъде много поучително.

Ян се намръщи, но преди да отвори уста или да изрази съпротива, тя го изведе на прашната улица и двамата застанаха отстрани, за да могат да поздравят всеки, който излиза от училището.

С наведена глава и свалена шапка приближи първият селянин, за да им благодари за всичко, което правеха. Борбата за оцеляване в Коълнси бе жестока и затова признателността на селяните нямаше граници.

Зад него беше семейството на Макъмъл Макфий. Бяха шест деца, от пеленаче до десетгодишно момченце. Сърнето са Джули се сви от жалост за тях.

— Благодаря ви за кошницата — каза Макъмъл Макфий почитателно.

Жена му зад него срамежливо се усмихваше.

Отначало Джули изпита желание да се пошегува и да омаловажи този факт, но то бързо угасна. Щеше да засегне гордостта им. Да твърди, че храната в кошницата е била нищо, означаваше, че смята родителите за некадърни да осигурят прехраната на децата си.

— Винаги сте добре дошла при нас — усмихна им се тя включително и на бебето, което беше отворило широко очички и се мушеше в полите на майка си, както и на десетгодишното момче, което го дърпаше за ръчичката.

Момченцето отвърна на усмивката ѝ. Джули знаеше, че носи името на баща си, на когото и приличаше, въпреки че бръчки от умора и недояждане бяха издълбали лицето му. Толкова рано. Сърцето я заболя за всички тях, но много добре знаеше, че не бива да им показва съжалението си, защото ще ги обиди.

Беше благодарна на Бога за парите, които баща ѝ така щедро бе дал, за да купи титла за своите внуци.

* * *

Но една титла е от значение само ако този, който я носи, може да помогне на другите, реши по-късно Джули. Разглеждаше стаята, в която живееше с Ян. Много пъти бе оглеждала тавана и стените, но никога досега не бе оценявала какво всъщност представлява тя и какво символизира — сплотеността на клана Макфий и неговата твърда решимост да се грижи за всичко, което му принадлежи. Едва сега започваше да го проумява.

— Милейди — не спираше да я увещава Сузи, — не се налага да се решите сама.

Джули се усмихна на изговора ѝ, който започваше да прилича на този на шотландците.

— Но на мен така ми харесва, Сузи. Ти не си дворцова камериерка и двете знаем, че не ти е особено приятно да го правиш.

Освен това да разресва косите си сама я успокояваше. Мекото движение на четката от челото назад почти до кръста ангажираше

ръцете ѝ.

Сузи се изправи.

— Обещах на негова светлост да се грижа за вас. Той и затова ме взе.

Джули остави четката и мислите ѝ се върнаха назад.

— Струва ми се, че са минали години оттогава...

Тя се обърна и се вгледа в девойката. Откакто бяха дошли на острова момичето сякаш бе разцъфтяло.

Страните ѝ аленееха като рози, а гърдите и устните ѝ бяха набъбнали. И винаги беше усмихната.

— Щастлива си тук, нали? — попита Джули.

Сузи смутена завъртя глава, без да знае какво да отговори.

— Милейди?... Ъ-ъ... Така е... Не бива ли?

Джули ѝ кимна развеселена.

— Сега твоят дом е тук. Предполагам, че доста скоро двамата с Джейми ще се съберете.

— Това не зависи от мен, милейди.

— Не искам да те ангажирам повече, Сузи. Върши си работата. Сигурна съм, че Джейми не е от най-търпеливите.

Сузи се засмя и отново се изчерви.

— Хич не е от търпеливите, милейди. Честна дума.

Вратата се отвори и железните панти изскърцаха. Ян застана на прага между сивите каменните стени, също като очите му.

— Кой мъж мое да чека, кога нещо е негово по закон? — изречените с подчертан диалект думи бяха съпроводени с лукава усмивка, която отпусна добре оформените му устни.

Джули се изчерви до корена на косите си. Сузи направи реверанс, като едва не загуби равновесие и се изниза покрай него навън. Стъпките ѝ отекнаха по каменното стълбище и затихнаха. Ян затвори тежката врата и сега нито отвън, нито отвътре можеше да проникне никакъв звук.

— Ян, срамота е да притесняваш момичето по този начин.

Той се засмя и смехът му звънна в стените.

— Може и да съм казал нещо неприлично, но, повярвай ми, всеки път, когато спомена пред нея за Джейми, девойчето се изчервява до ушите.

Ян взе гребена, който бе оставила върху масата, и започна да разресва косите ѝ. От устните ѝ се отрони лека въздишка на задоволство.

— Чудесно е.

Дланта му се плъзна след гребена и продължи да я гали.

— Харесва ти да го правиш сама.

Джули се усмихна в знак на съгласие и попита.

— Откъде знаеш?

Лицето му беше сериозно.

— Наблюдавал съм те. Когато нещо те притеснява, започваш да поглаждаш нещо — дреха, Пампкин, каквото имаш под ръка, което е меко като коприна. Изглежда те успокоява.

— Много си наблюдателен — продума тя, без да е сигурна дали това, че така дълбоко прониква в чувствата ѝ, ѝ харесва.

Той скришно следеше реакцията ѝ.

— Трябва да бъда.

Тихите му думи ѝ напомниха за случая следобед. От удоволствието при нежните движения на гребена по косата ѝ го беше забавила.

Погледна го внимателно и попита.

— Ян, кой беше онзи мъж... Дюбоа?

Ако погледът ѝ не беше насочен така напрегната в отражението му в огледалото, не би забелязала особеното трепване на клепачите му. С нищо друго не показва, че е чул въпроса ѝ. Ръцете му продължаваха да я гаят, без да трепват.

— Мислех, че сме приключили с този въпрос — тихо отговори най-сетне той.

Също толкова тихо Джули попита.

— Ще ми кажеш ли?

— Не мога да ти кажа всичко — продума той, продължавайки да я реши, като претегляше всяка своя дума. — И може би няма да ти кажа нищо. Всичко е минало.

— Моля те!

Ръцете му спряха за миг, после отново продължиха, сякаш този къс време му беше необходим да вземе решение.

— Ще ти кажа това, което мога, което смятам за безопасно.

Джули кимна, щастлива, че все пак той донякъде е направил компромис. В това виждаше още едно доказателство за любовта, която я уверяваше, че изпитва към нея.

— Жак Дюбоа е мой познат. Както сигурно си се досетила, той е свързан с Луиза. Всъщност доста свързан. Той е неин любовник.

Наистина ли бе заплел гребена в косата ѝ — помисли Джули, — или на нея така ѝ се стори?

— Защо е дошъл тук?

Ян въздъхна с раздразнение.

— Писмата. Дюбоа, Луиза и аз бяхме шпионска група внедрена в Париж. Тъй като владеея безупречно френски, решиха, че там ще има по-голяма полза от мен, отколкото да предвождам някой от хайлендските полкове в битките — спомените изплуваха в паметта му и той горчиво се усмихна. — И въпреки че това ми донесе само позор сред хайлендците, бих го направил отново.

Сега Джули разбра, защо не е участвал във войната. Гневът от присмеха на земляците му я накара да се извърти рязко в стола си и да го погледне в очите. Част от косата ѝ, която не беше в ръцете му, падна върху гърди.

— Бил си шпионин и не можеш да говориш за това. И когато съседите ти са те обвинявали в малодушие, е трябвало да ги оставиш да си вярват. Но сега? Защо не им кажеш, както на мен?

Погледът му се премести от косата, в която се бяха задържали пръстите му, през гърдите и до гневно святкащите нефритови очи. Съпричастието и стопляше сърцето му и затвърждаваше решението му да ѝ разкаже истината.

— Отначало отношението им ме оскърбяваше. Това, че могат да мислят, че съм страхливец, а пък гордостта не ми позволяваше да им разкрия истината за същността на моята работа. Това ме караше още по-упорито да търся богата шотландска наследница, преди да дойда в Лондон — все още в плен на спомените, той сложи ръце на раменете ѝ. — Но май тази моя гордост най-после се оказа полезна. Срещнах теб.

Тя се надигна и го целуна леко по устните.

— Благодаря ти.

Той потопи очи в нейните. Палецът му нежно очертаваше извивката на брадичката ѝ.

— Благодаря ти, Сесънек.

Джули видя желание в очите му и разбра, че ако престане да задава въпроси, скоро щяха да се любят. Тогава нямаше да научи нищо повече, а трябваше да знае. Нещата започваха да стават сериозни.

— Защо беше тук Дюбоа? — побърза тихо да му напомни тя въпроса си.

Ян леко се отдръпна, колкото да може да говори, без да докосва кожата ѝ с устни, и отвърна.

— Двамата с Луиза искат да се върна при тях.

— Какви са те, та да искат?

Ян се замисли за най-подходящия отговор. Имаше много неща, които бе преценил, че може да разкрие пред Джули, но връзката му с Луиза не беше сред тях. Освен това всичко беше приключило отдавна — от момента, в който ги видя с Жак в стаята на Луиза.

— Едно време бяхме съдружници. Животът ни зависеше от способностите и съобразителността на другите двама — той се усмихна иронично на образа си в огледалото — Както знаеш, Луиза ми изпращаше писма. Във всяко от тях тя молеше да се върна в Лондон. Тя, а сега изглежда и Жак, подозират, че отново ще има нужда от нашия опит като екип.

— Защо? — въпреки че Ян говореше безцеремонно, почти грубо за тази жена, Джули усети как някъде дълбоко в душата ѝ ревността надига отровното си жило. Той я погледна спокойно и открито.

— Не мога да ти кажа. Но нямам намерение да отида. Бъди сигурна.

Острието на ревността, което я бе пронизало за миг, когато заговори за контесата, сега започна да се забива по-дълбоко и Джули знаеше, че единственият начин да се пребори с това чувство, преди да се е превърнало в съсипваща язва, е да го попита категорично какви са били отношенията му с тази жена. Не ѝ се искаше да го прави, но още по-трудно ѝ беше да не го попита. Познаваше се достатъчно добре, за да съзнава, че и най-лекото съмнение щеше да се изправи като стена между тях и да засенчи постигнатото щастие.

Пое дълбоко въздух и изстреля въпроса си на един дъх.

— Какво е тази жена за теб?

Ян забеляза как пребледня. Явно се страхуваше от отговора, и то с основание — но продължаваше да стои лице в лице с него, без да

трепне. Беше силна жена. Испита още по-дълбоко възхищение от нея. Тя заслужаваше истината.

— Едно време ми беше любовница, много отдавна. Отношенията ни бяха приключили много преди да срещна теб. Сега между нас няма нищо.

Но Ян знаеше, че Луиза иска да върне миналото. Дори след като беше любовница на Жак, ясно му бе дала да разбере, че го желае. Беше ненаситна.

Не отгестваше погледа си от очите ѝ, но Джули забеляза как ирисите му се промениха от чисти и сребристи в мътно оловни. Разбра, че разчита на нея да повярва на думите му, че връзката с Луиза е минало и ще си остане само минало.

Можеше ли да преодолее болезненото свиване на стомаха и пронизващата ревност, която за миг бе спряла сърцето ѝ? Можеше ли да направи друго, освен да го обича, както досега? Предполагаше, че не. Трябваше да му се довери. Повярва му.

Докато чакаше някакъв отговор от нея. Ян усети напрежението в тялото ѝ, сякаш беше навита на пружина кукла. Щеше ли да му повярва? Господи, трябваше. Очите им се срещнаха.

— Вярвам ти, че ме обичаш, Ян Макфий.

Напрежението му за миг се стопи и коленете му омекнаха, но никога досега не бе изпитвал по-голяма благодарност. Без нея животът му не би имал смисъл, а я познаваше вече достатъчно добре, за да осъзнава, че ако сега не му беше повярвала и не му се бе доверила, щеше да го напусне. Той се изкашля, смутен от силата на чувствата, тъй като не искаше да им позволи да го завладеят, и потърси изход в нещо, което разбираше и приемаше за нормално.

— Косата ти е прекрасна, любов моя. Тя беше тази, която след очите ти ми направи най-силно впечатление в библиотеката на баща ти.

Той погали с една ръка златния водопад, наслаждавайки се на меката нежност, която се лееше по мазолестата му длан. Засмя се от удоволствие, когато копринените кичури се разделяха и увиваха около пръстите му.

— Косата ти се увива около мен като златна верига.

Поезията в думите му го стресна и му прозвуча малко драматично. В стремежа си да заличи това звучене и неловкото

положение, в което започваше да изпада, той рязко добави.

— Както ти си създадена, за да се увиваш около мен.

Откритата гореща чувственост в последните думи смути Джули и тя се изчерви. Доволен от въздействието им върху нея, Ян уви дългите руси коси около дясната си ръка и ги повдигна над тила ѝ. Млечнобялата голота на рамото ѝ бе неотразима. Той се наведе и го целуна.

По гърба ѝ преминаха горещи и студени тръпки. Когато устните му проследиха извивката на рамото и, отмятайки лекия шал, дъхът ѝ секна.

Споменът за бледото красиво лице на Луиза се стопи заедно с болката, която я бе пронизала, докато слушаше Ян. Тя повдигна лице към него така, че устните му да се плъзнат по чувствителната извивка около ключицата и се молеше този миг да не свършва никога. Устата му намери ямката в основата на шията, където сърцето ѝ пърхаше като нежните крилца на колибри.

Главата ѝ се отпусна назад, подпирана от ръката му, върху която като възглавничка бе увита собствената и коса. Устните му описаха нежна дъга около шията ѝ и по цялото ѝ тяло се разля сладостна топлина. Това беше единственото, което остана в съзнанието и. И още нещо — сега той я обичаше. Беше ѝ се доверил, както и тя на него.

Устните му са спряха върху нейните и тя ги разтвори с жадно нетърпение. Дълги мигове, в които дъхът им бе спрял, езиците им се докосваха и се галеха, мамещи с обещания за още по-голяма близост.

Със свободната си ръка Ян погали коленете ѝ, разтвори ги и коленичи между тях. Разкопча копчетата на брича си и се освободи. Отметна дългата риза на Джули и бавно и дълбоко потъна в нея.

— Да — задъхваше се тя, жадуваща това сливане не по-малко от него. — Да, любов моя.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Подтиквана от любопитство, Джули тръгна след Ян от трапезарията през коридора. Двамата влязоха в малката библиотека. По време на вечерята разговорът се въртеше около по-малкия брат на Ян — очевидно голям дявол — и тя искаше да научи повече за този шести член от семейството.

— Никога не си споменавал пред мен, че имаш брат — каза тя.

Ян седна зад бюрото, където го очакваше цяла купчина писма и се усмихна.

— Никога не си ме питала.

Рижата Пампкин издебна момента, измъкна се зад един от рафтовете на библиотеката и се отърка в краката му. После безшумно скочи в скута му и извади ноктите си, за да се задържи.

— Проклетата котка — измърмори Ян и я почеса под брадичката.
— Можеше поне да си прибере ноктите.

Джули не можа да сдържи смеха си.

— Двамата сте такава картинка! Няма съмнение, че довечера пак ще се разположи между нас. Много я глезиш.

Той повдигна едната си вежда.

— А ти не я ли глезиш?

— Разбира се, но за мен е естествено. Тя е моя котка, макар че изглежда, е забравила тази малка подробност.

Джули унило и с известно съжаление се усмихна на това, че любимката ѝ бе изгубила интерес към нея и беше насочила цялото си внимание към съпруга ѝ. Сети се за истинската причина да влезе в библиотеката и реши да смени темата.

— Разкажи ми за брат си.

— Какво искаш да знаеш? — попита Ян с израза на човек, който се предава.

Джули застана на стъпалата, поставени, за да се стигат и най-горните лавици на библиотеката, и отговори.

— Всичко.

Ян потупа Пампкин и по черния му панталон се полепиха рижи косми.

— Отвратителна си — наведе се той към котката и се опита да изтръска меката вълна.

Пампкин замърка.

— За брат ти — напомни му Джули.

— Няма кой знае какво за казване. Името му е Дънкън, две години е по-малък от мен. Завърши университета в Единбург и сега е капитан в гвардията на Нейно Величество.

— И? — подтикна го Джули.

Той премигна.

— И това е всичко. Боя се, че животът му не е много вълнуващ.

— Женен ли е?

— Не — отговори Ян и насочи вниманието си към писмата.

— И това е всичко, което можеш да ми кажеш? — гласът ѝ прозвуча остър от раздражението. Говореше с нея като че ли е мъж. Само с голите факти, а останалото трябваше да се търси бог знае къде.

Убеден, че ѝ е казал всичко, Ян вдигна котката и я постави на пода. Приблужи стола към бюрото и разкъса първия плик.

Джули го наблюдаваше, раздвоена между възхищението от способността му да се откъсва от всичко, когато има сериозна работа, и раздражението при мисълта, че е много вероятно да е забравил вече за присъствието и. Реши, че не бива да понася това толкова безропотно и се изкашля.

Той погледна към нея и мрачното му лице ѝ напомни за един страховит воин, когото бе видяла в някаква илюстрирана книга за келтската митология.

— Нещо лошо ли има? — попита тя.

Ян чу въпроса, но не знаеше какво да отговори. Усещаше как десният му клепач играе и още повече се ядоса от неспособността да овладее реакцията си след прочитането на това писмо.

Погледна го отново. Познаваше толкова добре този енергичен почерк. Под формата на приятелска бележка беше закодирана паролата, която използваша с принц Чарли, и кратко съобщение. Думите бяха подредени и скрити със специален шифър, който използваша от 1811 — годината, когато бе постъпил в специалния отдел на Британското външно министерство.

Въпреки писмата на Луиза и посещенията на Жак никога не бе очаквал да види отново паролата и все пак тя беше пред очите му, написана с тъмно мастило върху белия лист — истинска както всичко останало в стаята. Съобщаваха му ясно и кратко, че отново имат нужда от неговите услуги и че трябва да пристигне в Лондон в срок от две седмици. Не му даваха много време за път... нито за сбогуване.

Остави внимателно листа върху бюрото и се замисли какви възможности се откриват пред него — както правеше винаги. Може би Колънси беше неговата кръв, а Джули сърцето му, но Великобритания беше неговата родина. Устните му се изкривиха в горчива усмивка.

— Ян? — гласът на Джули прекъсна мислите му. Беше доближила неусетно до него. Загрижеността, която не се опитваше да скрие, стопли душата му. Взе и двете ѝ ръце и целуна дланите ѝ.

Хубавото ѝ лице поруменя, но тя не се отдръпна.

— Ян, лоши новини ли има? Да не би семето, което поръча, няма да пристигне?

— Не, любов моя. Арчибалд ме уведоми, че ще получим зърното утре.

Той се взираше в нея с копнеж да запази всяка черта. Очите ѝ блестяха в същото зелено като любимите му нефрити, но сега изнежената ѝ кожа бе леко потъмняла от лятното хайлендско слънце. Над горната ѝ устна едва забележимо се открояваше златен мъх.

— Значи догодина няма да има глад. Да не би нещо с рибарските мрежи?

Тон поклати отрицателно глава. Толкова бе загрижена за неговите хора, за клана Макфий! Погледът ѝ говореше красноречиво за това.

— Мрежите за херинга пристигнаха вчера.

Той я привлече към себе си и зарови лице в меките коси на тила ѝ. Косата ѝ ухаеше на рози.

— Спасихме клана с твоите пари.

Тя го прегърна и се сгуши в него.

— Тогава какво пише в писмото? Да не би да е пак от контесата?

— Не, Сесънек, това не е нейно дело.

Поне така си мислеше. Но как тогава Луиза и Жак бяха вече осведомени?

— Това е от друго място и не мога да не му обърна внимание.

Тя се изви и леко се отдръпна, колкото да вижда лицето му. Ян усещаше горещината, която се излъчваше от нея и виждаше пулсирането на артерията в шията ѝ. Искаше му се да се наведе и да докосне с устни това туптящо местенце, но знаеше, че няма да може да спре дотам. Искаше да се разтопи в любовното чувство, в усещането, че вечността отваря двери пред тях. Не беше време за това.

Докато се бореше с желанието си да я люби, очите му постепенно придобиваха сивия цвят на потъмняло сребро. Трябваше по някакъв начин, без да навлиза в подробности, да ѝ обясни защо трябва да я остави. Особено сега, когато най-последно се бяха слели като мъж и жена.

— Можеш ли да ми кажеш? — попита Джули, след като той продължаваше да мълчи.

Устните му едва се раздвижиха.

— Не мога.

Десният му клепач заигра в нервен тик. Трябваше да обмисли какво да каже и как да го каже. Остави я да стъпи на земята и се изправи.

Ръцете ѝ започнаха да оправят гънките на полата ѝ, а той следеше всяко нейно движение. Проклинаше всички французи и му се искаше да прати по дяволите всички англичани.

Притисна я за миг в прегръдката си и прокара длани по стегнатия ѝ гръб.

— Обичам те, Джули. Помни това.

После се наведе, взе писмото и се обърна към камината. Взе огниво от полицата и приклепна над огнището. Само след миг писмото се превърна в прозрачна паяжина пепел. Ян се върна и взе ръцете ѝ в своите, за да ѝ попречи да ги трие така ожесточено и несъзнателно в полата си. Надникна дълбоко в очите ѝ и видя любовта, която изпитва към него.

— Джули, обичам те повече от живота. Единственото, което искам, е да живея с теб.

Тя кимна. Пребледнялото ѝ лице бе изкривено от ужас.

— И да помогнеш на клана.

Това беше отчаян опит за разведряване и двамата го знаеха.

— Това също.

Той ѝ се усмихна, но очите му оставаха сериозни. Пое дълбоко дъх.

— Не мога да ти кажа кой изпраща съобщението, любов моя, но трябва да замина. Не по-късно от утре. Не мога да ти кажа дори къде отивам. Нищо повече не мога да ти кажа. Нито къде отивам, нито защо. Мога само да те помоля да ми имаш доверие.

Джули се взираше в него, сякаш ѝ говореше на друг език.

— Утре?

Той кимна. Тялото ѝ се вцепени, но умът ѝ продължаваше да работи.

— И не можеш да ми кажеш нищо?

— Колкото по-малко ти кажа, толкова по-малка е вероятността ти да го споделиш с някого. От това зависи живота на много хора.

— Това има ли някаква връзка с онзи мъж... Дюбоа? Затова ли беше дошъл?

Ян внимателно я погледна. Можеше ли да ѝ се довери? Как можеше да иска от нея да му има доверие, ако самият той не ѝ се довери. Не бе възможно. Заговори бавно, като подбираще внимателно думите си.

— Предполагам. Не съм сигурен какви са причините за това спешно повикване, но се досещам.

Кръвта на Джули застина от суровия му поглед. Дори когато се бе отнесъл толкова жестоко с нея след неуспешното ѝ бягство, не бе виждала този смразяващ сърцето поглед. Колкото и да се бе гневил, винаги се отнасяше нежно и внимателно с нея. Сега изглеждаше така, сякаш е готов на убийство, ако тези хора го поискаха от него. Тя се опита да преглътне, но заседналата в гърлото ѝ буца ѝ се стори като воденичен камък.

Ян продължи с равен глас.

— Джули, това, което предстои да ти кажа, в никакъв случай не бива да излиза от теб. Дори родителите ми не знаят. Предполагат, разбира се, но не знаят нищо.

Джули кимна сериозно, осъзнавайки до каква степен е стигнала близостта им, след като е готов да ѝ повери толкова съкровена тайна. Заедно бяха открили онова, кое го всеки един бе търсил в живота си, но сега се появяваше нещо, кое го искаше да ги раздели.

— Английското Вътрешно министерство отново има нужда от мен — той пое дълбоко дъх, сякаш е изплувал над водата след продължително гмуркаме. — Не ми беше леко да ти го кажа.

Тя нежно му се усмихна и отметна назад черния кичур, паднал върху челото му. Знаеше, че следващите му думи няма да ѝ харесат.

Той взе ръцете ѝ в своите и силно ги стисна.

— Иначе никога не бих те оставил.

— Разбирам — отвърна тя, но болката беше нечовешка.

Точно когато се бяха срещнали и душите им се бяха отворили за любовта, която всеки даряваше на другия, се налагаше да се разделят. Не се и опита да се залъгва с илюзии.

— Да шпионираш, е опасно — проговори тя.

— Понякога.

Опита се да му се усмихне. Не искаше да го измъчва допълнително със страховете си за него.

— И утре заминаваш?

— Да. Но ще се върна, още преди да си усетила, че ме е нямало.

Тя се взираше в него и се опитваше да се примири с неизбежното. Усмихна се отново и каза.

— Животът е пред нас.

* * *

Ян вдигна яката на дебелия вълнено палто, за да се защити от суровия влажен вятър. Облаците бяха скрили луната. Влагата проникваше до мозъка на костите. Пътуването през Ламанша с малката рибарска лодка беше дълго и тежко.

— До тука, началство — рече мъжът с груб глас и кимна на другите двама, които бяха на веслата. — Не смеем да отиваме до брега. Не ми се ще да се нанижем на някоя скала и после да не можем да тръгнем.

— Добре — изсумтя Ян.

Спогледаха се с Дюбоа на слабата светлина на защитния фенер и французинът се ухили, откривайки здравите си хищнически зъби.

— Ето затова носим ботуши — каза той и без колебание скочи във високата до колената вода.

Ян го последва. Краката му изтръпнаха от ледената вода и той повдигна палтото си да не се намокри.

— Какво можеш да очакваш от тези контрабандисти? — Дюбоа се засмя.

— Нищо повече от това, за което им се плаща. Така си е.

Преди още да стигнат пясъка, малката лодка беше изчезнала от погледа им. Контрабандистите се стопиха в същата мъгла, която досега бе скривала пристигането им. Изкачиха се по скалите до върха на носа, където ги очакваше мъж с три коня.

— Bonjour — поздрави ги той и продължи. — Не се забавихте.

Ян остави Дюбоа да води разговора, но внимателно се вслушваше в бързите реплики. Отсега нататък щяха да говорят, да мислят и да „спят“ на френски. Един миг невнимание — и можеха да бъдат разкрити.

Ян се намръщи. За пръв път проклинаше отлично овладения си френски. По време на войните му се струваше неоценимо богатство. Не беше и мечтал да работи за Уелингтън. Но сега, когато неговите хора имаха нужда и от другите му умения, съжаляваше за всяка секунда, която го разделяше от Джули. Да намериш жена, която го да заобичаш и тялом и духом, и след това да се наложи да я напуснеш, беше истински ад на земята.

Тримата мълчаливо се метнаха на конете и поеха в нощта. Наоколо цареше непрогледна тъмнина.

— Конете си ги бива — каза Ян. — Бързо ще стигнем до Париж с тях.

Той го погледна през рамо.

— Луиза ще ни очаква след пет дни. Тя знае откъде ще започнем.

Ян изсумтя в знак на съгласие. Начинът, по който Дюбоа подчертаваше името на Луиза, го караше да се чувства неудобно. Наблюдаваше го с крайчеца на окото си. Дали французинът все още беше неин любовник? Дали му завиждаше, задето Луиза бе предпочела навремето Ян.

Би искал да си отговори на всички тези въпроси, но не можеше да попита открито. Още от само сформиранието на тройката, всеки от тях уважаваше личния живот на останалите и се доверяваше на взаимната им дискретност, която гарантираше общата безопасност. Не можеше

сега да нарушава това негласно споразумение, въпреки че Луиза вече го бе направила.

Но щеш да бъде нащрек и при най-незначителната промяна в отношенията между Дюбоа и Луиза към него и към всеки друг. Глупаво би било, ако не наблюдава най-внимателно тези, с които имаше работа.

В момента беше ужасно изморен. Беше студено и влажно и едва ли щяха да срещнат някого по този запустял път от морето до най-близкото селище. Ако имаха късмет, можеха и да намерят подслон. Може би дори топла храна.

Ян въздъхна. Надяваше се.

* * *

Две седмици по-късно надеждата беше последното нещо, което се въртеше в главата на Ян, докато наблюдаваше как Луиза се разхожда из богато украсената спалня в стил рококо в парижката си къща, която бе успяла да наеме още по времето на Наполеон. Веднъж бе заявила, че Бонапарт е много небрежен по отношение оцелелите привърженици на стария режим и Ян знаеше, че това е вярно.

Точно сега обаче не го беше ни най-малко грижа как поддържа къщата. В гърдите му тлееше насочен към нея гняв, но той го скриваше без външно напрежение, защото много добре знаеше, че в момента е опасно и глупаво да му даде воля. Достатъчно нелепо беше, че е тук, но тя беше настояла да дойде и той се опасяваше, че би могла да разкрие самоличността му, ако не се опиташе да я предразположи. Започваше да се превръща в заплаха — както за него, така и за общата им мисия. По устните му се плъзна иронична усмивка, в която нямаше и следа от тези мисли.

— Вече можеш да зарежеш театралните номера, Луиза. Няма кой да ги гледа, освен аз, а те няма да променят мнението ми.

— Скъпи, не бъди жесток.

Тя се хвърли на врата му и вдигна лице към неговото. Яркочервените ѝ устни бяха нацупени.

Ян я погледна безизразно. Влажните кафяви очи сред сърцевидното лице умоляваха. Нежната като сатен кожа, която се

откриваше под полуразтворения пеньоар, се притискаше страстно в него. Дори бухналата ѝ кестенява коса, всяка къдрица, от която беше небрежно разпиляна, изразяваше копнежа ѝ за ласка.

Той хвана раменете ѝ и я отдръпна от себе си.

— Между нас всичко е приключило.

Тя се нацупи и вдигна ръце към устните си, застанала все така напрегната срещу него. Точно зад нея пламтеше огънят и светлината му проникваше през ефирната тъкан на дрехата ѝ и очертаваше и най-малката извивка на бедрата и хълбоците. Луиза добре съзнаваше колко възбуждаща гледка представлява.

— Как можеш да твърдиш подобно нещо, Ян. Сигурно нямаш намерение да си верен до гроб на онази амазонка, за която се ожени.

Ян гледаше сякаш през нея. Някога това сладостно закръглено тяло го привличаше. Но не и сега. Беше прекалено ниска и заоблена, макар че много мъже я намираха свършена.

Той сви рамене, съзнавайки, че е излишно и опасно да я обижда. Затова отговори.

— Заклех се пред моята съпруга. А аз държа на думата си.

— Ха! — тя плесна с ръце. — Клетва за вярност! Само буржоата са верни и то единствено защото не им стиска да постъпят по друг начин.

Тя се плъзна отново към него. Бедрата ѝ се полюляваха, а ръцете и повдигнаха и заметнаха тънкия пеньоар, докато той се уви около краката ѝ и подчерта тяхната женственост. Ян се усмихна на маневрите и. Беше умела като повечето скъпи куртизанки, само че цената на Луиза беше много по-висока: Тя искаше да притежава душата на мъжа.

Острото и екзотично ухание на пачули — парфюма, който винаги използваше, едва не го задуши. Нежният, дискретен аромат беше и пълна противоположност с предизвикателното и поведение. Добре пресметнат контраст. Луиза по нищо не приличаше на неговата Джули, нито можеше да се сравнява с нейната искрена страст и свеж дъх на рози. Само при мисълта за нея, усети възбудата си.

— О! — измърка Луиза и протегна ръка, за да притисне очертаните му слабини. Прояви интерес прекара длан нагоре и надолу по твърдата дължина. — Знаех, че всъщност не мислиш това, което каза, че не можем да бъдем отново любовници. Знаех си.

Ян хвана китката ѝ и бавно я стисна, докато тя изохка от болка, след това отмести ръката ѝ от слабините си. При Луиза деликатността беше излишна, особено когато собственото му тяло реагираше толкова бързо на всяка мисъл за жена му.

— Желанието ми е насочено към моята съпруга, Луиза. Просто се случи така, че ти си пред мен, когато си помислих за нея.

Това беше словесна плесница през лицето. Очите ѝ се разшириха, после се превърнаха в две резки. Устните ѝ изтъняха.

— Мръсник! — изсъска тя.

Ян се извърна, сепнат от омразата, която бе изкривила чертите ѝ и я бе превърнала в грозно подобие на собствения ѝ образ. Наметна грубото дебело палто. Беше допуснал грешка, че дойде тук. Беше забравил колко упорита и властна е Луиза. Жак нямаше да види бял ден, ако все още бяха любовници.

— Ще те изпратя в ада за това — заплаши го тя през стиснатите си кървавочервени устни.

Ян я изгледа безучастно. Осуетяването на плана ѝ беше лош ход и навярно щеше да увеличи опасността, в която бе изпаднал, но не би могъл да се люби с Луиза. Не би могъл да унижи себе си, нито Джули по този начин.

Тихо затвори вратата след себе си.

След няколко седмици в бездействие и очакване Ян крачеше по мръсния паваж с широки и решителни крачки. От бележката, която му бе предал един френски хлапак, разбра, че авторът ѝ има информацията, за която бяха изпратени в Париж. Плановете на Наполеон да се освободи от британската опека!

Протяжен, приглушен кучешки вой прониза нощта. Долиташе някъде от дълбините на безмълвната тишина в непрогледния нощен мрак и този зловещ звук, който сякаш идваше от друг свят, предизвика тръпки по цялото му тяло.

Ян замръзна и бързо се огледа наоколо, после извади ножа от канията, закрепена под лявата му ръка. Нищо.

Студеният вятър довя още един тих протяжен вой. Стори му се, че идва отдалеч. Там започваше тъмна и непрогледна алея. Ян навлезе в нея, но не виждаше и на крачка пред себе си.

Огледа се още веднъж. Пак нищо.

Използва стария изпитан метод и отпусна стегнатите мускули на врата си. С малко повече усилия на волята успя да се пребори с настръхналите от напрежението косми на тила. Може би виеше някой прегладнял до смърт помияр, каквито често се срещаха да тършуват из боклуците по парижките улици.

Върна ножа на мястото му и продължи. Нервите му бяха изпънати още от случилото се в дома на Луиза. Беше минала едва една година от последната им акция, а имаше чувството, че тримата са напълно непознати.

След няколко минути стигна до мястото на срещата. Намираше се близо до доковете на Сена. Навсякъде бе разпиляно зърно и миришеше на риба. Тъмните води под него се плискаха в гредите на доковете. Наоколо цареше пълен мрак — нито един фенер не беше запален и сградите, предимно складове, бяха до един заключени.

Къде беше неговият информатор?

Ян тръгна предпазливо, като непрекъснато се озърташе, докато се сля със сенките по кея. Щеше да даде на другия още пет минути.

Сетивата му започнаха да се нагаждат към обстановката. Вятърът донесе плясък на платна — очерта се някакво по-светло нетно в мрака над реката. Мирисът на мокри конопени въжета се смесваше с острия дъх на сол и разлагаща се риба.

Доковете бяха подходящо място за тайни срещи — мракът поглъщаше всяка форма и всяко движение. Но тази нощ нещо не беше наред. Информаторът му се бавеше повече от допустимото. Може би беше казал за бележката на Жак и го бе помолил да му осигури прикритие? Но Жак трябваше да е с Луиза.

С гръб, опрян в стената на един от складовете, Ян отново огледа мястото. Щеше да брои до десет и ако информаторът не се появеше — да напусне бързо това място.

Едно, две...

На десет се отдели от стената.

Не обичаше това усещане. Тялото му като че ли бе заредено с взрив. Измъкна отново ножа от канията и здраво стисна дръжката.

Пристъпваше педя след педя с безшумни стъпки. Като се оглеждаше на всички страни, прекоси кея като сянка.

Приглушеният кучешки лай отекна във влажния въздух. Този път той го разпозна — воят на Кусит.

Ян потръпна и рязко се извърна с готов нож. Кожата му беше настръхнала. И по-рано бе заставал с лице срещу смъртта, но винаги знаеше откъде може да дойде.

Тук нямаше нищо.

Обърна се назад, за да се огледа отново и ускори крачка. Колкото по-бързо се измъкнеше оттук, толкова по-добре.

Не чу нищо. Ножът се заби в гърба му до дръжката.

Тъпата болка обхвана гърдите му с остро пронизване под ребрата. След това избухна — дълбока и изгаряща. Дъхът му секна и коленете му се подкосиха. Посегна към ножа, забит в гърба му. Не можеше да го достигне.

Опита се да вдигне собствения си нож в дясната ръка. Вместо това тя увисна и той се слиза на земята. Китката му се удари в някаква дъска, при което се чу остро изпукване и ножът му издрънча по паважа. Не можеше да достигне и до него.

Лежеше върху каменните плочи. Зловонието на гниеца риба се смесваше с вонята на уличния боклук. Лепкавата кръв се процеждаше по чувствителната плът на гърба му, стичаше се по вдлъбнатината на гръбнака — надолу към ребрата отдясно. Усещаше топлината на кръвта по кожата си.

Насили се да задържи очите си отворени и огледа мястото около себе си. Погледът му бе неестествено избистрен — улавяше всеки детайл. Гъстият мрак се бе превърнал в черна завеса, върху която се открояваха потъмни и по-светли сиви сенки — очертанията на склада, по-тъмното петно на алеята, силуетът на един кораб на кея, сивеещите квадрати на платната, разкривените ъгли на струпаните сандъци, неясното було на морската мъгла.

Но нямаше никакво движение. Собственикът на ножа беше изчезнал, уверен в своята демонична сръчност. И имаше основание.

Ян различи над себе си ефирния покров от сиви облаци. Скоро щеше да завали. Подушваше във въздуха влага, която допреди малко я нямаше. Скоро дъждът щеше да измие кръвта, която продължаваше да блика от тялото му, както бе измил потта, след като се бяха любили с Джули на брега на океана в Колънси. Господи, той я обичаше.

Трябваше да се добере до нея. Опита се да коленичи с намерение да пропъзли до някоя необитавана сграда. Имаше нужда от лекар.

Лактите му отмаляха и лицето му се удари в паважа. Нямаше полза. Знаеше, че няма да успее да се измъкне оттук.

Дъждът заваля. Капките галеха лицето му и мокреха дрехите му. Би трябвало да му е студено, но не изпитваше студ. Не усещаше нищо, дори болката.

Остана само споменът за Джули, за притиснатото ѝ тяло в неговото, за излъчваната от нея топлина, която проникваше до дъното на душата му. Лицето ѝ бе озарено от любов. Почти неземна любов, каквато не си бе представял, че една жена може да му даде. Любов, на която нямаше да може да отвърне.

Умираще.

Джули! — викаше душата му. — Джули, любов моя! Джули... Джули... Джули...

* * *

Джули, любов моя! Джули... Джули... Джули...

Гласът на Ян проникна в съзнанието ѝ. Усети присъствието му, топлия му дъх върху врата си, силата на неговата любов. Беше се върнал.

Джули захвърли малката ризка, която бродираше за детето, което се надяваше да зачене щом Ян се върне. Изви глава и погледна към вратата в очакване да го види — застанал на прага между каменните стени — както беше правил много пъти.

Нямаше го. Огледа бързо стаята. Беше сама.

Сигурно си въобразявам, реши тя, когато студеният въздух се раздвижи и облъкна пламналото ѝ лице.

Рижата Пампкин се бе, събудила от дълбоката си дрямка и скочи на крака, извивайки се в дъга. Козината ѝ настръхна и тя изсъска, отстъпвайки назад, като вдигайте предната си лапичка с извадени за нападение напред нокти.

Озадачена от движенията на Пампкин, Джули реши да провери навън. Отиде до вратата, отвори я и надникна в тъмния коридор.

Светлината от стенния свещник трептеше по каменните стени наоколо. Но беше пусто.

Тя поклати глава и затвори вратата. От силното желание да види съпруга си ѝ се счуваше гласа му. Но усещането за присъствието му беше толкова силно, сякаш Ян беше застанал до нея и я притискаше в прегръдките си.

Тя се усмихна. Може би предчувстваше завръщането му. Нямахше да забрави да му разкаже за това. Усмивката отпусна напрежението, стегнало раменете ѝ. Върна се на мястото си и отново взе ризката.

— Мяу!

Пълният с възмущение протест на котката още повече я развесели.

— Да, Пампкин, и аз искам да се върне по-скоро.

Животното се изправи на задните си лапички и сложи предните в полата ѝ. Жълтите ѝ бадемови очи светеха. Гледаха някъде зад рамото и.

Джули се извърна, но не забеляза нищо.

— Стига, Пампкин! Какво си настръхнала! Там няма нищо. Просто ни липсва и на двете.

Джули остави дрешката настрана и взе котката в скута си. Пампкин задраска с нокти, докато се настани по-удобно. Джули започна да я чеше под брадичката и най-сетне се отдаде на очакването. Досега не си го беше позволявала, защото знаеше колко мъчително е да очакваш всеки момент завръщането на любимия.

Скоро щеше да бъде с него, телата им щяха да се слоят и сърцата им да забият като едно. Обгърна я някакво особено блаженство и тя задряма на стола. Цялото ѝ същество излъчваше топлина и щастие.

Пампкин остана с отворени очи и продължи да се взира в празното пространство.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Умора!... В сърцето ми и в мен!...

Но никой днес с нежност не простира

ръце към мен... Дъхът ми не замира

в прегръдката, от нежност упоен...

Сега мълчим — сами и безотрадни,

за топла ласка и целувки жадни

—

сърцето ми и аз — над гроб студен.“

Елизабет

Барет

Браунинг

„Сърцето
ми и аз“

Джули разкъса нетърпеливо обвивката и разопакова тежкия пакет, който току-що беше пристигнал. Загънатата с многобройни хартии, вътре лежеше една изящно изработена човешка фигурка — първият къс от нефритовата колекция на Ян, която бе открила и откупила. Колко доволен щеше да бъде Ян, когато се върне.

Искаше ѝ се и Фиона да го види, защото най-добре разбираше какво означават тези нефрити за Ян, но тя беше в Единбург, твърдо решила да завърши последната година на учението си, независимо от

разочарованието в любовта, от което все още не се бе възстановила напълно.

Но дори и сама, срещата ѝ с красотата и изяществото на прекрасната статуетка, беше вълнуваща. Дебелото човече — не високо от показалеца ѝ — седеше с кръстосани крака, а коремът му беше издут, сякаш е глътнало цял орех. Главата беше като малък сияещ купол, а лицето — щастлива маска.

Тя го сложи върху дланта си — тежеше може би един паунд и беше студено на пипане. Прокара плахо пръст по главата и надолу към топчестия корем. Върху лицето ѝ цъфна глуповата усмивка. Трудно ѝ беше да чака завръщането на Ян.

Докато се любуваше на това първо свое завоевание, Джули не чу отварянето на вратата. Някой се изкашля и тя вдигна очи в очакване да види свекъра си.

Замръзна от изненада. Беше Жак Дюбоа.

— Извинете, лейди Кайлъран — той официално се поклони, но гласът му беше като скърцане на пясък под краката. — Почуках, но никой не отговори.

Тя остави статуетката на бюрото. Защо Дюбоа беше тук? Нали бяха заедно с Ян. Но ако попиташе, Дюбоа щеше да разбере, че тя знае къде е заминал Ян и защо. А беше обещала да пази тайна.

Вместо това със спокоен тон — сякаш да влизат непознати мъже в библиотеката и да говорят с френски акцент беше ежедневие тук — тя попита.

— С какво мога да ви бъда полезна, сър?

Жак Дюбоа стоеше пред нея, хванал шапката си с две ръце. При друг човек това би изглеждало като обикновена смирена поза. Но в случая не беше така.

— Нося съобщение за вас, лейди Кайлъран. От Лондон.

Сините му очи я наблюдаваха, без да мигнат и стегнаха още по-силно възела, в който се бе превърнал стомаха ѝ.

Джули повтори с глух глас.

— От Лондон?

Без да каже нищо, той ѝ подаде обикновен бял плик.

Дланите ѝ овлажняха. Цялото ѝ същество се съпротивляваше и не искаше да протегне ръка и да вземе хартиятката. Дюбоа не

откъсваше пронизващия си поглед и разбра какво изпитва, но не отпусна протегнатата си ръка.

Тя го погледна в очите, но те не бяха огледало на мислите му. Джули обаче ги разчете.

Пресегна се с разтреперени пръсти към плика. Докато го разрязваше с ножа, без да иска се поряза и върху грубата хартия, която извади отвътре, капнаха две алени капки. Изреченията бяха пестеливи и ясни. Неумолими.

— Не! Не вярвам! — думите заседнаха в гърлото ѝ. Главата ѝ олекна и усети, че всеки момент ще припадне. Това не е истина разумът ѝ упорито отказваше да го приеме.

Пръстите ѝ се разтвориха. Тежката пергаментова хартия с аленото петно като флагче, падна на пода. Дебелите черни букви се сляха в безсмислена плетеница.

Джули пое дълбоко дъх и се опита да успокои тръпките, които започнаха да разтърсват цялото ѝ тяло. Докато се бореше със себе си, погледна към човека, донесъл злоещата новина.

Той я наблюдаваше някак особено и тя помисли, че очаква друго поведение от нея. Може би истерия? Нямаше да се унижи, нито да опозори Ян по такъв начин.

Овладея гласа си с неимоверно усилие и принуди вкочанените си устни да се усмихнат.

— Сигурно на някого му е хрумвало да си направи лоша шега.

Той сви рамене, от което огромният му кожух се вдигна нагоре.

— Не, лейди Кайлъран. Съжалявам, че трябва да потвърдя, но всяка дума е вярна.

Думите му достигнаха до нея сякаш изпод земята Френският акцент подсилваше усещането за нереалност. Истерията се надигаше в гърдите ѝ и заплашваше да избухне в неудържим смях. Това беше кошмар и тя скоро щеше да се събуди. Точно така.

Ощипа скришно в гънките на полата едната си ръка с пръстите на другата. Заболя я. Затвори очи, за да не вижда французина. Когато ги отвори, той продължаваше да стои пред нея. Това не беше лош сън.

Ненадейно в паметта ѝ изникна спомена за онази нощ, когато бродираше бебешката ризка. Присъствието на Ян, неговата любов бяха толкова осезаеми, че си бе помислила, че са заедно в стаята. Но не бяха, поне не физически. Според писмото беше загинал същата нощ.

Тя стисна очи и внезапно осъзна всичко, свързано с тази нощ. Беше дошъл при нея за последен път, за да ѝ предаде силата на своята любов.

Стисна юмруци, докато ноктите ѝ се забиха в дланите и напрегна волята си, за да остане нрава.

— В такъв случай трябва да ви благодаря, че сте си направил труда да дойдете дотук от... откъдето идвате.

Дюбоа се поклони учтиво.

— Това беше най-малкото, което можех да направя — той продължаваше внимателно да я наблюдава. Под острия му поглед започваше да се чувства неловко — като че ли проникваше в мислите ѝ. Направи опит да се отърси от неприятното усещане. Ян се бе доверил на този човек. Значи и тя трябваше да му вярва.

Джули отмести очи, неспособна повече да издържа този нагъл поглед и да крие сълзите, които всеки миг можеха да бликнат, независимо че беше решила да не показва слабост пред непознатия.

— Знам, че Ян имаше високо мнение за вас. Сигурна съм, че би ви бил благодарен за този жест. Както и аз. И родителите му... когато им кажа.

— Съжалявам.

Джули преглътна буцата в стегнатото си гърло.

— Кога ще върнат тялото му? Той... — тя замълча, за да овладее треперещия си глас. — Би трябвало да бъде погребан тук. Кольнси означаваше толкова много за него.

Дюбоа трепна за миг и после пак стана непроницаем.

— Беше погребан във Франция.

— Какво? Що за отношение към човек, дал живота си за Англия? Сега не воюваме с французите. Няма абсолютно никаква причина да не се върне тялото му, за да бъде погребано тук.

Вбесена от тази гавра със смъртта на Ян, смърт, която дори не и бяха дали време да приеме, тя впи отново поглед в този студен човек. По лицето му премина сянка на колебание, но и някаква решителност. Потръпна от мрачни предчувствия.

— Лейди Кайлъран, има още нещо, което решиха, че не е нужно да знаете. Което го няма в писмото, но може би трябва да ви го кажа.

Джули долови напрежението, което се излъчваше от мъжа и забеляза, че пръстите му мачкат несъзнателно шапката. Явно Дюбоа не

бе подготвен за такъв разговор.

Тя облиза пресъхналите си устни.

— Как е възможно да има нещо повече от това? Ян е мъртъв! Британското правителство вече се е распоредило да бъде погребан в чужда страна. Това не е ли предостатъчно?

— Вътрешното министерство смята, че Ян е бил предател.

— Какво?! — не можеше да повярва на ушите си. Нима не му стигаше на това министерство, че го беше изпратило на смърт. — Не мога да повярвам!

— Смятат, че е бил двоен агент и е работил за французите.

— Това е лъжа!

Той вдигна рамене, но този път това не му помогна да облекчи напрежението си.

— Тялото му бе намерено при компрометиращи обстоятелства.

Джули усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Нямаше дори време да оплаче любимия си, а сега ѝ поднасяха и това. Беше прекалено.

Тя пристъпи застрашително със свити юмруци.

— Всяка дума, която излиза от устата ви, е лъжа. Ян никога не би предал мен, а още по-малко родината си.

— Казвам ви само това, което съм чул.

Тя се изправи рязко и попита със студен глас.

— И какво точно е това, което сте чул?

— Че е отишъл на среща, без да уведоми никого. Бил е намерен със забит в гърба нож и в ръката си е стискал бележка. Очевидно някой се е свързал с него и му е казал да отиде там, където е трябвало да получи дезинформация за англичаните. В него са намерили документи с невярна информация.

Главата на Джули се замая. Усещаше стомаха си така, сякаш е пила пресечено мляко — прокиснало и горчиво като жлъчка. В този момент вратата се отвори и на прага застанаха родителите на Ян. Трябваше да бъде силна заради тях.

— Не съм си помислял, че туй ще е приятелско гости — каза Леклан Макфий, преди Джули да понечи да му обясни. Сините очи на Макфий-старши се впиха в побелялото ѝ лице и се преместиха към Дюбоа, който бе заел отбранителна поза. — Но не съм си мислил, че може да е толкова лошо.

Мери Макфий се приближи и застана до него. Лицето ѝ пребледняваше все повече и повече, докато черните ѝ вежди и мигли болезнено се откरोиха върху бялата кожа.

— За Ян е, нали?

Джули кимна, неспособна да проговори — безсилна да изрази с думи ужасната истина, една истина, която все още не можеше да приеме. И едва ли някога щеше да приеме.

С няколко думи Дюбоа повтори всичко, което вече бе казал на Джули. Лицата на двамата Макфий от тебеширенобели станаха тъмночервени.

Леклан стисна юмруци и изрева.

— Моят син не е предател! И ще убия със собствените си ръце всеки, който изрече подобна клевета!

Той пристъпи към французина.

Джули ги наблюдаваше с нарастващ ужас. Двата бяха еднакви на ръст, но Дюбоа бе два пъти по-млад, без грам тлъстина по себе си. Макфий при всички случаи щеше да бъде наранен, ако болното му сърце издържеше дотогава.

Тя пристъпи напред и застана между двамата.

— Слугинята ще покаже стаята на господин Дюбоа. Този разговор няма да ни доведе доникъде.

Като че ли избърсано с невидима ръка, лицето на Дюбоа отново възвърна предишната си безизразност. Той се обърна към нея.

— Благодаря ви, но няма да се възползвам от гостоприемството ви. Достатъчна е лошата вест, която ви донесох.

Нямаше намерение да го увещава. Да го оставеше под този покрив беше все едно да приюти убиеца на Ян. Макар и да знаеше, че човекът не е отговорен за смъртта на Ян, той беше донесъл скръбната вест... и обвинението.

Очевидно нито Леклан, нито Мери имаха намерение да го поканят да остане. Тримата бяха застанали плътно един до друг, докато изпращаха Дюбоа до вратата.

Веднага след като си замина, Леклан каза.

— Няма да позволя да се петни името на сина ми. Ако беше жив Ян, щеше да се погрижи за това. Сега е мъртъв и трябва да го направим ние.

По лицето му избиха морави петна и Джули се уплаши за здравето му. Мери сложи длан върху ръката му и го поведе към стола зад бюрото.

— Моля те. Леклан, не се вълнувай. Знаеш си сърцето.

Той рухна в креслото, сякаш някакъв великан го беше стискал досега в ръката си и изведнъж бе разперил пръсти. Ако смъртта на Ян беше за нея като потъване в ада, какво ли изпитваха родителите му? Приблужи до тях със сковани крака. Пресегна се и пое десниците, които и двамата ѝ протегнаха. Трябваше да им помогне.

По-късно щеше да скърби.

Леклан се закашля. Мери се спусна към масата, където бяха чашите и гарафата. Наля две пълни чаши шотландско уиски и им ги занесе.

Силното питие изгори вътрешностите на Джули — от гърлото до стомаха, където избухна с неестествена топлина. Не вярваше, че някога вече ще може да се стопли цялата. Ръцете и краката ѝ бяха ледени. Може би така беше по-добре. Болката беше по-поносима.

Грубият глас на Леклан ѝ помогна да дойде на себе си.

— Няма да намери мир.

— Скъпи — обади се Мери, — не се вълнувай.

Той поклати огромната си рошава глава.

— Момчето няма да намери мир. Душата му. Умрял е насилствено и докато не се отмъсти за убийството, душата му ще броди по земята.

Джули слушаше с отчаяно примирение. Разбираше докъде води това.

— Синът ми — изстена Макфий. — Трябва да се измие позорът от името му. Но още по-важно е да се изправи убиецът пред съда. Душата му трябва да се освободи от земните окови.

Думите бяха толкова точни. Макар и да знаеше, че са продиктувани от суеверие, че не са породени от здрав разум, те имаха смисъл за Джули. Поне що се отнася до позора върху името му. Знаеше, че докато честта на Яне опетнена и никой не обръща внимание на това, духът му няма да се успокои. Спомни си израза на лицето му в Хайд Парк, когато Фарли му бе обърнал гръб.

Не можеше да позволи това огромно бреме да тежи върху него, където и да се намираше гробът му. Би могла да направи това за него.

Щеше да го направи за единствения мъж, когото бе обичала... и сега обичаше... но беше загубила.

Щеше да го направи и заради родителите на Ян. Да изгубиш любимия си син беше достатъчно тежко. Но да го изгубиш и да знаеш, че името му ще се споменава с презрение, правеше загубата непоносима.

Да, тя щеше да измие позора от името му. Щеше да открие убиеца и Ян щеше да почива в мир. Беше единственото нещо, което би могла да направи и с което щеше да живее отсега нататък.

— Ще отида в Лондон... във Франция ако се наложи. Аз ще отмъстя за него! — думите сами се откъснаха от устните ѝ.

И двамата погледнаха към нея. Леклан Макфий кимна одобрително.

— Да, редно е като негова съпруга.

Мери беше ужасена.

— Какво говориш, Леклан! Джули е жена. Как може да тръгне само по света и да търси убиеца на Ян. Това е работа на Дънкън.

— Вярно — съгласи се Леклан. — Но докато съобщението стигне до кораба му, убиецът ще е потулил следите. Не, Джули ще се справи. Тя е силно момиче.

Погледът на Джули се местеше от единия на другия.

— Това е моя работа. Искам да го направя. Иначе... — тя млъкна и пое няколко пъти дълбоко дъх. — Иначе мисля, че ще се побъркам. Да го загубя точно когато го открих!

Гласът ѝ се накъса и тя се задави в сълзите, които толкова дълго бе сдържала.

— Да намеря любов, която никога не съм очаквала и след това да загубя и него, и любовта... аз...

Погледът ѝ се спря на малкото нефритено човече. То продължаваше да си седи все така на бюрото, където го беше оставила. Като че ли вечност беше минала оттогава. Откриването и купуването му се бе оказало безсмислено. Ян никога нямаше да го види.

Тя взе внимателно статуетката. Без даже дума го постави на най-горния от празните рафтове зад стъклото. След това се обърна и излезе от стаята.

Късно през нощта Джули се стресна и се събуди. Тялото ѝ тегнеше от изтощение. Очите ѝ бяха подпухнали от плача. Гърлото ѝ

беше сухо и продрано. Защо се бе събудила? Защо се чувстваше толкова ужасно? Изведнъж си спомни всичко.

Гърдите ѝ се свиха в болезнен гърч. Пръстите ѝ сграбчиха чаршафите под нея. Беше непоносимо. Сълзите отново потекоха от очите ѝ.

— Мяу...

Жалното мяукане на Пампкин я изненада. Тя се надигна на хълбок и се огледа за котката. Огънят в камината догаряше, а свещта, която беше донесла със себе си в спалнята, отдавна се бе стопила. В сумрака не успя да открие котката.

— Мяу...

Този път Пампкин измяука сякаш поздравяваше някого. Но в стаята нямаше никой друг. Погледът ѝ бе привлечен от някаква колеблива светлинка, която сякаш трептеше от горната част на дъбовия стол близо до камината.

— Мяу.

Мяукането идваше като че ли отстрани пред стола. Джули хвърли бърз поглед нагам и видя плътната сянка на котката, която стоеше до огъня и блестящите ѝ кръгли жълти очи се бяха заковали в стола.

Пръстите на Джули изстинаха, а дланите ѝ се изпотиха.

— Кой е там? — прошепна тя.

Никакъв отговор. Но въздухът около стола сякаш се раздвижи и хладен повей облъхна лицето ѝ. Виждаше съвсем ясно, че е сама в стаята, но не можеше да си обясни странното напрежение, което все по-силно я обземаше.

Пресегна се с треперещи пръсти за огнивото. Опита няколко пъти, преди да запали свещта. Жълтият пламък открои трепкащите очертания на мебелите в мрака и очерта неясна човешка сянка на стената зад стола. Но не очерта човешка фигура върху стола.

Джули стъпи на пода. Студът от каменните плочи проникна през чорапите ѝ и цялото ѝ тяло потръпна.

Усещаше всяка костичка по себе си мека като восък и с много усилие си наложи да не се отпусне отново в топлите пухени завивки. Но сега Пампкин се бе изправила на задни лапички, опряла предните на стола, и повдигаше доволно глава, като че ли някой я почесваше под муцунката.

Джули пристъпи колебливо и застана пред стола.

В меката светлина, като че ли сгъстена около него, танцуваха безброй пращинки. Това не беше отблясък от огъня, нито даже от свещта, която Джули бе вдигнала високо пред лицето си. Частиците танцуваха, прегрупираха се и постепенно придобиваха цвят и форма.

Очите ѝ се разшириха. Повдигна ръка към гърлото си. Другата, с която държеше свещта, се отпусна и горещият восък закана по кожата ѝ. Болката я извади от вцепенението. Припряно и несръчно тя постави свещника на каменната плоча пред камината.

— Ян?!

Той се усмихна. Черните му очи бяха тъжни.

— Ян! — повтори тя и радостта започна да се разлива по цялото ѝ тяло. Пристъпи към него. — Любими, казаха ми, че си мъртъв.

Устните му се раздвижиха.

— Вярно е.

Думите прозвучаха в съзнанието ѝ. Но това не беше възможно! Това твърдение нямаше смисъл.

Тя пристъпи още една крачка и поиска да хване ръката му, която лежеше отпусната върху страничната облегалка на стола. Пръстите ѝ минаха през нея.

Дръпна се уплашено.

— Какво?...

Какво ставаше? Беше нелогично. Главата ѝ се завъртя.

Фигурата... Ян... поклати бавно глава. Чертите на лицето му се залюляха от болка и отчаяние.

— Аз съм мъртъв, Джули. Това — ръката му описа кръг около тялото, облеганото на стола, — е само трансформация на естеството.

Пронизаха я ледени тръпки. Главата ѝ олекна. Не можеше да си поеме дъх. Ушите ѝ забучаха. Светлините избухнаха...

Следващото нещо, което усети, беше грапавият език на Рижата Пампкин върху бузата си. Джули се пресегна и погали котката, благодарна за топлината ѝ. Студът я бе пронизал до кости. Главата я болеше.

Объркана откри, че се намира просната на пода, в камината имаше само пенел. Погледът ѝ се спря върху свещта на плочата, която все още мъждукаше, но скоро щеше да загасне.

Значи е ставала от леглото. Запалила е свещта и е дошла до тук... където бе сметнала, че вижда Ян и го беше чула да ѝ казва, че е мъртъв. Сигурно след това е припаднала.

Точно така. Имала е халюцинации и толкова се е изплашила, че е изгубила съзнание. Съвсем логично обяснение — особено за жена, на която през деня са съобщили, че съпругът ѝ е мъртъв.

Съвсем разумно.

Пампкин продължаваше да ближе лицето ѝ. Джули я почеса несъзнателно покрай ушите. Надигна се и погледна към стола, убедена, че ще е празен.

Ян я наблюдаваше и очите му бяха толкова тъмни, че предизвикваха усещането сякаш бе обладана от дух. Косата му беше малко по-дълга и къдриците падаха върху яката на черното му палто... Беше в черни панталони и кожени ботуши. Седеше безгрижно отпуснат.

Езикът ѝ залепна на небцето. Премигна няколко пъти с надеждата образът да изчезне. Но той си стоеше на мястото.

Съсредоточи цялата сила на разума си върху тази мисъл, повтаряше си, че го няма. Просто копнежът за присъствието му раждаше представата, че е седнал пред нея.

Прашинките се процеждаха във въздуха на меката жълта светлина от свещта. Сякаш танцуваха в пространството, заето от тялото му и то меко сияеше. Ивиците на тартана, с който беше тапициран столът, минаваха през него. Само след миг и отново придоби плътност — смуглата му кожа се открояваше ярко над яката на бялата риза. Ботушите му дори блестяха, сякаш лъснати с вакса и шампанско.

Тя преглътна, но устата ѝ беше пресъхнала и едва не се задави. Спомни си последните му думи.

— Ян... ти... сигурно...

Устните му се изкривиха в примирителна усмивка.

— Това е моето астрално тяло, Джули.

Отново усети, че думите се оформят в съзнанието ѝ, че всъщност не ги чува с ушите си. Взираше се в него и стомахът ѝ се присвиваше от ужас.

— Или пък аз съм се побъркала.

Но знаеше, че не е. По някакъв начин всичко това беше част от съществуването ѝ, откакто бе дошла в Шотландия. Тук подобни неща можеха да се случат. Малко ли приказки беше чувала.

Тя протегна ръка, още по-предпазливо от първия път и докосна ръката му. И пръстите ѝ отново минаха през него и докоснаха грубата вълнена тапицерна. Срещна погледа му.

— Не можеш да ме докосваш, но можеш да ме виждаш и да ме чуваш.

Тя кимна, ала не посмя да проговори. Все още не. Боеше се, че ако отвори уста, ще изпищи. И все пак не се страхуваше. Беше близко до истерията, но не беше изплашена.

Пампкин, която кротко седеше в краката и, скочи на стола, както скачаше в скута на Ян, и се сви на топка. Легна напреко върху седалката. Духът на Ян трептеше около телцето ѝ. Почеса я с един пръст под брадичката. Котката се протегна, като че ли наистина усеща човешко докосване.

Гледката трогна Джули и тя отстъпи назад. От устните ѝ се изтръгна нервен смях.

Той се приближи към нея. Ръцете му бяха протегнати сякаш искаше да я погали по лицето. Джули почувства студен полъх да облъхва кожата ѝ. Чудеше се дали е възможно всичко това.

Думите сами излязоха от устата ѝ — глухи и безнадеждни.

— Какво ще стане с нас?

Чертите на лицето му се смекчиха.

— Нищо, любов моя. Повече не можем да бъдем заедно. Засега. Но ти си все още жива и искам да живееш. Затова дойдох при теб. Не бива да търсиш моя убиец. Който и да е отнел моя земен живот, ще го стори със същото хладнокръвие и с теб. Не се опитвай да отмъщаваш за мен.

От напрежението, която я бе обзело, и от любовта, с която го искаше да го приласкае, гласът ѝ затрепери.

— Да не се опитвам да отмъстя? Какво друго ми остава да направя? Аз те обичам, Ян. Мисълта, че ще носиш този позор навеки, е непоносима.

Лицето му потъмня от мъка.

— Сесънек, не бих могъл да понеса мисълта, че може да умреш по същия начин като мен — опитваше се да сдържа вълнението си. —

Дори не мога да ти кажа кой ме е убил, така че трябва винаги да бъдеш нащрек. Няма да съумея да те пазя.

— Не знаеш кой те е убил? — попита тя съвсем объркана. — Но аз си мислех, че духовете знаят всичко.

Той отпусна ръце, лишавайки я дори и от този ефимерен досег. Тя посегна несъзнателно и ръката ѝ мина през светлите пращинки, които оформяха тялото му.

Той се усмихна и тъжният нереален звук отекна в съзнанието ѝ.

— Едно време щях да се съглася с теб. Хората мислят, че духовете знаят всичко, но не е вярно — дори техните възможности са ограничени. Когато умрях... — той замълча при рязкото ѝ потръпване. — Извинявай, но сега ми изглежда като сън... Животът ми — Ян разтърси глава. — Така или иначе, когато напуснах земното си тяло, не станах изведнъж вездесъщ. Когато го напусках, душата ми продължаваше да бъде свързана с него. Не можех да се отдалеча на повече от пет-шест метра, а в този радиус нямаше никой.

Пообъркана от всякога Джули не знаеше какво да каже. Челото и се сбърчи.

— След като си бил свързан с тялото си, защо не си... това е... защо душата ти не е във Франция? Нали там са те погребали?

Той нежно въздъхна и хладен повей облъхна Джули. Тя настръхна.

— Извинявай, любов моя — отвърна меко той. — Изглежда приказката, която бях чувал от една стара жена, е вярна. Духовете носят със себе си студенината на гроба. Но това не е отговор на въпроса ти. И аз не го знам. Мисля обаче, че мога да се материализирам чрез теб.

— Чрез мен?

Както правеше често приживе, когато бе разтревожен, Ян стана и се опита да разсее безпокойството с движение. Сянката му закрачи из стаята, минавайки през мебелите, сякаш тежките дъбови предмети не съществуваха; само бързината му видимо се забавяше.

— Но аз имам обяснение. Довечера е Задушница, последният ден на октомври и по това време на годината вратите между земята и небитието се отварят. Според хайлендските легенди тогава всичко е възможно — очите му се взряха в нейните. — Обичам те, Сесънек, и мъртъв или жив, всичко, което мисля и чувствам, е проникнато от тази

любов. Тя ме свързва с теб. С твоята душа, с твоето сърце. И това ми помага да се материализирам — трябваше да те предупредя да не отмъщаваш за мен. Да, мисля, че точно това е обяснението. Но не ме питай как съм разбрал, че имаш такова намерение. Защото не знам. Знам само, че душата ми е част от твоята.

Той застана пред нея и се наведе така, че лицата им се изравниха. Тъмните му очи надникнаха в нейните и в този миг беше убедена, че е толкова истински, колкото и тя. Заля я непреодолим копнеж. Това беше нейният Ян, нейният съпруг, мъжът, когото обичаше.

Наклони се към него и притисна устни в неговите. Беше готова да се закълне, че има усещане за допир — лек натиск, също като докосването на тъста мъгла по кожата. В следващия миг лицето ѝ се врязва в искрящите пращинки, които изграждаха образа му в нейното съзнание.

Желанието да го докосне, да го усети беше толкова осезаемо, че цялото ѝ тяло потръпна и после отмаля от безсилие. От очите ѝ се отрони сълза и се стече надолу по бузата.

— Ян...

От призрачното му лице лъхаше безкрайна тъга.

— Не плачи, любов моя. Това няма да продължи вечно. Един ден ти ще дойдеш при мен... но не бива да избързваш. Ето защо не трябва да ходиш във Франция. Ето защо ти забранявам да предприемаш това глупаво пътуване, което си замислила.

Заповедният тон в последните му думи отекна болезнено в съзнанието ѝ. Безсилието ѝ да прояви любовта си към него, към тази безплътна фигура, която дори не можеше да целуне, се превърна в гняв и пролази като огън по цялото ѝ тяло, което изведнъж се затопли въпреки пронизващия хлад в стаята.

Почти подскочи с ръце на кръста и гневно го изгледа.

— Вече не си в състояние да ми заповядваш, Ян Макфий! — гласът ѝ се извиси. — Не можеш да ме спреш, защото не е по силите ти дори да ме докоснеш.

Той отново се надвеси над нея.

— По дяволите, жено! Ще правиш каквото аз ти казвам.

Думите му кънтяха притъпено в съзнанието ѝ и подсилваха гнева и болката.

— Няма! Няма да позволя на твоята сянка или на твоя дух, или душа... или както и да се нарича тази твоя същност, която стои пред мен, да броди вечно по земята. Няма да позволя да продължаваш да страдаш от този срам и в смъртта, както приживе! Няма!

Никога досега не бе разтърсвана от такива бурни чувства, дори и през първата им брачна нощ. Вълнението бушуваше в душата ѝ с непреодолима сила. Със сърцето си, с душата си, с онази част от нея, която я свързваше с Ян и в смъртта, както и в живота, тя усещаше, че това е единственото решение, което можеше да вземе.

В мига, когато го осъзна, образът му започна да се разсейва. Там, където допреди малко стоеше, и тя дотолкова беше повярвала, че е истински, та понечи да го целуне, сега остана само съзнанието ѝ, че го е видяла.

— Ян? Ян, моля те, не си отивай!

Той проблесна — като милиони пращинки, танцуващи в случайно проникнал слънчев сноп. Черното палто се разтвори в бялото на ризата му, проникна в тартановите одеяла, окачени на стената зад него, докато останаха само очите му — сребърни отблясъци в мрака на студената стая.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Децата трябва да погребват родителите — въздъхна Леклан Макфий, — а не обратното.

Зад него Мери Макфий решително се взираше в студеното сиво утро. Океанските вълни се плискаха във високите ѝ ботуши. Вяха дошли на брега, за да се сбогуват с Джули.

Тя ги прегърна един след друг и ги целуна, оставайки за миг в топлата прегръдка на Мери Макфий.

— Мери... мамо — Джули се поколеба и свенливо се усмихна. — Надявам се, че нямаш нищо против да те наричам вече така?

Мери я прегърна още по-силно и усмивката смекчи вдълбаните от скръбта бръчки по бузите ѝ.

— Не, детето ми. Още в началото ти го бях казала. Като съпруга на Ян ти винаги си била моя дъщеря; сега още повече искам да ти бъда майка.

— Да, Джули — обади се и Леклан. — Не е леко да загубиш чедо; двойно по-голямо щастие е да спечелиш ново.

Той отпусна грамадната си, изпъстрена с лунички ръка на рамото ѝ.

— Бог да те благослови и да те върне жива и здрава.

Джули ги погледна и тяхната искрена любов още повече затвърди решението ѝ да изтрие позора от името на Ян. Ако не го направеше за Ян, трябваше да го направи заради родителите му. Бяха я приели с толкова любов, че да облекчи болката им от смъртта на Ян, беше най-малкото, което можеше да направи за тях.

Неспособна да сдържа повече сълзите си, Джули се освободи от нежните им прегръдки и се качи в малката лодка, която трябваше да я откара до Англия. Първо щеше да отиде в Лондон, където се надяваше да намери Луиза — контеса Де Грас. Прибра полите си да направи място за Сузи, която щеше да я придружава и обърна решително лице срещу студения вятър, който духаше откъм Атлантика.

Джейми, на когото никак не му се искаше да пуска Сузи и бе решил също да придружи жената на господаря си, помогна да отблъснат лодката от брега. Имаше още двама мъже. Те щяха да натоварят лодката с жито за приближаващата зима и да я върнат обратно — бедната земя на Колънси не раждаше пшеница. Джули тъжно сви устни. Парите ѝ поне щяха да нахранят хората, за чиято сигурност Ян бе жертвал живота си.

Шумът на вълните и вятъра почти погълнаха последните думи на Мери Макфий, но Джули успя да ги долови като ехо.

— Не се тревожи за котката. Ние ще се грижим за нея.

Джули им помаха за последен път. Жестът ѝ беше израз на нейната признателност и обич.

— Лейди Кайлъран — гласът на Джейми прекъсна мислите ѝ. — Тез облаци отгоре не са на хубаво.

Той нахлупи вълнената си шапка и раменете му се свиха още повече в тежкия кожух. Джули усети как Сузи, която седеше до нея, взима същите предпазни мерки като Джейми. Ако беше малко по-умна, и тя трябваше да направи същото. Пътуването по тези разпенени води нямаше да е приятно.

Но тя позволи на мислите ѝ да я погълнат, независимо от негодите, които им поднасяше времето.

Сянката на Ян не се бе появила повече. В продължение на два дни тя стягаше багажа си и обсъждаше плановете си с Мери и Леклан. Не се случи нищо. Тази сутрин окончателно реши, че сигурно е имала халюцинации. Просто копнежът в сърцето ѝ бе извикал образа му. Това, че в явяването и думите му имаше логика и здрав смисъл, само доказваше, че и нейните мисли са логични и рационални. Това беше всичко.

И все пак неговото кратко пребиваване на границата между земното и отвъдното бе облекчило малко скръбта ѝ. Сякаш за един кратък миг наистина е била с него и любовта му ѝ беше дала сили да продължи. Съзнанието, че той съществува някъде, дори само в сърцето ѝ, я успокояваше през дългите мрачни утрини, докато лежеше в леглото и си спомняше за усещанията, когато горещото му тяло се извиваше над нейното. Премигна, за да изсуши влагата, която замрежваше погледа ѝ.

В този момент лодката се наклони. Понесена от висока вълна, тя изведнъж полетя надолу и Джули увисна на цяла педя от твърдата дъска. В следващия миг се тръсна шумно на мястото си и си помисли, че още преди да стигнат до Англия, бедрата ѝ ще се покрият със синини.

Скоро стигнаха сушата и се прехвърлиха на конете, с които да изминат пътя до мястото за нощуване — същата странноприемница, в която бяха отседнали с Ян на път за Колънси. Струваше ѝ се, че е минала цяла вечност оттогава, а не четири кратки месеца — най-щастливите в живота ѝ.

Рано и изведнъж притъмня в късния есенен следобед. Последните една-две мили не срещнаха никаква светлинка по пътя си. Никакъв звук не нарушаваше висящата във въздуха тишина. Никой не проговори, никой не наруши усещането за изоставеност, погълнало всички.

Но Джейми познаваше пътя и не след дълго Джули вече лежеше отпусната в леглото... същото, в което бяха с Ян преди повече от четири месеца. Преди да заспят, бяха легнали настръхнали един до друг — всеки притихнал на своето място. Сега съжаляваше за всеки миг, в който не го бе докосвала, не го бе обичала.

Беше капнала от умора, цялото ѝ тяло я болеше. Дълго се въртя в леглото, преди да заспи.

* * *

Уханният бриз галеше страните ѝ. Миришеше на рози. Упоителният дъх на току-що окосена трева изпълваше дробовете ѝ. Пред нея се извисяваше огромно самодивско дърво — същото като онова, което Ян бе посадил пред къщата на Маргарет Фрейзър. Оранжевите му плодове сякаш грееха сред лъскавите тъмнозелени листа.

В хладната сянка под дървото стоеше мъж.

Беше с лице към нея, но сянката скриваше чертите му. Джули нямаше нужда да ги вижда. Сърцето ѝ позна любимия.

Двамата се приближиха тихо един към друг. Телата им се сляха в едно.

Любовта я гледаше от сиво-черните му очи и се поръси като роса по нея от тъмните му устни, които докосваха бузата ѝ, брадичката, устата. Желанието се заизвива като кълбо в стомаха и се разтла навън през кожата ѝ като свежа омара, преди горещината на деня да я разсее.

Бяха голи, не знаеше защо и не я интересуваше. Целувките на Ян я галеха. Дланите му обхванаха изцяло нежната плът на гърдите ѝ и тя се изви под милувката му. Той пое едно от болезнените розови връхчета в устата си и нежно го смукна. Джули го притисна силно към себе си, прилепвайки се към твърдите форми на тялото му, които сякаш бяха създадени да приемат нейните.

Горещината — толкова сила, че превърна лекия хлад, който я облъхваше, в пара — се разля по тялото ѝ. Обви бедра около неговите — отмаляла и очакваща.

Той вдигна глава от набъбналите ѝ гърди, взря се в очите ѝ и се усмихна. Устата му се сляха с нейните, езикът му потъна навътре и възпламени сетивата ѝ. Лежеше под него, отпуснала глава, с пламнали слабини.

Цялото ѝ тяло се огъна по неговото, усети го мъжествен и възбуден на милиметри от себе си. Плъзна ръце надолу по стегнатите мускули на гърба му, докато обхвана стегнатите му бедра. И го привлече към себе си.

Навлече в нея бавно и нежно, все по-дълбоко в топлата ѝ утроба.

От устните ѝ се откъсна блажена въздишка. Вдъхваше възбуждащия мирис на желанието му, който проникваше дълбоко във всяка нейна фибра.

Все така нежно той се плъзгаше навън и навътре в нея. Пронизваше я подлудяващо напрежение. Слабините ѝ го подканяха да ускори нежния ритъм. Ръцете ѝ го притискаха все по-дълбоко, все по-бързо.

Устата му поемаха страстните ѝ въздишки, а стоновете му я възбуждаха още повече.

По кожата ѝ преминаваха изгарящи вълни и сянката на самодивското дърво, под което се бяха приютили, не можеше да ги охлади. В утробата ѝ се надигаха сладостни пулсации и се разливаха по цялото ѝ тяло.

Ян ускори темпото, но тялото му избиха капчици пот, които вълнуващо проблясваха. Джули усети стягането на мускулите му под пръстите си, а вътре в нея той стана по-твърд от слонова кост и сякаш проникна до сърцето ѝ. От гърдите му се изтръгна вик на облекчение, който отекна в съзнанието ѝ, достигайки всяка частица от тялото ѝ.

Полетяха едновременно в бездната и заедно притихнаха. Телата им бяха слети, сърцата им биеха в едно. Любовта, която бяха извисили до кулминация, се разливаше между тях като вълни от трептяща топлина и се издигаше във въздуха.

Джули се стресна и се събуди. Чаршафите се бяха увили около краката ѝ, нощницата ѝ беше мокра от пот. Ръцете ѝ опипваха празното легло и търсеха Ян. Току-що се бяха любили. Къде беше той?

Паметта ѝ се възвърна. Ян беше мъртъв. Всичко е било сън.

Изтощението, отмалата, сладостната умора от физическото усещане в съня ѝ я задържаха в ласкавите си ръце още няколко минути. След това отлетяха и оставиха след себе си само горчиво разочарование. Нямаше значение, че мускулите ѝ бяха отпуснати, а тялото ѝ пламтеше, сякаш наистина се бяха любили. Това не беше достатъчно.

Загледа с неவிждащи очи тавана в полумрака на ранното утро и остави сълзите да мокрят страните ѝ на воля. Голите ѝ ръце започнаха да потръпват от студ. Огънят отдавна бе угаснал и в стаята се бе настанила студената ноемврийска нощ.

Не можеше отново да заспи. Болката беше прекалено силна, за да потъне пак в измамната любов на съня. Отметна завивките и затърси огнивото и свещта по масата. След малко стаята се освети от бледия жълт пламък и остро замириса на стопен восък.

Джули се наметна с одеялото, нахлузи чехлите и стана. Скоро щяха да продължат пътя си и трябваше да бъде готова.

Тъкмо бе облякла ризата и тесните панталони, когато сякаш в нея отекна глас.

— Прекрасна си.

Озърна се разтреперена и го видя. Беше се излегнал на леглото, сключил ръце на тила, гол като в съня ѝ. Тъмните езера на очите му я

наблюдаваха. Гърдите му светеха, белите чаршафи едва прозираха през тялото му. Черните къдрави косми отпред образуваха буквата Г — с тъмната линия, свързваща още по-тъмните зърна на гърдите му и ивицата, която се спускаше надолу между ребрата и постепенно изтъняваше върху стегнатия му корем. Джули облиза пресъхналите си устни и смъкна поглед към слабините му.

Беше прекрасен и възбуден. И сякаш през него пулсираха светещи прашинки.

Разсънена, но все още неспособна да възприеме тази гледка, Джули си наложи да вдигне очи към лицето му. Устните му бяха отпуснати в дяволита усмивка.

— Ела тук, Джули! Върни се в леглото, в съня и в моята любов!

Гърдите ѝ буйно започнаха да се повдигат, но тя пристъпи към леглото.

— Защо се връщаш? Не си идвал при мен три дни. Защо идваш сега?

— Да те любя. Да ти доставя наслада.

Той се раздвижи и стана от леглото. Когато тръгна към нея, Джули забеляза, че краката му не докосват пода. Чаршафите зад него се виждаха като неясни бели сенки.

Тя стисна очи с всичка сила и промълви.

— Не си истински. Не си. Това е моето въображение — в мозъка ѝ отекна искрен и свободен смях, който потече по изопнатите ѝ нерви, сякаш я беше докоснал. Отвори рязко очи. Ян стоеше на педя от нея.

— По-истински от това не мога да бъда, любов моя. Не е лесно да приема тази форма, особено когато и ти се съпротивляваш. Отпусни се и приеми, че съм тук.

Тя се взираше в него и чуваше думите му, но все още не можеше да повярва. Гледаше го като хипнотизирана как протяга ръка. Пръстът му — за миг съвсем плътен, а в следващия — трепкащи светлинки — почти докосваше развълнуваната ѝ гърд. Като есенно листо, което се носи бавно надолу, той се насочи към мястото, където ризата откриваше бялата ѝ плът. Плъзна се едва-едва по кожата ѝ.

През тялото ѝ преминаха искри. Сякаш бе застанала сред гръмотевична буря и наоколо ѝ падаха мълнии. Това превъплъщение изглеждаше много по-реално от първото. Нямаше я истинската

човешка топлина, но все пак желанието я обжари. Гърдите я заболяха и набъбнаха, зърната ѝ станаха твърди.

Ръката му обгърна единия топъл хълм и Джули бе готова да се закълне, че усети ласката му. Простена болезнено. Искеше ѝ се да е истински.

— Джули — настояваше той, — ела в леглото. Използвай това извънредно време, което ни се подарява така щедро. Можем да се любим, когато спиш. Тогава мога да те докосвам, да те галя, да притискам тежките ти гърди към себе си. Мога да се опивам от твоята женственост и от желанието ти — погледът му я пронизваше, малките светли точки дълбоко в очите му я хипнотизираха. — В съня мога да идвам в теб и да ти доставям удоволствие. Всичко е възможно. В сънищата ти съм истински като всеки мъж.

Не можеше да отмести поглед. Обещанията му я мамеха и я правеха щастлива. Той ѝ предлагаше рая. Да бъде отново с него, да го усеща в себе си — това беше всичко, което можеше да иска от живота.

Протегна ръце към него. Знаеше, че ако сега я докосне, ще я открие готова и влажна, нетърпелива за неговата любов.

— Ела, Джули продума той и се извърна към леглото, като я притегляше неудържимо.

Струваше и се, че ги свързва здрава невидима нишка. Когато той нравеше крачка, тя също трябваше да пристъпи. Една душа, едно сърце. Те се бяха слели.

— Милейди? — гласът на Сузи едва проникна до съзнанието и.

Лицето на Ян пламна от огорчение и гняв. След това изчезна.

Стресната, Джули пристъпи с омекнали колене към леглото. Нямаше никакъв знак, че Ян е лежал там, нито гънка по чаршафите, нито полъх от неговия мирис. И все пак беше толкова истински. Дали беше полудяла или духът на Ян наистина можеше да се материализира?

Вратата се отвори и Сузи се засуети из стаята. Джули реши да отложи разрешаването на загадката за по-късно. След един час тримата бяха вече на път за Глазгоу.

Пейзажът беше гол и пуст. Тук-там из падините се виждаше още зеленина, но вече го нямаше виолетовото на пирена. Минаваха покрай започнали да пожълтяват и почти оголели дървета. Често се налагаше да заобикалят големите сиви локви. Огромните сенки на облаците се

гонеха безмълвно по неравната земя и сякаш се надпреварваха със слънцето и вятъра.

Това беше пуст и мрачен край с някаква особена студена красота. Шотландия беше земя на суровата действителност и мрачната меланхолия. И все пак, като силния привкус на уиски, който не можеше да се сбърка с горещия пунш, шотландският пейзаж внушаваше вяра в невидимите неща и бе проникнал дълбоко в шотландския характер.

Тук нямаше невъзможни неща и тя започваше да вярва, че всичко наистина се бе случило. От една страна изпитваше страх от необяснимите явления. Но от друга, вярата, че необяснимото е възможно, я успокояваше.

* * *

Когато се опита да се отпусне в намачканите влажни завивки, които бяха най-доброто в самотната чифликчийска къща, където се бяха подслонили късно вечерта, спокойствието бягаше от нея. Състраданието обаче затвърди нейното решение. Това беше единственото, което имаха тези хора. Не можеше да си позволи да ги обиди с намеци, че това е далеч от представата ѝ за гостоприемство. На сутринта щеше да провери дали Джейми им е оставил достатъчно пари за оказаното внимание. Предстоеше им тежка зима.

Въпреки неудобствата, изтощението от продължителната езда и недостатъчната почивка предната нощ надделяха. Скоро тя потъна в дълбок сън, докато в сърцето ѝ никнеха кълновете на надеждата.

* * *

Вървяха хванати за ръка по брега на Колънси. Лятото беше в разгара си и прохладата на соления бриз облъхваше телата им и ги закриляше от убийствената жега на обедното слънце.

Вървеше до него учудена и объркана.

— Къде отиваме?

Той спря. Хвана я за раменете и я обърна към себе си.

— Водя те по пътеката, но която бихме минали, ако бях жив.
За малко.

Сърцето ѝ се сви от тъгата, която той не се опитваше да скрие. Тя се пресегна и отметна тъмния като нощ кичур от челото му. Пръстите ѝ проследиха линиите на черните му вежди.

— Как е възможно да правиш това?

— Наистина не знам. Почти всичко идва от желанието ми да бъда с теб. Останалото е твое то желание.

Той повдигна рамене. Пусна я и продължи надолу — сигурен признак, че е обезпокоен.

Джули се изравни колебливо с него.

— Но има и нещо повече, нали?

Той се обърна към нея.

Вятърът разпиляваше косите му и те покриваха чертите му така, че не би могла да прочете по израза на лицето му какво изпитва в този момент.

— Да. Не бива да се опитваш да реабилитираш името ми. Опасно е повече, отколкото можеш да си представиш.

Устните ѝ се изкривиха в унила усмивка.

— Така ще мога да бъда винаги с теб.

Той отново я хвана и я разтърси с такава сила, че главата ѝ се замая. Кокът ѝ се разпиля, косите ѝ се пръснаха по раменете и вятърът ги пое в ласките си като нежна коприна.

— Никога повече не го споменавай, Джули. Това не е начинът да дойдеш при мен.

Тя безпомощно отпусна глава.

— Знам, Ян, но толкова боли, когато те няма до мен. Единственото, което искам, е да бъда с теб. Да вкусвам докрай любовта, която открихме заедно. Нима искам толкова много?

Гласът му омекна и я обгърна като топло въздушно течение.

— Знам, любов моя. И аз изпитвам същото, но е невъзможно. Все още. Живей своя живот. Ще те чакам, докато дойде твоят час.

Тя повдигна глава и го погледна в очите, а гласът ѝ трепереше от болка.

— Както сега ли ще бъде?

Той докосна нежно устните ѝ с пръст.

— Не. Много повече от сега. Това е само бледа сянка на онова, в което един ден ще потънем заедно — усмихна се, макар очите му да оставаха сериозни. — Но така е по-добре, отколкото да идвам при теб, когато си будна. Сега поне мога да те докосвам и ти да усещаш допира ми. Не позволявай на скръбта да ни лиши от това блаженство, Джули. Само него имаме.

Дланите му се плъзнаха надолу по ръцете ѝ и дъхът ѝ спря. Привлече я към себе си. Дрехите върху телата им се стопиха, сякаш никога не бяха съществували. Връхчетата на гърдите ѝ се потъркаха в окосмената му гръд. Гърдите ѝ се напрягнаха.

Тя се стресна и се отдръпна.

— Какво има?

— Малък номер, който научих скоро.

Ян се засмя и устните му поеха нейните. Хвана ръцете ѝ и ти уви около кръста си, след това прокара обратно длани по тях до врата ѝ. Обхвана внимателно тила ѝ, разтваряйки нежно устните ѝ.

Езикът му се плъзна в устата ѝ и той я положи на земята, тялото и следваше всяко негово движение. Беше им останало само това усещания и изгарящо желание и тя копнееше за тях. Желаете всяко усещане да бъде по-ярко от обикновените човешки възприятия, да стане част от магията, в която потъваха заедно.

Ян я целуваше дълбоко и страстно, притискайки я здраво в прегръдките си. Пръстите на едната му ръка галеха нежната извивка на гърба ѝ. Всичките ѝ сетива се събудиха и непреодолимото желание да отвърне на ласките му се разля по тялото ѝ.

Сигнал до кръста той спря и палецът му погали заоблената ябълка над бедрото и. Беше толкова близо до горещата ѝ сърцевина и все пак още не бе достигнал до там; загатнатото обещание стегна мускулите на стомаха ѝ.

Гласът му вибрираше в устата ѝ, минаваше през бузата ѝ и проникваше в ухото и.

— Усещам как потръпваш под ръката ми. Да продължа ли надолу, обич моя? Да погалия ли млечнобелите хълмчета на дупето ти и плитката долчинка между тях?

Нахалните му думи ѝ подействаха като ласка. Краката и отмаляха и се разтвориха за него. Не ѝ достигаше въздух.

Езикът му се доближи и докосна нежната раковина на ухото ѝ. Цялата потръпна от наслада. Потърси устните му, за да отвърне на целувката, а езикът ѝ се опита да проникне навътре.

Той ѝ позволи да очертае устните му и плъзна езика си между нейните. През това време дланта му галеше кожата ѝ и се плъзгаше все по-надолу, към слабините ѝ, почти докосвайки най-чувствителната ѝ плът.

— Разтвори се за мен, Джули — шепнеше той в ухото ѝ. — Искам да изпия топлата ти влага.

Клепачите ѝ натезаха, крайниците ѝ омекнаха като восък. Всичко, което искаше, беше тук — в ръцете ѝ. Чезнеше в прегръдките му.

Пулсиращата му мъжественост се притисна в меката възглавничка на корема ѝ. Подлудяващо бавно пръстите му едва-едва докосваха болезнено чувствителната влажна плът — там, където вече нямаше косъмчета. Плъзнаха се около гладките гънки и се скриха вътре.

Дъхът секна в гърлото ѝ, Джули се надигна и придърпа ръката му по-навътре. Ян измъкна още по-бавно пръстите си и тя изстена примаяля.

— Спокойно, любов моя — прошепна той, — няма да те разочаровам. Имаме цяла вечност.

Вечност. Думата отекина в съзнанието ѝ и завладя сетивата ѝ, които се отпуснаха като упоени и поемаха насладата от търсещите му пръсти с още по-голяма сила.

— Точно така — дрезгаво прошепна той, — нека те усетя докрай.

Лежеше отпусната под него, а устните му продължаваха любовния си танц. Онова, което правеше с нея, изпращаше една след друга омагьосващи вълни по цялото ѝ тяло. Тя се изви под него, стенеше замаяна в очакване на мига след сладостната болка, когато щеше да се почувства изцяло завладяна.

— Толкова си топла и гладка — мълвеше той, заровил лице в нея, докато пръстите му потъваха все по-навътре. Не издържам повече.

Натезалият му от възбуда глас я изпълваше с наслада. Съзнанието, че е предизвикала такъв неудържим копнеж да я желае, така както и тя го искаше, я запращаше в още по-дълбока бездна.

Изгарящата топлина на дланта му, която галеше потръпващия и корем, я върна обратно в „действителността“. Замаяна от силата са собствената си реакция, тя успя с върховно усилие да съсредоточи погледа си върху надвесеното му над нея лице.

Зъбите му проблеснаха в усмивка.

— Вярвам, че ти харесва?

Видя отражението си в тъмните кладенци на очите му и се изчерви. Косата ѝ се бе разпиляла като разтопено злато по пясъка, клепачите ѝ бяха полуспуснати, а устните подпухнали.

Смуцението ѝ не продължи дълго, тъй като той в този момент се плъзна между бедрата ѝ.

— Имам обаче един малък проблем.

Лицето ѝ просветна в щастлива усмивка. Обхвана властната му мъжественост и каза.

— Не е толкова малък, но сигурно ще мога да се справя.

Той простена, възбуден двойно повече, както от допира, така и от думите ѝ, но се остави да го повали по гръб. Джули се надвеси над него и хладният бриз погали кожата ѝ, отнемайки зноя на последните минути. Тялото ѝ изведнъж се освежи. Някъде далеч, приглушено от бученето на кръвта в ушите си, чуваше как вълните на Атлантика се разбиват в брега.

— За какво се замисли? — попита Ян, докато оправяше един непокорен кичур от златната ѝ коса зад ухото.

Тя му се усмихна.

— Обичам те.

— Знам — тихо отвърна той.

Необяснимо защо в очите ѝ напиреха сълзи. Тук всичко беше свършено. В този момент беше извън времето, с единствения мъж, когото би могла да обича и знаеше, че той чувства същото. Болките и раните от живота не съществуваха. Но това беше само сън.

— Недей, Джули — нежно помоли той, сякаш прочел мислите ѝ.

— Не засенчвай красотата на този миг. Наслади му се докрай.

Тя преглътна сълзите си и му се усмихна. Ян нежно я привлече към себе си и я целуна.

— Обичай ме — шепнеше той и устните му докосваха нейните като крилца на пеперуда. — Отпусни се и се потопи изцяло в това сливане.

Беше прав. Сега имаше него... и рая.

Джули прокара длани по стегнатите му мускулести гърди, после насочи вниманието си върху мъжественото му тяло. Събудената ѝ чувственост се опиваше от неговата волна мъжественост, освободена от дрехи и задръжки.

Косъмчетата по гърдите му наподобяваха извивките на раковини и все пак бяха нежни като птичи перца. Малките светлобежови ореолчета от двете страни на гърдите му нямаха нищо общо с унилия кафяв цвят на неплодородната земя. А кожата му — съвсем светла там, където ризата я скриваше — бе толкова различна от мургавото му обветрено лице.

Откъм мястото, където слабините им се срещаха, се долавяше мускусът, съединил в себе си мъжкото и женско излъчване. Спомняше си добре този мирис. Преди винаги бе примесен с този на коне и кожа. Но сегашният аромат беше още по-хубав и по-възбуждащ.

Усещането на гладкото върху грапавото, видът на бялото върху мургавото, мирисът на познатото, примесен с непознатото, я опияняваха. Възбудиха нещо дълбоко и непознато в нея.

Тя се придвижи назад, докато женствеността и почти докосна коленете му. Плъзна бавно ръце по гърдите му, продължи надолу по хълбоците, докато стигна до стоманените ябълки от двете страни на слабините му и ги погали бавно, в упоение. Резкият звук, с който Ян си пое дъх при тази милувка, прониза слуха ѝ.

Погледна го с крайчеца на окото си и пръстите ѝ полазиха още по-надолу и напред. Ян простена.

— Не спирай сега.

Тя се засмя открито, но пръстите ѝ продължиха към целта си, докато го обгърнаха в нежна бяла гривна. Атлазената му мекота я очароваше. Кожата беше нежна и гладка. Най-отгоре като малка многоцветна перла потрепваше бистра капчица. Тя се наведе и я пое с връхчето на езика си.

— Боже мой, Джули!

Стресната от болезнения порив в гласа му, Джули конвулсивно преглътна.

— Какво има? Какво направих?

Той повдигна глава и се вторачи в нея сякаш беше луда.

— Нищо. Но няма да успея да издържа още дълго. Пръстите ѝ се укротиха. Започваше да проумява.

— О! На теб ти хареса...

Лицето ѝ се озари от чистото чувство за властта на жената раздвижи отново пръсти, изживявайки всяко движение, докато наблюдаваше изражението му, което непрекъснато се променяше от нарастващата сила на усещанията — наслада, вълнение, дори болка... онази нежна болка, зад която дремеше екстазът.

Тя се наведе още по-надолу и го пое в устата си. Засмука го нежно, като внимаваше да не го докосва със зъбите си. Бурната му въздишка на върховна наслада освободи напрежението в гърба ѝ.

— Дяволски е хубаво.

Погълната от собствените си движения, тя усещаше как насладата ѝ нараства. Беше не по-малко приятно, отколкото когато той правеше почти същото с нея. Скоро откри, че въображението ѝ — стократно по-богато от мига, когато бе видяла духа му наяве — е много по-развихрено, отколкото изобщо би могла някога да си представи.

Потръпващите му бедра и стегнатите до болка юмруци ѝ показваха, че Ян го намира за не по-малко възхитително.

Преди да успее да реагира, ръцете му я сграбчиха за кръста, повдигнаха я и я преместиха върху него. После я отпуснаха и той бавно потъна в нея.

От нежната влажна плът, която го приемаше, плъзнаха сладостни тръпки по цялото ѝ тяло. Главата и се отпусна назад и златните ѝ коси се разпиляха по бедрата му. Ръцете му обхванаха устремените ѝ напред гърди и започнаха да ги притискат в ритъма на жадуващите им слабини.

Изкачиха се едновременно до върха на насладата и избухнаха. Облекчението се разля като разтопена лава по телата им, за да достигне до кожата, където океанският бриз го погали с прохладната си ласка.

Едва по-късно, когато лежеше в прегръдката му и се чудеше кога ще се събуди, тя попита.

— Защо ме доведе тук? Къде сме?

Той я погали.

— Хареса ли ти?

Тя се начумери и отстрани ръката му, която падна отмаляла на земята.

— Отговаряш на въпроса ми с въпрос.

— Опитвам се да ти разкажа нещо, любов моя. Харесва ти да се любим. Времето ни да бъдем заедно по този начин е много ограничено. Не го прахосвай в опити да откриеш моя убиец.

Надникна в очите му и срещна твърда решимост.

— Значи — рече замислено тя, — ти ми предлагаш удоволствията, които тялото ти може да ми даде, срещу това да се подчиня на твоите искания?

Устните му се изкривиха в чудновата усмивка.

— Може и така да се каже.

Той се наклони към нея едва-едва и връхчетата на гърдите ѝ се потъркаха в него. После добави.

— Не можеш да отречеш, че това ти харесва. Тялото ти те издава.

Този път тя рязко се отдръпна, ядосана от предателството на собствената си плът.

— В живота има и по-важни неща от удоволствието.

— Знам — отвърна спокойно той. — Точно затова искам да се откажеш от това глупаво издирване. Животът ни е даден, за да се живее всеки ден, а не да крее в сянката на миналото. Не можеш да промениш станалото. Приеми го и изживей живота си пълноценно.

Съзнанието ѝ започна да се прояснява като утринното небе над хоризонта на изток. Не внезапно като светкавица, а нежно и постепенно като настъпването на зората.

Погали бузата му и усети, че брадата му е набола, независимо от неземния му облик. Това ѝ вдъхна чувство за сигурност.

— Животът ми не струва нищо без теб, Ян. Нямам за какво друго да живея. Баща ми не се интересува от мен. Твоят баща използва разумно парите, които ти донесох. От любовта ни няма да се роди дете.

При последните думи очите ѝ овлажняха. Беше потулила това разочарование дълбоко в сърцето си, но сега то излезе наяве. Сега, когато си бе отишъл, грижите за рожба от тяхната любов щяха да бъдат добра утеха.

Той изтри отронилата се сълза с пръст и вкуси солената влага.

— Не плачи, любов моя. Целият живот е пред теб. Намери някой друг, когото да обикнеш и му роди дете. Искам да бъдеш щастлива. Това отмъщение ще ти причини само скръб.

Тя го погледна втренчено, наранена от думите му.

— Искаш от мен да обичам друг мъж? Да му позволя да ме докосва?

Погледите им се срещнаха. С едно отривисто движение той притегли лицето ѝ към гърдите си така, че бузата ѝ се полегна точно там, където най-силно биеше сърцето му.

— Не, Джули. Не мога да понеса мисълта да те докосва друг. Но... — той пое дълбоко дъх и бавно го изпусна, а тя долови болезненото вълнение в гърдите му, — но искам да си щастлива. Ако това може да ти донесе някаква радост в живота, който ти остава, имаш моята благословия.

Тя се отдръпна, за да надникне по-дълбоко в очите му и съзря болката, които тези думи му причиняваха.

— Ти направи така, че съм неспособна да желая друг мъж, Ян... и съм щастлива, че е така.

Той се усмихна и полека-лека чертите му започнаха да избледняват.

Две ръце разтърсиха грубо Джули. Тя се опитваше да се изтръгне от тях, за да се върне при Ян.

— Милейди — гласът на Сузи достигна до съзнанието ѝ сякаш изпод земята.

Насили се да отвори очи и различи в мрака смътните очертания на пребледнялото Сузино лице, осветено от слабия пламък на единствената свещ, която девойката бе оставила на йода.

— Какво има? — Джули не се и опитваше да скрие раздражението в гласа си.

Нахлуването на Сузи бе развалило всичко. Ян можеше никога повече да не се появи.

Момичето отпусна ръце и се подпря на леглото.

— Бъл... бълнувахте и стенехте. Щяхте да събудите всички — устата ѝ беше пресъхнала и тя се опита да преглътне. — Сякаш бяхте... обладана от някой дух.

Джули се разтърси в истеричен смях. В следващия мит се стегна, за да престане и едва не извика от болка, когато от усилието прехапа езика си. Сравнението на Сузи беше толкова близко до истината, че й прозвуча тревожно.

— Сънувах кошмар. Нищо друго — прокара пръсти през разрешената си коса и добави с досада. — Лягай си, Сузи. Опитай се да поспиш.

Без да чака отговор, Джули придърпа завивките и се обърна с гръб. Нощта беше студена. А щеше да бъде дълга и самотна.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пристигнаха до К., без премеждия. Поне не видими. Джули обаче бе повече от объркана. Тя вярваше в духове.

Втренчи се ужасена в ъгъла на каретата, която бяха наели. Облечен в същото черно палто и панталони, както при първата им среща, Ян се бе изтегнал нехайно на седалката. Протритото виолетово кадифе на възглавничките прозираше през тялото му също като женска плът през прозрачна нощница. Сигурно щеше да припадне ако вече не й се бе случвало няколко пъти.

Ухили й се. Джули знаеше, че се опитва да я предизвика. Нощните му посещения не я бяха разубедили и сега явно бе решил да й въздейства наяве.

Гласът му отекна в съзнанието й.

— И какво смяташ да правиш, когато пристигнеш в Лондон. Ти не си шпионка. Нямах никакъв опит.

Тя сърдито го изгледа — сякаш искаше да го прати по дяволите — но моментално се сепна. По всичко личеше, че той вече е бил при тях и тези чести посещения бяха резултат на това.

Джули задържа дъх и промърмори под носа си.

— О моля те, върви си. Така само ме разстройваш.

От своето място до сянката на Ян Сузи я наблюдаваше изпод око. Джули усети настойчивия й поглед и се изчерви. Момичето щеше да си помисли, че се е побъркала.

— Усещаш ли нещо особено, Сузи? — попита тя, защото от самото начало и беше трудно да повярва, че никой друг не го вижда.

— Не, милейди — смотоледи девойката и бързо отклони поглед.

Буйният смях на Ян отекна като камбана в съзнанието й.

— Ти си единствената, която ме вижда, любов моя. Единствено ти си свързана с мен чрез тези вериги, които го правят възможно.

Така продължи през целия път до Лондон. Все пак Джули не можеше да не се замисли. Беше прав, че тя дори няма представа откъде

да започне и с кого да се свърже, освен с лорд Ливърпул министър-председателя.

Но това щеше да е грешка. От писмото, което Дюбоа беше донесъл, пределно ясно се разбираше, че Вътрешното министерство няма намерение да се занимава повече със случая. Може би по-добра беше идеята да намери контеса Де Грас. Предполагаше, че тя е била с Ян и Дюбоа и е изпращала още писма на Ян. Може би тя знае нещо.

Наистина нямаше откъде другаде да започне. А имаше и източник на информация, който щеше да ѝ помогне да открие контесата. Джули погледна многозначително към Ян едно трепкащо сияние.

* * *

Джули слезе от каретата, повдигнала черните си кадифени поли и се запъти към къщата на контеса Де Грас в Лондон. Този ден не я придружаваше ескорт от отвъдното. Ядосан, че е решила да отиде точно там той бе проблеснал и се бе стопил в стените на модерния и уютен хотел „Палтъни“. Споменът за това я развесели. Но моментното отпускане не можеше да заличи чувството на болезнена загуба, което изпълвайте душата ѝ.

Вратата се отвори и Джули високомерно подаде визитката си на слугата. Той се поклони и я поведе към малка ниша в централното фоайе.

Стори ѝ се, че измина вечност, докато вратата отново се отвори.

— Скъпа! — контесата се понесе през помещението с протегнати ръце. — Каква ужасна съдба! Какво нещастие!

Отвратена от фалшивата прочувственост на тази жена Джули се чудеше какво е намирал в нея Ян. И все пак францужойката беше красива със сърцевидното си лице и изящна фигура и мъжете се заглеждаха продължително след нея.

Ако позволеше на ревността да надделее, никога нямаше да постигне целта си, затова Джули се изправи и на свой ред протегна ръце.

— Контесо, благодаря ви, че ме приехте толкова бързо. Знам, че сигурно сте изненадана от посещението ми и не бих ви обвинила, ако

отложехте срещата ни за по-късно.

— Но моля ви! — Луиза я поведе към едно кресло и издърпа друго за себе си. — Е. лейди Кайлъран... или мога да ви наричам Джули?

Джули не беше във възторг от подобна фамилиарност с тази жена, но би било невъзпитано да откаже, а дори и да ѝ попречи да получи сведенията, които и бяха необходими. Едва не изскърца със зъби, но отвърна с мила усмивка.

— Разбира се. Мога ли и аз да ви наричам Луиза.

— Естествено, скъпа. Какво по-точно би искала да знаеш за престоя на милия Ян във Франция?

Джули едва не зяпна от изненада. Контесата пристъпваше направо към въпроса и явно показваше склонност да разговарят, нещо, което не бе очаквала. Все пак предполагаше, че е редно шпионите да държат езика зад зъбите си. Ян правеше така.

Е, и тя щеше да бъде пряма. Нямаше никаква причина да не бъде.

— Опитвам се да открия кой е убил съпруга ми и защо.

За миг — толкова кратък, че Джули помисли дали не ѝ се е сторило — французойката присви очи.

— Това е трудна работа — отговори тя с глас, в които нямаше никакво чувство.

— Да, но заслужава да се свърши — Джули се изкашля. — Искам да изчистя името на Ян. Той не беше двоен агент.

Луиза цъкна тихо с език и отвърна.

— Откъде сте толкова сигурна?

Бузите на Джули пламнаха от възмущение.

— Защото го познавах — спря за миг и очите ѝ се впиха в контесата. — Както и вие.

Думите увиснаха между двете жени като бляскаво острие. Джули забеляза със задоволство, че французойката се изчерви.

— Всичко, което мога да ви кажа, е, че са намерили тялото му при доковете, с нож в гърба и стисната в ръката бележка, доказваща, че е замесен в заговор на французите, свързан с Наполеон.

— Не ми казвайте нищо повече от онова, което вече знам.

— Жак?

Всичко в контесата излъчваше изненада. Очевидно не беше очаквала подобно изявление и от присвиването на устните ѝ Джули

разбра, че това не ѝ е харесало.

— Да. Пристигна в Колънси с писмо от лорд Ливърпул.

Французойката отново цъкна с език. Джули реши, че това при нея е признак за тревога.

— Изглежда вече сте получила помощ. Но може би и аз ще помогна с нещо. Все пак двамата с Ян сме работили заедно, доста преди да се появи Дюбоа.

Рязката промяна криеше доста възможности и Джули реши да се възползва.

— Има ли друго? Навярно някой, на когото да ме представите в Париж? — тя притисна овлажнели длани в гънките на полата си. — Или може би ще успея да открия мистър Дюбоа и той ще ми каже повече? Сега вече имам някои по-определени въпроси към него.

Контесата присви очи и ги задържа така.

— Ти си проницателна жена, Джули... графиньо Кайлъран — Луиза се изправи, сякаш вече бе взела решение. — Да, точно така ще направим. Ще отидем в Париж. Това е единственият начин.

Джули бе шокирана от бързото решение на тази жена. Не го беше очаквала, но не можеше и да откаже. Изправи се, преди контесата да е размислила върху предложението си, и каза.

— Добре. Можем ли да тръгнем до два дни?

Още преди да довърши въпроса си, но тялото ѝ премина странен хлад. Настръхна. Погледна вляво и видя Ян, облегат на стената. Или поне така изглеждаше. През кожуха му прозираше лазурният морски бряг, изобразен на тапета.

— Малко закъснях, Сесънек. Какво замисляте двете? — думите отекнаха в главата ѝ и тя не чу последната реплика на контесата.

— Извинявай, Луиза. Не чух добре какво каза.

— Казах, че е отлично. След два дни.

— Какво след два дни?

Джули предпазливо извъртя глава и опита да се отърси от присъствието му.

— Ще изпратя прислужницата утре сутринта да уреди подробностите. Освен ако не предпочиташ да поемеш всичко сама.

— Не, скъпа, не се налага. Колкото до Париж, имам къща в един от централните квартали на Париж, в която отсядам, когато съм в града. В момента е затворена, но могат да я отворят за няколко часа.

Управителят и един от прислугата живеят наблизко — тя дръпна шнурчето на звънеца. — Ще повикам портиера да те изпрати до вратата. Знам, че сигурно нямаш търпение да откриеш нещо.

Луиза прекоси стаята и излезе, без да ѝ даде време за отговор.

Ян изгледа навъсено гърба на контесата.

— Ще отскоча да видя къде отиде. Отдавна съм се научил да не приемам думите и за чиста монета.

Той бързо пое след контесата, преминавайки през затворената врата.

Докато го чакаше да се върне, минутите течаха убийствено бавно. Пристигна портиерът и тя го последва неохотно. Колкото и да ѝ се искаше да изчака Ян, Джули реши, че духовете не се съобразяват с човешкото присъствие. Сигурно щеше да ѝ се яви в хотел „Палтъни“, след като си свършеше работата. Имаше да урежда достатъчно много неща преди пътуването до Париж, за да се тревожи за Ян. Първо искаше да се обади за последен път на баща си.

* * *

Джули застана до тежкото махагоново бюро, където бе прекарала толкова часове над счетоводните книги на баща си. Беше си останало същото — със същите купища документи, подредени на малки спретнати купчинки, които чакаха да бъдат прегледани. Но защо баща ѝ се бавеше толкова?

Тя нервно потърка в края лъснатата с восък повърхност на бюрото с пръстите на дясната си ръка. Усети как дървото се затопли от движението ѝ и във въздуха се долови лек аромат на мед.

— Значи — избумтя гласът на баща ѝ от прага, където бе застанал и държеше бравата с огромната си ръка, — пак си избягала? Само че тук няма да намериш подслон. И не си мисли, че и онзи поплювко, преподобният Уортингтън, ще те прибере. Няма да стане. Погрижил съм се за това.

— Преподобният Уортингтън? — повтори тя, без да може да свърже в първия момент името с човека: В съзнанието ѝ изплува самотният образ на две меланхолични кафяви очи и бледо, изящено лице. Предателството...

— Дейвид?

— Дейвид — Стоктън направи иронична гримаса. — Онзи сополанко, който се остави Кайлъран да го принуди да ви венчае. Който ми изпрати бележка, за да ми каже къде ще те заведе, сякаш щях да позволя на тази мижитурка да ми попречи да те омъжа за Кайлъран.

Същите нападки. Същата тема. Джули наблюдаваше как лицето на баща ѝ се променя от червено в мораво, докато думите му напиреха все по-гневни.

— Накарах Уортингтън да емигрира в Америка. И мога да ти се закълна, че никак не ми беше трудно да го убедя. С пари — той удари със свитата си в юмрук ръка дланта на другата. — Само като си помисля, че беше готова да потъпчеш графската титла за този лигав чернокапец!

— Бедният Дейвид — промълви тя. Дали винаги е бил толкова слаб или просто тя осъзнаваше това едва сега?

— Бедният Дейвид... да върви на майната си — очите на Стоктън започнаха да се зачервяват от гняв. Той направи няколко крачки из стаята, за да се успокои, и най-после се подпря с две ръце на бюрото, зад което бе застанала Джули. — Та като стана дума за бедност, къде е твоят съпруг? Зарязала си го на онзи остров? Е, ще извикам един полицаи и след час ще поемеш обратния път. Няма да позволя най-голямата сделка в живота ми да се провали заради глупавите ти прищевки.

Джули се взираше в лицето на баща си. Срещата беше досадно продължение на живота ѝ, преди от отчаяние да избяга с Дейвид. Тогава се бе опитала да се разбере с него, може би защото все още се бе надявала, че мисли за нея. Но явно не беше така.

Сега обаче, за разлика от последния път, гърдите ѝ не се свиваха от болка и сълзите не напиреха в очите ѝ. Ян и семейството му и бяха дали любовта, за която винаги бе копняла. Джошуа Стоктън беше просто един старец.

— Не се налага да викаш полицаи — гласът и беше спокоен, а ръцете отпуснати. — Не съм избягала от съпруга си. Ян е мъртъв.

За разлика от безразличието, с което прие отношението на баща си преди малко, сега — само при споменаването на смъртта на Ян — очите ѝ се напълниха със сълзи и буцата заседна в гърлото ѝ.

— А, това ли било? — Стоктън потри брадичка с грамадната си ръка. — Ти си вдовица. Е, в такъв случай ще се намери място за теб. Мислех да наемам счетоводител и икономка. Но ти ще се справиш и с двете.

Не можеше да повярва на ушите си. „Не — поправи се тя. — Всъщност точно това би трябвало да очаква от него.“ Без да се опитва да скрие презрението си, Джули отговори.

— Не благодаря! Трябва да уредя някои неща и след това се връщам в Колънси, където съм част от едно сплотено семейство.

Преди баща ѝ да успее да отвори уста или да препречи пътя ѝ. Джули мина покрай него, отмятайки молитите си встрани, за да не се допрат до краката му. Трябваше да е луда, за да остане тук и единственото, което искаше в момента, беше да се махне час по-скоро от тази стая и от човека, който някога се бе надявала, че я обича.

Излезе навън и си пое дълбоко дъх. Вярно, че въздухът беше натезал от сажди и мъгла, но беше сто пъти за предпочитане от онзи, който току-що бе дишала.

Бързо събра мислите си и се отправи в посоката, където предполагаше, че се намира хотел „Палтъни“. Вървеше с равномерна крачка и шумоленето на копринените ѝ моли скоро уталожиха възбудата ѝ.

Независимо от всичко, което бе преживяла заради баща си тя не изпитваше злоба към него. Той я беше дал на Ян и така я беше предпазил от ужасната грешка да се омъжи за Дейвид. Ако не за друго, поне за това можеше да му бъде благодарна.

* * *

След няколко часа безпокойството за Ян започна да я обхваща все по-силно и тя трескаво крачеше из тясната хотелска стая. Откакто бе изчезнал след контесата, не се бе появявал повече от дванадесет часа.

Беше късно и от огъня в камината бе останала само пепел, но Джули знаеше, че няма да може да заспи. Опасяваше се, че този път Ян е изчезнал завинаги. С изключение на двата дни в Колънси, никога не беше я оставял за толкова дълго време. Каза, че ще се върне веднага.

Беше сигурна в него — когато кажеше, че ще направи нещо, винаги го правеше, независимо от обстоятелствата.

— Липсвах ли ти?

Тя подскочи. Озърна се и го видя изтегнат на леглото. Изглеждаше изморен — под очите му имаше сенки, бръчките край устата му бяха станали по-дълбоки.

— Как може един дух да изглежда така, сякаш е минал през пъкъла?

Усмивката му беше изнурена.

— Защото бях точно там.

Не беше очаквала такъв отговор.

— Какво искаш да кажеш? Мислех, че докато убиецът ти не получи възмездие, не можеш да напускаш земята.

Той въздъхна и умората, която излъчваше, премина през съзнанието и. Побиха я студени тръпки.

— Това беше образно казано. Ужасно дълго се опитвах да се материализирам и едва сега успях. Това ми отне много енергия и ме изтощи.

Сега Джули забеляза, че наистина не е толкова плътен. Чаршафите, които прозираха под него, вече не изглеждаха като светли сенки.

— Но аз мислех, че можеш да идваш и да си отиваш по всяко време и в зависимост от желанието ти.

— И аз мислех така, но съм грешил — той седна на леглото и прокара ръка през косата си. — Изглежда има ограничения за това, което мога да правя и е по-добре да открием какви са те — той я погледна, — особено ако си решила да продължиш това, което си започнала.

Тя вдигна глава и каза.

— Решила съм да направя възможното. Вдругиден заминаваме с Луиза за Париж.

— Какво? Да не си луда? Луиза е професионалистка. Ти си пеленаче, в сравнение с нея.

Ян скочи на пода и се издигна няколко сантиметра във въздуха. Преди Джули да успее да помръдне, той се надвеси застрашително над нея, сякаш щеше да изпълни цялата тясна стая.

— Няма да разреши! Връщаш се веднага в Колънси!

Тя гневно го изгледа.

— Не можеш да ми заповядваш! Не и сега — нацупи се високомерно, но независимо от предизвикателните си думи, пристъпи плахо покрай него. — Мисля, че вместо да сипеш заплахи, които не можеш да изпълниш, по-добре е да се опиташ да разбереш какви точно са тези ограничения. Това ще ни е необходимо в Париж.

Чу го как скърца със зъби.

— Добре. Нищо не разбираш, Джули. Това, което вършиш, е опасно.

Тя въздъхна.

— Казвал си ми го вече сто пъти. Това няма значение. Ще открия твоя убиец и ще изчистя името ти, ако не заради теб, то заради родителите ти. Баща ти е с болно сърце и мисълта, че си несправедливо обвинен в предателство, ще го съсипе, ако истината не излезе на бял свят. А ти няма да можеш да почиваш в мир.

Дори самата тя остана доволна от думите си и добави.

— А щом Луиза може да се справя с такива неща, защо да не мога и аз?

Той изпъшка.

— Луиза е опасна жена. Занимава се с тази дейност от години и е хитра като лисица. Ти не притежаваш нито едно от тези качества.

Джули пристъпи крачка към него и го погледна спокойно в очите.

— Притежавам нещо повече. Моята любов към теб.

Той тежко въздъхна.

— Добре, печелиш. Засега.

— Чудесно. Започни да се отдалечаваш бавно от мен, а аз ще следя внимателно... например косата ти. Сега е съвсем черна, но когато започнеш да губиш от способността да бъдеш плътен или както там се нарича, с увеличаване на разстоянието ще става все по-сива — тя хапеше устни. — Така ще разберем дали зависи от разстоянието.

Без да откъсва поглед от нея, той започна да се отдалечава. Джули се съсредоточи върху черната коса, обрамчила лицето му. Отначало беше почти катранена, но след десетина стъпки започна да изсветлява — черното сякаш се смесваше с белотата на стените и кичурите започнаха да изглеждат сиви. Избледняваш. Той кимна и задържа крачките си.

— Сега се чувствам и по-отпаднал. Имам усещането, че тялото ми отънява.

На около двадесет стъпки изчезна. Изглежда бяха разрешили дилемата. На повече от двадесет стъпки ставаше невидим. Както не бе успял да се отдалечи от тялото си на по-голямо разстояние след убийство. Щяха да бъдат интересна двойка в Париж.

Джули седна на леглото и зачака появяването му. След час се отказа и се мушна под завивките. Ако това изчезване се подчиняваше на същите закони, както и предишното, би трябвало да минат двадесет часа, преди да стане достатъчно силен, за да се появи отново. До тогава би могла да поспи.

* * *

Отново бяха под покровителствената сянка на самодивското дърво.

Този път, вместо да свали дрехите ѝ само с мисълта си. Ян започна да разкопчава корсета ѝ. Нежният допир на пръстите му по напрегнатите ѝ гърди придаваха още по-голяма сладост на откраднатите митове.

Но тя беше любопитна да разгадае докрай как ставаше невидим.

— *Ян, мисля си, че след като веднъж си се отдалечил на двайсет стъпки, не можеш да се материализираш веднага.*

Преди да отговори, той се наведе и целуна бялата плът и тъмния ореол на лявата ѝ гърд. Божествени трънки полазиха по цялото ѝ тяло.

— *Това не е същото като материализирането. Не знам как точно става, но имам усещането, че преминавам през завеса. Няма нужда да се съсредоточавам, за да добия форма, както когато се появявам в твоето време и пространство. Когато спиш, сякаш и двамата сме в един свят.*

Той сви рамене. Смъкна роклята от нейните и сведе глава. Изведнъж начинът на появяването му ѝ стана съвсем безразличен.

Част от нея — онази, която спеше сладко в скъпите чаршафи на хотел „Палтъни“, знаеше, че сутринта ще бъде уморена; усещаше

краката и цялото си тяло така, сякаш бе пребродила Колънси надлъж и нашир пеша с по една пълна кошница в ръце. Той нарочно се опитваше да я изтощи докрай, за да няма сили да продължи търсенето на убиеца и макар да го знаеше, в този момент Джули не можеше да преодолее желанието ѝ на двамата да вкусят насладата.

Но докато гърбът ѝ се извиваше в дъга и слабините ѝ търсеха неговите, решението да продължи издирването бе взето окончателно и невъзвратно.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джули отвори куфара и започна да изважда дрехите си. Беше настояла Сузи и Джейми да останат в Лондон. Не беше лесно да убеди твърдоглавия шотландец да я остави сама, но все пак бе успяла, като му изтъкна причината, че трябва да бъде със Сузи и че Сузи няма да идва с нея в Париж. Той дълго фуча, но в крайна сметка прие решението ѝ.

Не искаше да ги излага на опасност. Беше явно, че ще се оженят веднага след изтичане на траура. Всъщност, чудеше се дали бебето им няма да се роди по-рано. При тази мисъл по устните ѝ пробягна горчива усмивка.

Реши, че ще е по-полезно да огледа жилището. Контесата бе казала, че къщата ѝ в Париж има шест отделни апартамента. Беше извънредно луксозна и Джули се чудеше откъде ли взима парите, за да я поддържа. Очевидно контесата беше необикновено богата.

Стаята, в която се настани, беше тапицирана с кадифе в различни нюанси на бордо — подходящ цвят за бледата кожа на контесата, но не и за здравия тен на Джули, който жълтееше на този фон.

Леглото бе грамадно, с балдахин, направено от прекрасно полиран орех в златистокафяво. От двете му страни бяха поставени две масички в същия стил и цвят. Спалният кът се допълваше от тоалетка със скосено огледало и тежък, изящно тапициран стол.

Джули се обърна да разгледа останалата част от стаята. Нишата до прозореца бе пригодена в кът за отдих с две елегантни кресла и масичка. От едната страна имаше малка библиотека. Лавиците пустееха. Явно Луиза не четеше... или поне нейните гости.

— Хубава стая.

Побиха я тръпки. Не вярваше, че някога ще свикне с този глас, който пронизваше съзнанието ѝ. Сякаш бе станал част от нейното тяло. Течеше в кръвта ѝ, укрепваше костите ѝ, стягаше се заедно с мускулите ѝ.

— Да, хубава е, но нямам намерение да се задържам дълго тук.

Той се намръщи и малките частици, които винаги сякаш танцуваха около очертанятията на прозрачната му фигура, блеснаха още по-ярко там, където образуваха очите му.

— Твърдо си решила на всяка цена да отмъстиш за смъртта ми и да изчистиш името ми!

Джули посрещна гнева му, без да трепне.

— Щях ли иначе да бъда в Париж? Можеш ли да ми помогнеш или ще ми създаваш спънки. Много добре знам какво целиш с нощните си посещения.

Чертите му омекнаха.

— Да те изтощя дотолкова, че да нямаш сили да продължаваш с тази глупава идея. Но в тях има и нещо повече. Те са единствената ни възможност да бъдем заедно за по-дълго време, любов моя.

Тя се усмихна с копнеж.

— Знам и ги чакам с нетърпение. Но това също е важно. Ако не за теб, за родителите ти.

— Може би — той се извърна и постоя така няколко дълги минути. — Няма да те спирам повече.

Тя отпусна пръстите си, които бе свила в юмруци, докато чакаше отговора му.

— Благодаря ти — каза тя и веднага побърза да заздравя завоеванието. — Ти си шпионинът. Как предлагаш да действаме? Мисля, че би трябвало да намерим Жак Дюбоа.

Той повдигна едната си вежда.

— Защо?

— Защото, когато отначало помолих Луиза да ми помогне, тя никак не беше очарована от молбата ми. Когато споменах, че и Дюбоа би могъл да свърши тази работа, изведнъж реши сама да се включи — Джули закрачи из стаята. — Все пак, не я познавам толкова добре, колкото ти...

Когато забеляза, че продължава да я слуша с видим интерес и няма намерение да прави никакви изводи от казаното дотук, Джули продължи.

— Но не ми прилича на човек, който изведнъж променя намеренията си заради другите.

— Не е такава. Това, преди да се появя аз ли се случи?

— Да.

Сега беше негов ред да започне да кръстосва стаята. С бавни стъпки очертанятията му минаха през стола, но той изглежда не забеляза.

— Дюбоа беше този, който ти донесе писмото от Вътрешното министерство, нали?

Тя кимна.

— Винаги ми е бил симпатичен и съм му имал доверие — дори и след като стана любовник на Луиза. И не ме изненадва, че е донесъл съобщението лично. Никога не се е опитвал да се измъкне от нещо, което е счел, че е негово задължение. Ако Луиза бе отказала категорично помощта си, би било логично следващият, с когото да се свържеш, да е той. Всъщност, ако бях на твое място, щях да започна с него.

Той отмести поглед от нея и Джули забеляза чувствата, променящи израза на лицето му, докато размисляше върху думите ѝ. Беше очевидно, че всичко това не му харесва, но е решил да ѝ помогне с всичко, което може. Такъв беше и в живота.

— Струва ми се много странно, че Луиза не е искала да помогне и само при споменаването на името на Жак е променила решението си. Бих я разбрал, ако не иска да си създава главоболия, но не и да се измята по такъв начин.

— Това е само една от загадките в цялата тази работа. По-важно е кой ти е пробутал документите, които те уличават, че си двоен агент.

Устните ѝ се свиха от гняв при споменаването на тази несправедливост.

— Бих искала да разбера.

Той се приближи и я погали с една ръка по бузата. Пръстите му минаха по кожата ѝ, оставяйки светла диря след себе си. Не беше така истинско, както когато я галеше на сън, но все пак беше нещо.

— Знам, любима. Ти си твърдо решена да откриеш моя убиец и да заличиш позора от името ми. Но, ако открием човека, който ме е убил, много е вероятно да разберем и кой е скроил лъжливото обвинение.

— А-ха... — звучеше разумно, особено в неговите уста. — Но откъде да започнем? Дюбоа?

— Не още. Луиза има връзки с много хора и засега ще е най-добре да стоим плътно до нея. Някоя от тези връзки може да ни насочи към вярната следа. Тя също знае къде е Дюбоа.

— Мислиш ли, че е замесена? — тази мисъл досега не ѝ беше минавала през главата, но още щом думите излязоха от устата ѝ, се зачуди как досега не се бе усъмнила. — Тя е шпионин, а не иска да помогне.

Ян се спря и се замисли, преди да отговори.

— Съмнявам се. Бях убит с нож от разстояние и много майсторски, сред пълен мрак. Не. Убийството с нож не влиза в уменията на Луиза.

— Възможно ли е да е наела някой, който да го извърши вместо нея?

— Възможно е, но на наемниците обикновено се плаща чрез трети човек. Трябвало е ужасно силно да иска смъртта ми, за да поеме подобен риск. Не мисля, че Луиза има нещо общо с това.

— Тогава кой?

— Точно това трябва да разберем — спря за миг и добави през рамо с многозначителна усмивка. — Трябва да дойдеш с мен.

Тя тръгна след него.

— Къде отиваме?

— В стаята на Луиза. Трябва да стигнеш колкото можеш по-бързо там, без някой да те забележи.

— Защо?

— Най-добре е да започнем от там. Никога не знаеш какво може да се намери в спалнята на някого.

Тя изсумтя.

— Сигурна съм, че е така.

— Не се подигравай, Сесънек. Помисли си само какво би могъл да завари някой в нашата спалня.

Джули се изчерви от представата, която събудиха тези думи и смени темата.

— Никога не съм правила подобно нещо. Луиза може да се върне всеки момент.

Той ѝ се усмихна за кураж.

— Няма да те свари. Достатъчно си смела да го направиш, а и аз ще бъда край теб и ще те предупредя, ако изникне опасност.

— Ти ще бъдеш в стаята.

— Вярно е, но знам, че Луиза забранява на слугите да обикалят в спалното крило след вечеря. Дискретност.

— Чудя се защо ли? — измърмори Джули.

Ян вдигна вежди в престорена изненада.

— Страх ли те е?

— Глупости!

Той се ухили и изчезна през затворената врата. Джули я отвори и тръгна на крачка след него — надолу по тъмния коридор. Когато завиваха на ъгъла, тя удари пръста си и едва не извика. Знаеше, че в коридора не е приятно нощем, но не беше предполагала, че ще ѝ се наложи да се промъква потайно из тази враждебна къща. Слава Богу, Ян беше добре осведомен — на този етаж не се мяркаше никой и под вратите, край които минаваха, не се процеждаше светлина.

Просветвайки пред нея в полумрака, Ян се обърна и сложи пръст върху устните си.

— Това е нейната стая. Бъди готова в случай, че я няма вътре. Ако чуеш някой да идва, трябва сама да прецениш какво да направиш. За мен не се тревожи. Дори да вляза, няма да може да ме види. Ако е вътре, ще се върна веднага: ще разбере, ако се готви да излиза или ако очаква някого очите му се смееха. — Луиза не обича да спи сама.

„Това е безспорно“ помисли си Джули. Сивите очи на Ян светнаха, като че ли бе чул думите ѝ, но не отвърна нищо.

Целуна я леко по устните — хладно докосване на искри. След това изчезна.

Преди да успее да събере мислите си, той отново застана пред нея.

— Хайде, бързо.

Усетила тревогата в думите му, Джули пое обратно през тихия коридор почти тичешком. Когато най-после се прибра в стаята си и затвори вратата, беше останала без дъх.

— Не е чак толкова приятно да си шпионин — едва продума тя.

Той строго я изгледа.

— Никога не съм ти казвал, че е приятно. Просто е необходимо.

— Защо трябваше да бягаме, сякаш ни гони онова призрачно куче?

Ян се сепна.

— Кусит? Защо го споменаваш?

Тя вдигна рамене.

— Просто ми мина през ума — както гласа ти. Но ти не отговори на въпроса ми?

Той присви очи и се замисли.

— Познавам Луиза. Беше облякла прозрачен пенъоар и лицето и прическата ѝ бяха безупречно нагласени.

— Гост?

Джули произнесе думата по-скоро, за да прикрие болезненото чувство на ревност, което я прониза при мисълта, че Ян е видял друга жена, облечена така съблазнително. Беше ли му харесала?

Погледна скришно към слабините му. Нямаше никакъв знак да е възбуден от „небрежния“ вид на Луиза.

— Тя не може да се сравнява с теб, Сесънек.

Джули бързо отмести поглед. По гърдите, врата и лицето ѝ се разля топлина и усети, че бузите ѝ горят като пламъците в камината.

— Наистина ли?

— Да — той нежно се усмихна. — Даже да е съвсем гола, Луиза не означава нищо за мен.

Точността, с която отговаряше на незададените въпроси, я объркваше.

— Можеш ли да четеш мислите ми?

Той се засмя.

— Ако ти кажа, ще започнеш да се чувстваш неудобно, когато съм при теб.

Тя гневно го погледна.

— Мислиш си, че е леко да разговаряш с дух, както правя аз? Непрекъснато си мисля дали съм с всички си.

— Знам, че ти е тежко. Бих искал да не е така, но... Все пак не мога да чета мислите ти. Просто умея да разпознавам ревността в женския поглед — по начина, по които гледа един мъж.

— Имаш голям опит.

— Това беше преди да те срещна. Но това, което съм научил, не се забравя. Може ли да сменим темата?

— Да.

Ревността, която я бе разтърсила, бързо се разсея, но за един кратък миг преди това бе готова да издере очите на контеса Де Грас.

— Да се върнем към целта. Искам да сложиш един стол до вратата и да седнеш там. Аз излизам в коридора. Искам да видя кой е

новият любовник на Луиза. Ще ни бъде от полза да узнаем това.

Джули направи, както и каза, но ѝ беше чудно как Ян смята да види човека, след като стаята ѝ беше толкова отдалечена от главното стълбище — почти в коридора, където бяха стаите на слугите. Когато се върнеше, щеше да го попита. В този миг клепачите ѝ натежаха сякаш се напълниха с олово.

* * *

Събуди се от докосването му по рамото. Моментално разбра, че е сън, защото ръката му беше плътна и топлината се разливи по кожата и чак до връхчетата на пръстите.

Тя се протегна и се прозя.

— Научи ли нещо? Толкова сме далеч от главното стълбище, че си мислех, че няма да успееш.

Той прокара пръсти през златните ѝ коси и те се разпиляха по раменете ѝ.

— Научил съм винаги да очаквам изненади от Луиза. Е трябваше да се досетя по-рано.

Тя се отпусна под приятната топлина на дланите му.

— Това не ми казва нищо. Не отговори на въпроса ми.

— Съдружниците на Луиза се изкачиха по стълбището за прислугата съвсем предпазливо — той зарови лице в облака на косата ѝ и промълви. — Косата ти мирише на рози дори в този нереален сън после въздъхна и замислено добави. — Бях сигурен, че Луиза има среща с Жак.

Джули се изправи като ужилена, така че Ян нямаше време да пусне косата ѝ и тя възкликна, като разтриваше темето си.

— Жак Дюбоа и контеса Де Грас са любовници?

Той погали мястото, което Джули продължаваше да разтрива с пръсти.

— Не бъди тесногръда, Джули.

— Не съм. Просто... не мога да си представя, че между тях има нещо. Искам да кажа... той е толкова грамаден и посредствен... буржоа, докато тя е изтънчена и аристократка до мозъка на костите си. Пълно несъответствие.

Той я пусна и направи няколко крачки.

— Мнението ти би допаднало на Луиза. Но не вярвам, че Жак ще се съгласи с него.

Ян мина по дюната с няколко въздушни крачки, отиде до самодивското дърво и се завъртя на пета.

— Не съм го очаквал. Това ще усложни нещата.

Джули стана и отиде при него. Лицето ѝ бе помръкнало от безпокойство.

— Как така?

— Доколкото го познавам, Жак е ревнивец. Никак няма да му е приятно, че му слагат рога.

— Може би вече са скъсали? Казах ти, че двамата изобщо нямат вид на любовници.

Ян се намръщи. Черните му вежди се вдигнаха събрани в основата и погледът му се насочи в празното пространство.

— Възможно е, но не ми се вярва. Жак не е бил непостоянен в нищо и мисля, че наистина е влюбен в Луиза. Струва ми се, че е време да го открием.

— Защо?

Погледът му отново се върна на нея.

— Шок — почеса се по главата. — В тази работа човек свиква да се доверява на инстинктите си. Ако бях се доверил на моите онази нощ, щях да се обърна и да си тръгна, преди да стигна доковете. Вече никой не може да ме принуди да не се съобразявам с инстинкта си.

Джули настръхна.

— О, Ян, да можехме да започнем всичко отначало!

Той се усмихна и тъжната примирена усмивка, която изкриви устните му, говореше по-красноречиво от всякакви думи колко съжсаява за всичко изгубено.

— Знам, любов моя. Но имаме това... поне засега.

Тя кимна и пристъпи към топлината на разтворените му обятия.

Джули се събуди от утринното слънце и мириса на пресен шоколад. Седна на ръба на леглото и потръпна.

Огънят гореше, но в стаята бе хладно. В средата на ноември Париж беше студен и влажен — един изцяло неприятен град, чийто хлад сякаш проникваше дълбоко в тялото ѝ и не искаше да го напусне, колкото ѝ да се обличаше или завиваше. И в Кольнси по това време настъпваше зимата, но не по този начин. Там морският климат предпазваше островите от големи студове.

Тя наметна завивката върху раменете си като шал и се огледа да разбере откъде идва ароматът на шоколад. Беше до леглото. Ян седеше до камината и навъсено се взираше в пламъците.

— Днес ще проследя Луиза.

Преди да отговори, Джули отпи голяма глътка от ободряващия шоколад. Това беше нещо ново, за което не бяха говорили през нощта.

— Има ли някаква специална причина?

Погледът му се спря върху лицето ѝ и се плъзна надолу.

— По-скоро нюх — той се изправи и срита няколко главни в камината. Ботушът му сякаш мое жълтите искри, без да ги размести. — И нещо, което се бе случило, преди да бъде убит.

Джули го наблюдаваше внимателно. Усещаше, че е малко притеснена от това, което се готви да ѝ каже. Тя мълчеше.

Ян се приближи и седна на леглото до нея. Погледите им се срещнаха.

— Малко преди да получа бележката, с която ми определяха среща на доковете, Луиза ме покани тук. Мислех, че ще бъде с Жак и дойдох. Предположих, че има информация, която не е било разумно да изпрати с бележка — той преглътна. — Би трябвало да се досетя. Искаше да продължим откъдето бяхме прекъснали преди години. Аз отказах. Тогава си мислех, че се е примирила с решението ми. Сега обаче започвам да се съмнявам.

Стомахът на Джули се сви. Ревността, която се бе спотайвала през дългите нощни часове, отново надигна глава като змия в тревата. Но той ѝ беше отказал. И тя му вярваше — безусловно.

Потисна ревността.

Опита се да насочи мислите си върху убийството на Ян.

— Каза ми, че не вярваш тя да те е убила. Че не може да използва нож. Каза също, че е твърде предпазлива, за да наеме убиец.

— Казах, че не вярвам да е искала толкова силно смъртта ми, та да поеме такъв риск — очите му се впиха в нейните, сивите ириси

светеха като излъскано сребро. — Но не бива да подценявам и вътрешния си глас. Твърде настойчив е.

По цялото ѝ тяло премина хлад — почти като любовна ласка — и Джули потръпна, независимо от тежките одеяла, с които се бе загърнала. Всичко това ѝ се струваше извършено с нечовешко хладнокръвие. И със също толкова нечовешко желание за мъст...

— Предлагаш ли някакво заключение?

Той се изправи и отиде до прозореца, където завесите бяха дръпнати и лъчите на студеното ноемврийско слънце проникваха в стаята.

— Не знам, но дори и да имам, трябва да проследя Луиза. Тя е най-добрият ни източник на информация, независимо как ти гледаш на това.

Джули трябваше да се съгласи. Отпи още една глътка от шоколада — беше изстинал. Въздъхна, остави чашата на мястото ѝ и стана да се облече.

— Ще ми покажеш как да я проследя, без да ме забележи.

Той се обърна към нея и се усмихна — за първи път тази сутрин.

— Бъди сигурна, че ще направя всичко възможно да не бъдеш забелязана.

* * *

След един час Джули се беше снишила в нишата на един склад и си мислеше, че вече е забелязана. Беше се промъкнала по стълбите тъкмо навреме, за да чуе указанията, които Луиза даде на своя кочияш и веднага бе наела карета в същата посока — Пале Роял. Луиза се намираше два етажа над нея, в един магазин за кафе. Преди да влезе, французойката се бе огледала на всички страни. Джули се усъмни, че е усетила проследяването.

— Спокойно. Това е задължителна предпазливост. Луиза вече го прави несъзнателно.

— Слава Богу отвърна тя с известно облекчение.

В този момент край входа мина някакъв мъж и я изгледа учудено. Джули улови погледа му и се изчерви. Явно беше, че я е помислил за ненормална и в известен смисъл имаше основание.

Ян се засмя.

— Трябва да внимаваш как и кога говориш.

Джули скръцна със зъби, без да отговори на забележката му. Чувстваше се съвсем неловко. Времето се влошаваше и въпреки тежката вълнена наметка усещаше как студът и влагата проникват през нея. Но това не ѝ попречи да напусне удобното прикритие в нишата и да се премести до откритата витрина пред магазина за кафе. Така Ян можеше да бъде на двайсет стъпки от нея и едновременно да стои до вратата, когато Луиза излезе. Щеше да чуе указанията, които дава на кочияша.

— Излиза.

Джули въздъхна с облекчение. Нямаше да има нужда да стои повече на открито в това отвратително време. Надяваше се, че Луиза няма да я познае в тази пелерина. Придърпа още по-ниско качулката и се прегърби.

Сякаш предварително инструктиран, кочияшът в същия момент спря каретата пред нея и Луиза се качи вътре с царствена осанка.

— Отива си в къщи. Под мишницата си държи един кафяв пакет. Може би книга.

Джули изсумтя, а измръзналите ѝ крака отказваха да се движат достатъчно бързо, за да може да настигне забързаната фигура на Ян. В този момент най-много се страхуваше да не се стопи и да изчезне.

— Вземи карета!

Тя се намръщи при този повелителен тон, но се подчини. От всичко възможно, това беше най-доброто, а освен това щеше да се скрие от неприятната суграшица.

— Кажи на кочияша да избърза. Трябва да пристигнем веднага след нея, за да видя какво съдържа пакетът.

Той се настани срещу нея върху мръсните овехтели възглавнички.

— Сигурно си забелязала, че Луиза не си пада по четенето.

Джули се усмихна.

— Направо се набива в очи. В цялата къща няма нито една книга. Даже в библиотеката.

Ян се подсмихна под мустак.

— Луиза не е по духовните наслади.

— Да — сухо се съгласи Джули.

Каретата спря пред входа и Ян се понесе направо към вратата. Затруднена от своето земно тяло и мокрите поли. Джули забърза след него, като се стараше да не изостава на повече от двадесет стъпки.

Той изчезна зад входната врата. Без дори да помисли да чука, защото появяването на портиера щеше да отнеме много време, Джули отвори вратата и тръгна след него. Той вече бягаше нагоре по стълбите и тя трябваше да взема по две стъпала наведнъж, за да не изостане. За тази цел се налагаше да повдигне полите си. Когато стигна до площадката, едва си поемаше дъх, а фигурата на Ян просветваше все по-неясно в дъното на коридора. Издиша дълбоко и отново хукна след него. Не знаеше какво ще направи, ако неочаквано се сблъска с Луиза и нямаше никакво време да спре и да помисли. Просто щеше да ѝ се наложи да увърта.

Когато стигна съседната до спалнята на Луиза врата, вече не ѝ бе останал дъх и спря за малко. Ян стоеше пред стаята на контесата. Даде ѝ знак да отиде при него.

— Трябва да дойдеш по-близо. Не знам колко ще се наложи да се отдалеча от вратата, когато вляза. Ако излезе, измисли нещо. Тя и без това те подозира — и да засилиш подозренията ѝ, няма значение.

Още преди да кимне в знак на съгласие, той вече бе изчезнал зад вратата. Джули застана нащрек, допряла ухо до дървената преграда, за да може да долови и най-слабия шум, ако Луиза тръгнеше да излиза. „Като ще е гарга, да е рошава“ — помисли си тя.

Вратата беше дебела и тапицирана и колкото и да напругаше слуха си, не долавяше никакъв звук. Продължаваше все така да притиска ухо, когато Ян се появи зад гърба ѝ.

— Да тръгваме.

Хладният рязък тон и сериозният му вид ѝ подсказаха, че е открил нещо неприятно. Точно в този миг вратата се отвори.

Джули подскочи. Зелените ѝ очи се разшириха и се заковаха в превърналите се в кафяви цепки очи на контесата.

— Ъ-ъ, здравей. Луиза — умът ѝ трескаво заработи. — Идвах да те попитам дали ще намериш малко време да ми помогнеш. Знаем, че си много заета и трябва да се срещаш с много хора... но бих искала да видя мястото, където е бил убит Ян, а също и гроба му.

Прозвуча достатъчно убедително и тя забеляза, че Луиза прие за основателна причината да стои пред вратата на спалнята ѝ.

— Скъпа, много съжалявам. Забравих, че е толкова естествено да пожелаеш подобно нещо. Ще те заведа.

Джули нямаше никакво желание да ходи там с тази жена. Искаше да бъде съвсем сама, когато застане на мястото, където бе убит Ян. Виж, с гроба беше по-различно. Имаше намерение да пренесе тленните му останки в Колънси, така че гробът в Париж всъщност нямаше да бъде вечният му дом.

Без да показва засилващата се неприязън, Джули отвърна.

— Благодаря! Кога ще можем да отидем?

— Днес следобед съм заета, а доковете не са най-приятното място за нощни разходки. Утре сутринта, по-късничко, мисля, че ще е най-добре.

Луиза се усмихна, откривайки безупречните си зъби. Джули забеляза, че приветливата усмивка, лепната върху начервените устни на контесата, няма нищо общо с изражението на кафявите ѝ очи. Те бяха студени и безизразни като две кръгчета, изрязани от кадифен плат.

Джули благодари още веднъж и тръгна обратно по коридора, а лицето на французойката се изкриви от омраза зад гърба и. Пред нея уверено я водеше фигурата на Ян.

Когато най-последно влезе в стаята си от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на облекчение. Ян вече беше вътре и крачеше от единия до другия край с ръце на гърба. Беше развълнуван.

— В едно от таблите на леглото има вграден сейф. Кафявата книга се оказа пакет с документи. Не можах да прочета нищо, защото горният лист беше празен, но запомних комбинацията, с която се отключва — той замълча за миг и я погледна право в очите. — Това не ми харесва, но е вече късно да се отказваме. Тук е заложено на карта много повече от честното ми име.

Очите ѝ постепенно се разширяваха, докато разтърсващият смисъл на думите му проникна в съзнанието ѝ.

— Смяташ, че е двоен агент? — това беше единственото логично обяснение. — Тя е скроила всичко.

Той кимна.

— Възможно е. Но докато не проверим тези документи, не можем да бъдем сигурни.

Когато осъзна какво всъщност има предвид Ян, кръвта се смрази в жилите ѝ.

— Ще трябва да отворя по някакъв начин сейфа и да прочета документите?

— Да.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джули преглътна. Пръстите ѝ несъзнателно се свиха в юмруци. После широко се отвориха. Ян беше прав — не бе създадена за шпионска дейност. Добре поне, че Луиза не бе заключила вратата. Всичко беше достатъчно опасно, за да се налага и да я разбива.

— Спокойно.

Тя рязко кимна с глава, за да му покаже, че го чува. Той се опитваше да я успокои, но въпреки това по челото ѝ изби пот. Знаеше, че Луиза е на бал с последния си любовник, но това съвсем не я успокояваше. Нямаше значение, че на слугите им бе забранено да припарват в тази част на къщата. Макар че това ѝ даваше известен кураж, нервите ѝ бяха изопнати до скъсване.

Нямаше нищо по-неприятно от това да влизаш неканен в нечия спалня. Като се прибавеше и необходимостта от отварянето на сейфа с документи, ставаше направо непоносимо. Но трябваше да се направи!

Джули пое дълбоко дъх и седна на леглото. Светлината на единствената свещ в стаята беше прекалено слаба, за да различава ясно предметите, но Ян ѝ бе обяснил, че понякога осезанието е по-сигурно от зрението.

Джули прокара длан по гладкото дърво на таблата зад леглото. Пръстите ѝ опипаха внимателно повърхността. След това опипа отново, но този път натисна по-силно с пръсти. Дали това е пролуката? Ръката ѝ се задържа, за да се увери, че докосва едва различим ръб. Спусна се надолу, после обратно нагоре и наляво. Очерта идеален правоъгълник.

От вълнение ѝ се зави свят. Ушите ѝ забучаха. Толкова близо...

— Да се надяваме, че Луиза се забавлява добре.

Долови в гласа му ехото на собствените си опасения и ръката ѝ затрепери от напрежението. Вдигна свещта, за да вижда по-добре. Оранжевият пламък затрептя и сенките в стаята страховито се раздвижиха. Почти незабележимият ръб ясно указваше къде е сейфът.

— Натисни горния десен ъгъл. Би трябвало да поддаде и дървената му стена да се отвори навън.

Тя го направи. Получи се точно, както ѝ бе казал. Откри се желязна каса с шифър. Ян ѝ каза комбинацията. Пръстите ѝ трепереха от вълнение и се наложи да опита няколко пъти, преди да успее да завърти кръгчето, следвайки указаната от Ян комбинация.

Най-сетне се чу прещракване.

— Отвори го! Нямаме много време — нареди развълнуваният му глас.

Вътре имаше пакет, увит в импрегниран плат.

— Предполагам, че не можеш да виждаш през предметите.

— Точно така. Побързай!

— Не може ли просто да го вземем с нас?

— Не! Никога не допускай двоен агент — особено такъв като нея да разбере, че е разкрит. По този начин, ако правителството пожелае, може да ѝ предоставя фалшива информация и Наполеон ще бъде изигран.

Тя развърза канапа. Сложи пакета върху леглото и разлисти книгата. Вдигна свещта по-високо и бързо прочете първата страница.

— Господи!

— Има хора в Британското разузнаване, които биха убили човек за тази информация. Свързана е с тайните планове на Наполеон за бягство. Чудя се откога Луиза е започнала двойна игра?

Доловила безпокойството в гласа му, Джули вдигна поглед към него. Тялото му изглеждаше разединено от леглото гърдите и главата над одеялата, а тазът и краката някъде в завивките. Стомахът и се сви от абсурдната гледка.

— Дошла съм тук единствено, за да възстановя честното ти име. Ако британското правителство не получи тези документи, ще бъде жалко наистина. Това обаче няма да ми пречи да спя нощем. Ужасяващо е...

Той се наведе и я целуна. Усети го като игриви мехурчета от шампанско. Ян се отдръпна и каза.

— Течи документи моментално ще реабилитират името ми, веднага щом ги намерят в Луиза.

— Нали каза, че двойният агент може да бъде използван най-добре, когато не подозира, че е разкрит?

Той се усмихна.

— Вярно, но ако не знаят, че е двоен агент, единственият начин да го докажем, е чрез някого, на когото имат пълно доверие. Той трябва лично да види документите и да им съобщи. Знам кой е най-подходящият.

— Жак Дюбоа?

— Точно така.

Без да губи миг повече, тя загъна пакета и го постави обратно в сейфа. Затвори внимателно и двете вратички и изтича бързо до затворената врата, където изчака само толкова, че Ян да успее да погледне дали някой не минава по коридора. Когато ѝ каза, че е чисто, Джули полетя към стаята си.

Най-после се почувства в безопасност — доколкото можеше да бъде в безопасност в парижката къща на контеса Де Грас.

— Но как ще намерим Дюбоа без помощта на Луиза?

— Знам някои от любимите му убежища в Париж. Не мога да си представя, че Луиза е престанала окончателно да се вижда с него. Тя е жена, която обича разнообразието в любовния живот. Ако можем да чакаме, Жак сигурно ще се появи сам някой ден тук и тогава просто ще го проследим и ще видим къде ще отиде.

— Няма нищо по-просто — в гласа ѝ прозвуча иронична нотка. — В края на краищата имам пред себе си цял живот, за да разреши тази загадка.

За миг чертите му се изкривиха от огорчение, след това лицето му отново стана решително.

— За мен това също не е излет. Особено след като знам, че всеки момент можеш да бъдеш разкрита. Ако моят убиец е бил изпратен от Луиза и тя се усъмни, че я подозираш, няма да се поколебае да се отърве от теб.

— Както от теб?

— Не сме напълно сигурни.

— Да не би да я защитаваш, защото някога е била твоя любовница?

Едната му вежда се вдигна.

— Да пази бог от ревнива жена, която говори, без да се замисля. Не я защитавам. Не бързам обаче и с окончателни заключения, защото

веднъж решиш ли, че си открил отговора, ставаш по-непредпазлив. Тази работа е прекалено опасна, за да си го позволява човек.

Преди да успее да му отговори, Ян затрептя и изчезна. За първи път беше изгубил търпение с нея. Заболя я. Част от съществото ѝ искаше да заспи с надеждата, че той ще се върне в съня ѝ и всичко между тях ще се изглади. Но другата част копнееше за завръщането му, докато е будна. Най-вече можеха да обсъждат убийството му, без да се изкушават да се любят.

Много въпроси чакаха отговор. Дали Луиза наистина бе наела някого да убие Ян? Защо той искаше да изчака Жак Дюбоа да дойде тук, вместо да тръгнат да го търсят, след като знае някои от местата, където би могъл да бъде французинът?

Свита в едно от креслата, тя наблюдаваше изгрева през прозореца. Малко след плахото порозовяване на облаците сред светлеещото небе и преди избухването на златния диск на хоризонта, Джули задряма.

* * *

Вече си мислех, че няма да дойдеш — каза Ян и по устните му заигра ленива усмивка.

Негодуюваща срещу собствената си слабост, тя извърна глава от проникателния му поглед. До такава степен беше зависима от него, че само докато плъзнеше жадния си поглед по тялото и усещаше познатата топлина и влага и беше готова за любовта му. След малко щеше да бъде там, където той искаше в презгръдките му. Готова на всичко, което пожелаеше, въпреки че все още не бяха постигнали целта си.

Обърна се с гръб към него и се опита да потисне желанието, което вече се разливаше по тялото ѝ. Подпря се с една ръка на ствола на вечно присъстващото при срещите им самодивско дърво и се загледа в призрачния пейзаж на този сън. Бяха в Колънси.

Облаците се гонеха по синьото небе, а сенките им мацаха върху блатата и вълнистите хълмове. Над главите им прелитаха чайки. Единствената разлика с реалния свят беше, че тук бе късно лято и земята бе застлана с виолетовия килим на пирена.

Ръцете му се отпуснаха върху раменете ѝ и топлината им се разля по тялото ѝ, събуждайки притихналото желание. Коленете ѝ омекнаха и трябваше да се вкопчи в ствола, докато кората му се впи в дланите и.

— Още ли се тормозиш заради Луиза?

Дъхът му пареше голия ѝ врат. Усецаше как кичурите, измъкнали се от кока ѝ, гаят настръхналата кожа. Не искаше да му отговаря, защото не беше сигурна дали ѝ се иска да чуе неговия отговор.

— Любов — прошепна той. — Ключът към всичко това е в тази единствена дума, Джули. Не защитавам Луиза, защото съм я обичал. Никога не съм обичал Луиза. Колебая се да я обвиня открито, защото се страхувам от това, което може да ти се случи, ако е вярно или ако се издадеш, че го знаеш.

Той пое лицето ѝ в две ръце и нежно я целуна — докосването на телата им допълваше пълното сливане на душите.

— Не искам да пострадаш, защото те обичам. Никога няма да престана да те обичам.

Искаше да му вярва и му вярваше... дълбоко в себе си. Но съмненията ѝ не можеха да се стопят изведнъж, след като той отказваше да приеме нещо толкова очевидно. Убийството му е било организирано от Луиза.

— Тогава защо не искаш да повярваш, че тя те е убила?

Той прокара нежно пръсти по раменете ѝ.

— Може би се страхувам, че след като отмъстим за смъртта ми, отново ще те изгубя.

— Аз... не съм мислила за това.

Тя се изви в топлата му прегръдка и повдигна глава, за да го погледне в очите.

— Какво ли ще стане с нас?

Очите му потъмняха и добиха цвета на старо сребро.

— Веднъж вече ме пита за това, Сесънек. Нямам друг отговор. Накрая ще сме заедно. Просто трябва да изтърпим раздялата дотогава.

Тя отпусна глава върху рамото му. Беше прав.

— Трябва да бъдем силни.

Той кимна и я притисна още по-силно към себе си. „Няма да плача! — убеждаваше се сама тя. — Няма!“

На следващото утро усещаше тялото си отпуснато и доволно, но чувстваше главата си така, като че ли всички шпиони на света бяха забивали ножовете си в мозъка ѝ. Острите, режещи болки я принудиха да се мушне отново под топлата завивка, но този ден Луиза щеше да я води на гроба на Ян.

Гробът се намирал сред пусто и глухо място в покрайнините на Париж. Сърцето ѝ се сви от гняв и болка, когато осъзна цялата неблагоприятност и враждебност, с която Англия се бе отнесла към любимия ѝ. Правителството, заради което я бе оставил и бе дал живота си, бе захвърлило тялото му в просешки гроб, в чужда страна — така далечна и различна от земята, която бе обичал с цялото си сърце.

Тя се вираше в рохкавата пръст, върху която не бяха поставили дори надгробен камък. Само груб дървен кръст показваше, че на това място е погребан човек. Върху напречната дъска бе издялано името му. Това беше всичко.

Сълзите премежиха погледа ѝ и едва не я задавиха.

— Да тръгваме, Сесънек. Това няма значение.

Той застана пред нея и засенчи кръста. Краката му като че ли бяха стъпили сред прясно разкопаната пръст. Джули преглътна с мъка.

— Толкова е несправедливо.

Той протегна ръце към нея и сякаш я наметна с тайнствен невидим плащ. Макар и да не можеше да го докосва, усещаше присъствието му, любовта му. Бяха като балсам за кървящото ѝ сърце.

Едната му прозрачна ръка повдигна брадичката ѝ, като че ли наистина я бе докоснал — дотолкова душите им бяха слети.

— Да тръгваме, любов моя. Денят още не е свършил.

Неспособна да гледа повече, Джули кимна и със стиснати зъби обърна гръб на непоносимата гледка. Премигна бързо няколко пъти, за да изчисти замрежения си поглед и пое обратно към каретата по неравния път, не по-добър от камениста пътека.

— Скъпа — гласът на Луиза едва достигна изтерзаното ѝ съзнание. — Толкова съжалявам! За първи път идвам тук. Не знаех, че е толкова ужасно.

Джули гневно изглежда французойката. Убедена беше, че Луиза е отговорна за това. Знаеше го със сърцето си и я мразеше. Притисна свитите си в юмруци пръсти в гънките на полата си, за да се предпази от изкушението да издере лицемерните кестенови очи на контесата.

Преглътна и гневния отговор. Не биваше да позволява Луиза да разбере, че я обвинява за всичко това. Все още не.

— Благодаря ти. Днес ще отида в английското посолство да уредя пренасянето на тялото му в Колънси.

Джули се качи в луксозната карета, на чиято вратичка бе изобразен златният герб на контеса Де Грас и извади носната си кърпичка. Само след миг вече се бе овладяла и гледаше безизразно унилия пейзаж през прозореца. Нямаше да си позволи да припадне пред Луиза. По-късно, може би, когато останеше сама. Но сега и прелетеше да свърши още много работа.

И първата да отидат на парижките докове.

Беше мръсно, миришеше на гнилоч и развалена риба. Малките корабчета, които превозваха стока от океанския бряг, се полюляваха на котва край кея, а лодките сновяха нагоре-надолу по реката. Моряците по палубите разтоварваха или товареха, други пък се разхождаха и се тълпяха из тесните улички. В покрайнините кипеше живот. Джули не беше виждала по-многолюдно място.

Луиза даде знак на кочияша и каретата спря пред огромен склад с дървени стени. Въздухът бе просмукан с миризмата на тютюн, а през двете разтворени врати се виждаха натрупани бали памук.

— Внос от южните щати на Америка — обясни Луиза, посочвайки с ръка към склада. — Но ние не сме дошли за това, извинявай.

Тя скочи леко на земята и застана пред каретата, малко по-надолу от отворените врати на склада. След това посочи с изящния си пръст към паважа.

— Ето тук беше намерено тялото на Ян. Предполага се, че убиецът му се е крил в тази алея — тя посочи към тясната уличка до склада.

Джули внимателно наблюдаваше лицето на контесата и се мъчеше да улови някаква промяна в израза му. Не успя. Луиза изглеждаше така, сякаш говореше за времето.

От нея не би могла да научи нищо. Джули насочи вниманието си към уличката. Ако убиецът е бил до склада и е хвърлил ножа оттам, значи наистина е бил професионалист, както твърдеше Ян.

От самата мисъл, че някой е извършил убийство на същото това място, тя цялата настръхна. Очакваше всяка минута да усети как хладната стомана се забива между плешките ѝ. Това чувство я объркваше. В стремежа си да го потисне и да се опита да научи повече подробности, тя предпазливо се приближи към мястото, което Луиза бе посочила като вероятно скривалище на убиеца. Беше на повече от двадесет стъпки. Прекалено далече, за да може Ян да го види, след като душата му е напуснала тялото.

— Видя ли достатъчно?

Ян застана пред очите ѝ и погълна цялото ѝ внимание.

— Да — отвърна тя, без да се замисли.

После хвърли бърз поглед наоколо и забеляза, че двама от моряците са обърнали глави към нея и я гледат сякаш е побъркана. Тя се изчерви и побърза да се върне при Луиза.

— Видя ли всичко, което искаше?

Ехото от неговия въпрос, зададен този път от Луиза, окончателно я обърка и Джули усети, че стиска зъби и мачка меката ярешка кожа на една от свалените ръкавици с голата си длан.

— Видях повече от достатъчно.

— Добре. Защото никак не обичам да се връщам на това място. Напомня ми твърде много неща.

Той изглежда наистина потръпваше и светлите частици, които винаги танцуваха в контурите на прозрачното му тяло, блещукаха много по-ярко и вихрено кръжаха, сякаш всяка от тях се вълнуваше. От това се почувства още по-неловко.

— Добре — без да знае това, Луиза повтори думите му. — Никога не съм харесвала доковете. Вонящо, мръсно място.

Тя повдигна с изискан жест полите си, сякаш пред нея имаше локва... кой знае какво... и се качи в каретата.

Джули я последва с облекчение. Нервите ѝ бяха като струни, а ѝ предстоеше посещение в британското посолство.

Английският посланик се държа хладно, но поне не отхвърли молбата ѝ тялото на Ян да бъде пренесено. В сравнение с всичко останало това посещение беше най-приятното ѝ преживяване през целия ден. Беше благодарна и за това. Не би могла да понесе повече разочарования.

Когато излезе от резиденцията на посланика, помахаше към каретата на Луиза. Свежият въздух щеше да я ободри. Късният следобед беше студен, но небето беше ясно. Слънцето клонеше към залез, но ако побързаше, можеше да стигне до къщата на Луиза, преди да притъмнее. Французойката живееше само на три преки от посолството.

Свежият въздух обаче само засили меланхолията ѝ. Твърде рязък беше контрастът с обстановката на доковете, а великолепните къщи и сградите, край които минаваше, непрекъснато ѝ напомняха за гроба на Ян.

Сякаш усетил, че всеки миг е готова да даде воля на чувствата си, Ян се обади.

— Още малко, Сесънек. Съвсем малко остана. Дръж се дотогава, любов моя.

Джули кимна и обърна поглед към човека, когото само тя можеше да види. Макар че не можеше да усети физически допир, тя чувстваше любовта и подкрепата му. Без него не би могла да се справи.

Най-после влезе в стаята си. Хвърли се върху леглото и от очите ѝ рукаха сдържаните досега сълзи, сякаш искаха да наваксат мъчителните часове на забрана. Раменете ѝ се разтърсваха от ридания и въпреки че затискаше уста във възглавницата, Джули всъщност не се опитваше да ги спре. Облекчението при отприщването на цялата насъбрана болка и ужас ѝ беше толкова необходимо, че тя не желаше да се сдържа.

Прозрачното тяло на Ян я обгръщаше като огромна нежна пелерина в нереалната си светлина и постепенно ѝ връщаше равновесието, макар че не можеше да поеме в себе си болката, която бушуваше в сърцето и като ураган. Тя притихна в топлината, която само тя можеше да усети.

— Хайде, любов моя, не се изтезавай така. Не биваше да ти позволявам да идваш тук. Няма никакво значение къде лежи тялото му.

То беше само временна обвивка на онази част от мен, която е безсмъртна.

— Знам, но то е единственото, което ми остана от теб.

— Аз съм в сърцето ти.

Тя съзнаваше, че казаното от него е вярно. Каквото ѝ съдба да я очакваше, тя винаги щеше да носи Ян в сърцето си. Той щеше да бъде с нея до края на дните ѝ... и след това.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Тази нощ Джули се люшкеше между съня и реалността, сгушена в едно от креслата до стената, която разделяше стаите за гости от апартамента на Луиза. Внезапно дочу шум от отваряне и затваряне на врата и застана нащрек.

В същия миг фигурата на Ян, която стоеше до прозореца и се вираше навън, прекоси стаята и изчезна в коридора. Точно това чакаха. Предполагаха, че разстроена от напрежението през деня, Луиза ще покани някой от любовниците си. Докато вървяха към спалнята на контесата, и двамата се молеха това да бъде Жак Дюбоа. След миг щяха да разберат дали е той.

Ян се върна бързо. Лицето му беше зачервено, но тържествуващо.

— Дюбоа е.

Той замълча и Джули се досети, че ги е заварил в деликатен момент. Тя се усмихна. Това със сигурност щеше да бъде в тяхна полза.

Прибра се поуспокоена в спалнята си, където можеха да говорят свободно, без да се притесняват, че безпокоят двамата любовници с присъствието си. Джули едва издържа, докато вратата в коридора отново се хлопна.

— Готово. Веднага щом излезе, ще го последваме.

Без да чака съгласието на Ян, тя нахлузи ботушите си и започна да се преоблича в по-тъмни дрехи. Нямаше нужда от указанията му, за да прецени, че ще е по-добре да се слива с мрака, докато проследяват Дюбоа.

— Няма да тръгваш след Жак тази нощ.

Този път тя вдигна поглед към него.

— Точно това ще направя. И ти няма да можеш да ме спреш.

Той тръгна към нея. Стъпалата му не докосваха пода.

— По дяволите, Сесънек, казах не! Не можеш да тръгнеш след него посред нощ по парижките улици. И точка!

Устните ѝ се отпуснаха в лека усмивка.

— Мога и ще го направя. Ти пръв го предложи.

Той изсумтя.

— Да. И направих глупост.

— Ще бъда внимателна, а ти ще вървиш пред мен и ще ме предупреждаваш, ако има опасност.

— От просто по-просто! — думите му преливаха от ирония, а сянката му се бе надвесила заплашително над нея.

Джули не трепна.

— Да.

— Тогава поне вземи някакво оръжие.

Знаеше, че е прав. Погледът ѝ, озарен от пламъците в камината, обходи стаята. След минута държеше късия ръжен и опитваше тежестта му, като се чудеше дали ръката ѝ няма да отмалее по пътя.

— Това ще свърши работа.

Тя го изгледа намръщено и премести креслото до вратата, за да чуе стъпките на Дюбоа покрай стаята ѝ към стълбите. Не се наложи да чака дълго. Последва го веднага щом излезе от къщата.

Дюбоа се движеше предпазливо, учудващо безшумно за човек с неговия ръст, но с помощта на Ян Джули го следваше неотстъпно. Веднъж се наложи да спре и да се притисне към тъмната порта, покрай която минаваха. Ян ѝ беше казал, че по улицата, която трябваше да пресече, се мотаят няколко пияници. Веднага след като те отминаха, тя притича отсреща, стиснала ръжена с двете си ръце.

Избързаха да настигнат Дюбоа. След малко, когато сърцето ѝ вече биеше като тъпан в гърдите, а мракът беше станал непрогледен, зърнаха Дюбоа да свива покрай едно шивашко ателие. След няколко минути видяха да светва жълто пламъче на свещ зад един от прозорците на втория етаж.

Ян въздъхна с облекчение.

— Добре, че го проследихме. Сменил е квартирата си.

Джули се облегна на стената и прошепна.

— Сега какво?

— Върни се у Луиза. Това е достатъчно за тази нощ.

Тя се отблъсна живо от стената. Да обикаляш из улиците на Париж в среднощните часове не беше нито приятно, нито безопасно, но се налагаше.

Джули ускори крачка, а Ян отново мина пред нея. Не се виждаше жив човек. Нито пък крадци. Случайно зърна сянката на някаква свита до един вход фигура. Предположи, че е бездомен просяк. И това беше всичко. Дори пияниците се бяха прибрали.

По-нататък зърна още една заспала фигура, свита до стената на тротоара. Понечи да приближи и да пусне един франк на земята до нея. Когато мъжът или жената, или пък детето се събудеше, щеше да има пари да си купи нещо за ядене. Не беше много, но...

Гласът на Ян я спря.

— Какво ще правиш? — посрещна спокойно блясъка на зелените ѝ очи. — Не, не ми казвай. Ще оставиш пари. Недей. Много вероятно е, когато се приближиш до някой от тях, да се събуди. Не всеки би се отнесъл любезно с теб.

Отново беше прав. Струваше ли си заради милостиня от няколко франка да ѝ се наложи да използва ръжена, за да се защити от някой, на когото бе пожелала да помогне? Можеше и да не се наложи, но не си струваше риска. Тя примирено въздъхна и продължи. Когато наближиха богатия квартал на Луиза, Джули забеляза, че повечето прозорци светят. Богатите все още се забавляваха.

Вече завиваше към улицата с къщата на контесата, когато го чу. Сепна се и по врата ѝ изби пот.

— Какво беше това?

Призрачното Лице на Ян изглеждаше много по-бледо от обикновено в мрака.

— Само някакво куче вие срещу луната.

— Само някакво куче — повтори тя, настръхнала от зловещия вой, който сякаш отекваше в нея.

— Да. Побързай, Сесънек. Досега имаше късмет, но всяко нещо има граници.

Ян се понесе напред толкова бързо, че тя трябваше да се затича, за да го настигне. Когато спряха до задния вход, който водеше към стаите на прислугата, едва си поемаше дъх. Ян вече беше вътре.

— Скрив се!

Джули инстинктивно се дръпна назад и се подхлъзна, но успя да се свие между два храста в градината.

Сред сумрака на отворената врата се появи тъмната сянка на някакъв мъж. Не беше достатъчно светло, за да различи чертите му, но

дългата пелерина, която бе наметнал и гордата му осанка говореха, че не е слуга. Излезе спокойно и продължи, без да се оглежда. Без съмнение поредният любовник на Луиза. Двама за една нощ и то само за някакви си два-три часа.

Джули разтърси глава, учудена от апетита на французойката и преди да влезе в къщата, преброи на ум до двайсет, както я бе учил Ян. Едва когато се почувства в безопасност в стаята си, си позволи да поеме дъх. Дробовете ѝ се изпълниха и стегнатите ѝ от напрежението мускули на врата малко се поотпуснаха. Едва тогава отиде до камината и остави ръжена.

Ян сновеше от единия до другия край на стаята.

— Утре трябва да се свържем с Дюбоа. Да го доведем тук, докато Луиза я няма. Най-вероятно привечер. Тя винаги излиза.

Джули кимна.

— Слава Богу, че съм в траур и не ме кара да я придружавам на тези забави.

Той спря и се приближи към нея. Протегна ръце да погали лицето ѝ и по бузата ѝ сякаш се посипаха бледи искри — като мехурчета на разлято шампанско.

— Не искам да се обличаш в черно, Сесънек — очите му светеха меко и той протегна ръце. — Но стига вече за Луиза и за тази проклета работа. Лягай си... Ела при мен...

* * *

Отново беше лято и отново бяха в Колънси. Облаците лудуваха над главите им и хвърляха сенки, които пробягваха по обсипаните с пирен хълмове. Нежният бриз довяваше мирис на море и сладостен дъх на зреещ злак.

Тя вървеше до Ян, хванала топлата му силна длан в две ръце. Спряха под сенчестите клони на огромно самодивско дърво.

— Защо винаги присъства в сънищата ни? — попита Джули и протегна ръка, за да погали един от оранжевите гроздове, отрупали дървото.

Ян ѝ се усмихна.

— Не знаеш ли? Баба ми ти каза.

— Да ни пази от вещици? — попита недоверчиво тя. Очакваше, че ще се разсмее при думите ѝ, сигурна, че и той като нея ги приема на шега. Но той отвърна сериозно.

— Хубаво е да знаеш, че нещо те пази. Това, което правим... тези срещи... не знам как точно стават, но съм сигурен, че на много малко хора им се случва.

Стомахът ѝ се сви. Откакто се бе съгласил да отиде в Париж, не беше мислила за това.

— И скоро няма да ги има.

— Да.

Тя сви юмруци от ярост. Сълзите потекоха по лицето ѝ и раменете ѝ се разтърсиха от ридания.

— Защо, Ян? Защо? Има толкова неща, заради които си струва да живеем.

Той я взе в прегръдката си и я притисна към гърдите си.

— Зная, Сесънек. Зная. Но трябва да сме благодарни и на това. Повечето нямат и него.

Тялото ѝ продължаваше да потръпва от ридания. Думите ѝ бяха накъсани.

— Ние сме предопределени един за друг. Ти ми даде любовта, която цял живот съм търсила, а аз ти дадох средствата да спасиш Колънси. Защо трябваше да умираш?

Той галеше гърба ѝ и притискаше тръпнещото ѝ тяло до себе си.

— Не знам, любов моя. Но вече е станало и не можем да го променим.

Когато риданията затихнаха в гърдите ѝ, той повдигна брадичката ѝ и нежно я целуна. Избърса с пръст една сълза, която блестеше върху ресниците ѝ.

— Винаги помни, че те обичам, Джули. Ти направи за мен повече от спасяването на Колънси. Ти ми подари любов, каквато малко мъже са благословени да срещнат.

Тя се вгледа в очите му, после в лицето му, запомняйки всяка линия и извивка.

— Защо боли толкова?

Той се усмихна тъжно.

— Не зная. Сесънек, не зная.

Тя въздъхна и намести бузата си на гърдите му — в ямката на рамото. Това беше любимото и място. Струваше ѝ се, че тялото му е създадено специално за нейното. Чуваше под ухото си силните спокойни удари на сърнето му, но този път то не я успокои. Нищо не бе в състояние да разсее ужаса, който започваше да я обзема при мисълта, че приближават последните им мигове заедно.

Ян погали дългите руси къдрици.

— Когато дойде времето, аз ще те чакам, любов моя.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Близо час след излизането на Луиза Джули се измъкна от къщата в студената нощ. На първия ъгъл видя файтон и каза адреса на кочияша. Ян седеше срещу нея със сведен поглед.

Джули потръпна. Това можеше да е последната им нощ заедно. Ако Дюбоа ѝ повярваше, че Луиза е двоен агент, щеше да предаде информацията на английската си връзка. И тогава позорното петно от името на Ян щеше да бъде измито.

Но все още не знаеха кой е неговият убиец.

— Ян, все още нямаме представа кой те е убил.

Той се вгледа в нея, като че ли обмисляше как да ѝ отговори. Побиха я тръпки при мисълта, че може би знае нещо, което не бе споделил с нея.

— Но имаме съвсем ясна представа кой го е организиран.

— Луиза.

Той кимна.

— Но...

— Всяко нещо с времето си, Джули.

Рязкото спиране на файтона прекрати по-нататъшните обяснения. Джули плати, слезе и се огледа. Наоколо беше безлюдно. На втория етаж с мека светлина се открояваше прозорец — същият, зад който французинът бе запалил свещта миналата нощ. Имаха невероятен късмет.

Джули пхна няколко монети в ръката на портиера и малко след това вече чукаше на вратата на стаята, където вярваше, че живее Жак Дюбоа. Не беше минала и минута и той се взираше в лицето ѝ.

— Лейди Кайлъран — светлите му сини очи не издаваха нищо от онова, което мисли.

— Господин Дюбоа — каза спокойно Джули и посрещна студено погледа му. — Ще ме поканите ли? Трябва да обсъдя с вас нещо на четири очи.

Ян вече бе влязъл. Джули го виждаше да оглежда тясната стая и да търси нещо, което би могло да им помогне. Окуражена от решителните действия на любимия, тя стана още по-смела.

Дюбоа не откъсваше очи от лицето ѝ, а тялото му препречваше входа. След това сви рамене.

— Както желаете.

Дали бе доловила враждебни нотки? Не беше сигурна, а и нямаше значение.

Без да му даде възможност да промени решението си, тя дръзко прекрачи прага. Един бегъл поглед я убеди, че обзавеждането в стаята е спартанско и няма нищо общо с луксозната обстановка в къщата на контесата. Отново бе шокирана от несъответствието, между този французин — в най-добрия случай среден буржоа — и контеса Де Грас.

— Дошла сте да ми кажете нещо — насърчи я Дюбоа и устните му се свиха, когато забеляза как оглежда стаята.

Джули усети, че потните ѝ длани овлажняват ръкавиците ѝ.

— Да.

Облиза пресъхналите си устни.

— *Хайде, Сесънек* — окуражи я Ян.

Тя насочи поглед към него, но моментално го върна към грамадния французин. Гърбът ѝ се стегна.

— Да. Става дума за контеса Де Грас.

Лицето на Дюбоа стана толкова сурово, каквото Джули никога не би могла да си представи.

— И какво по-точно?

Джули изгуби самообладание при вида на това заплашително лице и думите сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— Тя е двоен агент и работи за Франция.

Дюбоа я погледна недоверчиво, след това започна да се смее. Огромното му тяло се разтресе, а смехът му сякаш стържеше по нервите ѝ. Когато най-после бе в състояние да говори, гласът му беше леден — пълно отрицание на буйния смях преди секунди.

— Вие сте побъркана.

Кръвта ѝ кипна от обидата и ужасът, който бе започнал да я обзема, почти изчезна.

— Мога да го докажа.

— Спокойно, Сесънек — предупреди я Ян. — Не му казвай как. Убеди го да те придружи до къщата на Луиза. Иначе не можеш нищо да докажеш. Ще трябва лично да види документите — той вярва само на себе си.

Джули кимна в знак, че го е чула.

— Ще ви дам доказателство, но трябва да дойдете с мен.

— А ако откажа?

Тя пое дълбоко дъх, докато събере мислите си. После вдигна глава и надменно заяви.

— В такъв случай ще се наложи сама да отида при английския посланик. Ако това, което твърдя, не се окаже вярно, репутацията на Луиза ще си остане безупречна. Но ако е истина, тогава ще бъде изобличена, че тя, а не Ян, е двоен агент.

Дюбоа присви очи.

— Би рискувала да опетниш репутацията на Луиза, защото ти смяташ, че е двоен агент?

— Да. Защото имам доказателства за това.

— Тогава защо дойде при мен?

Ян й се усмихна окуражително отдясно. Имаше нужда от това. Нито за миг, докато обмисляше този план, не си бе представяла, че ще бъде толкова трудно да убеди Дюбоа.

— Защото, за да убедя посланика да ми повярва, ще трябва да му представя доказателството, а тогава Луиза ще разбере, че е разкрита. Но има по-добър начин. Ако вие ми повярвате — а аз наистина ще ви покажа доказателството можете да уведомите началниците си. Тогава Луиза може да бъде използвана и без нейно знание да предава лъжлива информация.

Дюбоа пристъпи заплашително към нея.

— Защо ми се доверявате? Откъде знаете дали и аз не съм в играта заедно с Луиза?

Джули превъзможна страха, от който в гърлото й загорча.

— Ян ви имаше доверие.

Тези простички думи го накараха да се замисли.

— Добре. Да кажем, че дойда с вас. Вие ми покажете доказателството и аз ви повярвам. Каква е крайната ни цел?

Джули въздъхна шумно от облекчение.

— Искам честното име на Ян да бъде възстановено и...

— *Спри!*

Джули се обърка и вниманието ѝ се раздвои.

— *Не му казвай, че искаш да разбереш кой е убиецът, Джули.*

Още е рано.

Искаше ѝ се да го попита какво има предвид, но в този случай беше невъзможно. Щеше да се наложи да изчака докато приключи с по-главното.

— ... и това е най-добрият начин — довърши тя с половин уста.

Дюбоа се почеса по брадичката, като че ли изобщо не бе забелязал колебанието ѝ.

— Кога?

— Сега.

— Както желаете.

От огромното облекчение коленете ѝ изведнъж отмаляха. Трябваше да се задържи за облегалката на стола, за да не се свлече на пода. Молеше се само Луиза да не се е прибрала по-рано.

— *До тук добре* — Ян мина през вратата преди тях.

Наетият файтон тъкмо спираше на една пряка от входа на Луиза, когато Джули отново чу раздиращия звук. Този път го разпозна и очите ѝ се разшириха. Хвърли бърз поглед към Ян, който седеше на седалката до Дюбоа.

— *Някое прегладняло куче вие. Нищо повече.*

Това беше най-логичното обяснение. Единственото обяснение, но от него трънките по гърба на Джули не престанаха. Това беше разтърсващ душата, печален кучешки вой.

Междувременно Дюбоа нямаше намерение да я изчаква докато тя слизаше от файтона, той вече завиваше покрай къщата към задния вход, а едрата му фигура се сливаше с нощните сенки. На неясната светлина по стълбището за прислугата и коридорчето, което водеше към спалнята на Луиза сивият му силует едва се различаваше.

Пред тях вървеше сянката на Ян — полупрозрачна и постоянно променяща млечнобелия си като на лунен камък цвят. Скоро изчезна зад вратата на стаята на контесата.

Джули се затича да ги настигне. Нямаше представа какво ги очаква, но сърцето ѝ щеше да се пръсне от нетърпение. Дюбоа се поколеба, преди да протегне ръка и да завърти кръглата дръжка. Както обикновено беше отключено.

Първото нещо, което Джули видя, беше Ян — застанал по средата на стаята. Второто беше стъписаното лице на контесата, а след това — неясните очертания на голо мъжко тяло, което скочи от леглото.

— О, Господи! — Джули прехапа устни. — Другият ѝ любовник.

Никога не би могла да предположи, че Луиза ще бъде тук с друг мъж. В същия миг Дюбоа пристъпи тромаво в средата на стаята. Раменете му бяха издадени напред, но ръцете му висяха отпуснати от двете страни. Беше страшен. Джули не можеше да откъсне очи от него. Какво щеше да направи?

Другият мъж трескаво събра дрехите си и изчезна през задния вход. Луиза остана седнала в леглото. Само се изпъчи. Пищните ѝ гърди се повдигаха в цялото великолепие. Изглеждаше възмутена от това нахлуване. По лицето ѝ нямаше и сянка от срам заради голотата ѝ.

— Как смееш? — гневно извика контесата, сякаш бяха нарушили спокойствието на следобедния ѝ чай. Кестеновите ѝ очи светеха от гняв, докато се местеха от Дюбоа на Джули и обратно.

Поразена от неочаквания обрат в развоя на събитията, Джули пожела земята да се разтвори пред нея. Напълно объркана, тя потърси присъствието на Ян, който тъкмо се връщаше откъм вратата, през която беше излягал непознатият.

— *Избяга. И добре направи* — той видя ножа в ръката на Дюбоа и пребледня. — *Господи! Джули, изчезвай от тук!*

Кръвта замръзна във вените ѝ. Вместо подкрепата, от която имаше нужда, Ян се държеше така, сякаш нещо я заплашва. С широко отворени очи и окончателно объркана, тя се извъртя към Дюбоа.

Французинът държеше небрежно ножа — като човек, който прекрасно знае как да използва оръжието и който често го правеше. Всичко си дойде на мястото — възмущението на Луиза, студенината на Дюбоа, святкащите му очи. Джули пребледня.

— Луиза — каза Дюбоа с мек глас, който прозвуча още по-заплашително, защото разумният тон издаваше истинската дълбочина на чувствата, които бушуваха в него. — Ти обеща да ми бъдеш вярна. Спомняш ли си?

Кръвта се отдръпна от зачервените бузи на контесата.

— Глупости, Жак! Съгласих се да те приемам по-често от другите.

Джули наблюдаваше драматичната сцена като хипнотизирана.

— *За Бога, Джули, изчезвай веднага от тук!*

От болката и ужаса в думите му цялото ѝ същество настръхна. Вниманието ѝ се насочи от двамата любовници към Ян. Тялото му искреше, частиците танцуваха в шеметни вихри като рояк разгневени оси.

Но тя не можеше да си тръгне. Трябваше да има доказателство, нещо, с което да потвърди, че Луиза е двоен агент и че Дюбоа — както вече подозираше — е убил Ян. Но какво?

— Луиза — отново проговори Дюбоа и с това привлече вниманието ѝ. — Заради теб убих човек... човек, когото уважавах.

Краката на Джули се наляха с олово. Той сам признаваше вината си!

— Уби човек, от когото ревнуваше — просъска Луиза. — Не се опитвай да ми разиграваш благородство.

Дюбоа пристъпи крачка към леглото. Напрегнатите мускули на раменете му проличаха дори през дебелото палто.

— Ти обеща, Луиза.

Като родена актриса, контесата смени тактиката. Клепките ѝ се отпуснаха надолу, тялото ѝ се изтегна и тя заприлича на знойна хетера.

— Обещах ти много неща, Жак. Това, което ти предлагам сега, е само малка част от тях.

Тя протегна предизвикателно изящните си крака. Погледът на Дюбоа се плъзна надолу и се задържа там.

Джули стоеше с отворена уста и отвращението, което първоначално изпита, бързо премина в изненада, когато контесата измъкна малък пистолет изпод възглавницата си.

— *Джули, изчезвай! Сега!*

Неистовият глас на Ян проряза съзнанието ѝ и отвлече вниманието ѝ. Когато отново погледна към Луиза, контесата седеше в леглото, а пистолетът беше насочен в Дюбоа.

— Не мърдай, Жак! — каза Луиза с глас, по-студен от ноемврийската нощ. — Не съм по-малко сръчна с този малък красавец, отколкото ти с ножа.

— *Сега!*

Джули осъзна със закъснение, че в тази стая наистина я грози реална опасност. Смъртта витаеше във въздуха и протягаше отровното

си жило. Тя направи една нерешителна крачка назад.

— Не мърдай — извика Луиза и със сръчността на фокусник измъкна с другата си ръка втори пистолет.

Безмълвният поглед на Дюбоа просветна към Джули, след това се върна обратно към жената, която седеше все още в леглото — без никаква дреха, която да прикрива изящните ѝ форми.

— Пусни я да си върви, Луиза. Тя няма никакво доказателство срещу нас. Това е наша лична работа.

Луиза се засмя. Начервените ѝ устни очертаха тъмна дупка в кадифено гладкото ѝ лице.

— Да я пусна? След убийството на благоверния ѝ съпруг и скроеното обвинение, че е двоен агент? Искаш да я пусна, за да разпространи навсякъде истината?

Джули проклинаше любопитството, което я беше задържало тук. Сега вече нямаше да успее да напусне жива тази стая. Прочете го в студените очи на Луиза и в префинената жестокост на червените ѝ устни.

— Ти си един глупав селянин, Жак — продължи Луиза и се засмя още по-грубо, но ръцете ѝ, които държаха пистолетите, не трепнаха. — Много, много голям идиот. Тя вече е благородничка. Да не би да храниш надежда, че ако се стигне до съд и застанеш срещу нея, ще повярват на теб, селянина?

Цялото тяло на Дюбоа се стегна от презрението и сарказма в думите ѝ.

— Аз те обичах. Луиза. Бях готов да направя всичко за теб.

Джули слушаше как този огромен, суров мъж разкрива душата си и изпита състрадание към него. Луиза отново се разсмя.

— Но ти го направи. Уби Макфий. Дори за известно време ме накара да го забравя — за миг по лицето ѝ премина странна сянка. — Ти си добър в леглото. Голямо животно с още по-голям инструмент — тя предизвикателно облиза устни. — Винаги си ме задоволявал, но... — очите ѝ отново студено се присвиха — ти си нищожество. Никога нямаше да се омъжа за теб.

Джули видя как пръстите на Дюбоа стиснаха дръжката на ножа и се запита дали и Луиза е забелязала опасността. Французойката бе стигнала твърде далеч.

— Ти си ме използвала — продума глухо той.

— Разбира се — Луиза насочи единия от пистолетите към Джули. — Сега се приближи до нея. Когато ви намерят, ще изглежда, че тя те е застреляла, а ти си я пробол с ножа. Изпипано и чисто, не мислиш ли?

Сърцето на Джули спря.

— *Джули, в името на всичко свято, слушай ме, когато Дюбоа пристъпи към теб, хуквай към вратата. Това е последната ти възможност.*

Джули беше като вцепенена. Единственото, което успя да направи, беше да кимне почти незабележимо към Ян.

Всичко стана много бързо. Дюбоа направи една крачка и ножът излетя от ръката му към леглото. Между предизвикателно изпъчените гърди на Луиза разцъфна яркочервено цвете. Два последователни изстрела, прозвучали като един, раздраха въздуха. Дюбоа се строполи на пода. Джули усети, че в гърдите ѝ избухна пламък. Свлече се на земята.

— *Джули, любов моя, слушай ме!*

Тревожните думи на Ян проникнаха през мъглата на обърканото ѝ съзнание и тя погледна нагоре. Беше коленичил и протегнал ръце към нея. Но не можеше да усети допира им. Тази изгаряща болка в гърдите ѝ не беше част от някакъв кошмар. Иначе Ян щеше да я докосне.

— *Джули, трябва да се изправиш! Излез от тук. Английският посланик е само през няколко къщи. Той ще извика лекар — лицето му бе изкривено от болка. — За Бога, любов моя, стани!*

Джули посегна да го докосне, за да се успокои. Ръката ѝ премина през лицето му. По бузата ѝ се плъзна сълза.

— *Моля те, Сесънек, заради мен. Стани!*

Тя кимна. Костваше ѝ огромни усилия и трябваше да потърси опора, но успя да се изправи на крака. Усмихна му се тържествуващо.

— *Точно така, любима. А сега тръгвай!*

Любовта и смелостта на Ян ѝ вдъхнаха куража, който ѝ беше толкова нужен в този момент. Трябваше да го направи заради Ян. Трябваше да разкаже на английския посланик. Той можеше да реабилитира името на Ян, когато научи за разигралите се събития тук. Любимият ѝ щеше да бъде свободен, позорът щеше да бъде изличен. Това ѝ даде сили.

Спъваше се и падаше на всеки няколко стъпки и само мисълта, че никой не идва да ѝ помогне, смътно се въртеше в главата ѝ.

— Къде са слугите — едва промълви тя.

— *Спокойно, Джули. Те са по стаите си. Покривът на тази къща може да хвъркне и те пак няма да се обадят. Ужасно ги е страх от Луиза.*

Джули кимна и чак сега ѝ стана ясно защо те никога не изразяваха недоволството си от контесата.

— Тя... мъртва ли е?

Този въпрос и борбата с входната врата отнеха всичките ѝ сили.

— *Да. Жак също. Но това няма значение. Сега трябва да мислим за теб.*

Тя кимна както кукла и едва не рухна на улицата. Докато се олюляваше към резиденцията на английския посланик, всичко се сливаше в неясна мъглявина, в която се бореха и болката, и безсилието, и твърдата решимост.

— Ето, любов моя. Само едно по-силно почукване — и някой ще излезе да ти помогне.

Тя се свлече на колена и похлопа на вратата, от което и последните ѝ сили я напуснаха. Още малко и щеше да измие позора от името на Ян, да освободи душата му. Още малко.

В ушите ѝ отекна приглушен кучешки вой. Струваше ѝ се, че животното стои зад гърба ѝ. Тя се извърна и се взря в тъмната нощ, но не видя нищо.

— *Кусит* — прошепна Ян.

Изкривеното ѝ от болка лице се отпусна в щастлива усмивка, когато най-сетне я осени истинският смисъл на този печален вой. След това проблеснаха светлини, чуха се разтревожени гласове и тя го забрави. Някой я вдигна и я понесе някак шеметно високо. Положиха я внимателно върху нещо меко. Усети върху устните ѝ да се разлива течност, която първо парна устата ѝ, а после изгори гърлото ѝ и избухна в стомаха ѝ.

Клепките ѝ трепнаха и тя отвори очи. Разпозна надвесеното над нея лице на английския посланик. Беше в официален костюм.

— Съжалявам, че ви задържам — почти несъзнателно прошепна тя.

После си спомни защо е тук. Мъчително се надигна. Имаше чувството, че въздухът няма да ѝ стигне, за да му разкаже всичко. Гърдите я боляха. Погледна надолу и забеляза, че дрехите ѝ са червени, а по полата ѝ има тъмни петна.

— Интересно — едва продума тя, — не помня да съм обличала червено.

Почти мигновено в съзнанието ѝ нахлу спомена за пистолетите и изстрелите. Единият е бил за нея. Тя умираше.

— Сега, сега... спокойно — дочу гласа на посланика. Лекарят ще дойде всеки момент.

— Трябва... трябва да ви разкажа... — думите ѝ се давеха в гърлото. Имаше толкова малко време. Трябваше да изпълни успешно мисията си.

Ян се рееше над нея. През светлите му очертания прозираше кристалният полилей на тавана.

— Тук съм, Сесънек.

Тя му се усмихна.

— Трябва... да ви разкажа всичко.

Усети как по тялото ѝ се разлива животворна сила, каквато не бе допускала, че притежава, и разказа историята, без да пропусне и най-малката подробност.

— ... те останаха в стаята на Луиза. Във външната табла на леглото има тайник... в нея е сейфът... Документите са вътре.

Когато свърши, почувства огромно облекчение. Беше успяла да направи това, за което бе тръгнала — беше спасила любимия. Но след облекчението усети студа... нечовешката умора... Искаше да затвори очи и да се отпусне... само за малко.

Не мина и миг и се почувства бодра, затоплена, пълна с енергия, даже ѝ се искаше да отиде с тях до къщата на Луиза.

Отвори очи и седна на дивана. Чувстваше се толкова добре — както никога досега. Толкова жива и лека. Явно се бе объркала, когато си помисли, че умира. А кучето, което бе чула да вие, сигурно е бил някой прегладнял бездомен пес.

Освободена от опасенията си, тя стана и се усмихна на посланика, който се бе изправил до леглото с още един мъж. Но никой от двамата не показа, че я забелязва. Приблужи към тях и каза.

— Господа, благодаря ви за...

Изглежда, че не чуваха думите ѝ.

— Колко жалко, докторе — каза посланикът. — Но ако това, което каза, е вярно, името на Ян Макфий ще бъде реабилитирано още тази нощ. Престъпното убийство ще бъде заклеймено и душата му ще почива в мир.

Докторът поклати глава.

— Ами тя? Кой ще се погрижи за нея?

Посланикът погледна към жената, за която говореха и се усмихна печално.

— Не мисля, че е нещастна.

Объркана, Джули се обърна да види за кого говорят двамата мъже. И застина от изненада. Ръцете ѝ несъзнателно се вдигнаха към гърлото. Говореха за нея. Лежеше върху едно канапе, а по устните ѝ бе разцъфтяла щастлива усмивка. Беше мъртва.

Мъртва... Но това означаваше...

Възторжено чувство, което никога не бе изпитвала, изпълни пялото ѝ същество. Беше свободна. Свободна да се слее с любимия.

Вълнението бликна в душата ѝ и се разля навън в ликуващ, волен смях. Погледна нагоре. Той беше там, близо до тавана. Но не прозрачна просветваща сянка, а жив и топъл — такъв, какъвто беше в сънищата ѝ.

— Ян, Ян! — извика тя и полетя към него. Сега съм свободна! Вече нищо не може да ни раздели!

Той пое прострениите ѝ към него ръце и я приюти в прегръдките си.

— Добре дошла във вечността, любов моя!

*Как бързо гаснеше Живота —
притихнал, сляп като смъртта:
снежинки хладни без охота
повдигаха се със гръдта.*

*От приказните си палати
над него Любовта се спря,
възложи дланите си святи
и миро тайнствено възпя.*

*И като лястовичи полет,
докоснал стихнала вода,
усмивка — нежна като пролет —
стопа на устните студа.*

*Животът вдигна взор нагоре...
И победил веднъж смъртта,
кой озарил би тези взор,
освен... навеки Любовта?*

Издание:

Амбър Кей. Обладана от любов

ИК „Бард“, София, 1994

Редактор: Камелия Вълва

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.